Erle Stanley Gardner

Případ důvtipného dědečka

Předmluva

Těch poměrně málo lidí, kteří kdy měli přímo co do činění s opravdovou vraždou, ví, že pravda je nejen podivnější než fikce, ale také více vzrušující.

Jako člověk, který viděl hodně zblízka hned několik vražd, ledacos už napsal a taky přečetl, jsem se pokoušel zjistit, proč je tomu tak. Všech odpovědí jsem se nedopátral, ale na některé jsem, myslím, přišel.

Jde o rozdíl mezi mlékem a masem.

Naše takzvané „detektivky“ jsou oddechovou četbou, která se přílišným používáním značně znormalizovala. Pokusy o „vytváření napětí“, „podstrkování“ vodítek a zejména „překvapení čtenáře „ nakonec čtenáře mnohem více okradou, než obohatí.

V této knize je událostem dovoleno odvíjet se na stránkách téměř úplně tak, jako by se staly ve skutečnosti. Stopy podobné těm, které tu čtenář najde, se vyskytují zcela přirozeně. A nebude-li čtenář „překvapen „ obvyklým způsobem, při kterém se z nejčerněji vykreslených hrdinů vyklubou naprostá neviňátka, kdežto skutečným vrahem je osoba jevící se až do té doby „čistá jako padlý sníh „, doufám, že se alespoň pobaví.

Když si teď znovu pročítám dopsaný příběh, nacházím v něm mnoho technických závad - jak už to u oddechové literatury chodí. Současně ale shledávám, že ke mně proniká něco ze vzrušení, nevyhnutelně spojeného s každým opravdovým případem vraždy, na kterém jsem kdy pracoval.

Pokud čtenář pocítí chuť tohoto „masa“, bude mu to všechno vynahrazeno a já budu bohatě odměněn za mimořádné úsilí, které mne tato kniha stála.

Erle Stanley Gardner

Kapitola 1

Ted Shale se procházel po písku, udusaném ustupující vodou při odlivu. Šel beze spěchu chůzí člověka, jenž nemá v úmyslu dojít do nějakého konkrétního místa. K jihu se rozprostíral temně modrý oceán, nad ním se vypínala bezmračná klenba oblohy. Sluneční paprsky se odrážely od vodní hladiny jako od nablýskaného zrcadla. Za ním, směrem na sever, se město Santa Delbarra tisklo k namodralým svahům hor. Stěny jeho štukovaných budov ve slunečním světle zářily bělostí. Stříkance zelených palmových listů barevně kontrastovaly s červenými taškami střech.

Byla neděle. Z dálky sem jemně doléhal a vznášel se v poklidném vzduchu zvuk kostelních zvonů. V zátoce se pohupovalo kolem dvacítky ukotvených jachet. Na jedné z nich stála dívka v těsně padnoucích bílých plavkách se zeleným a hnědým motivem. Dopolední slunce se dotýkalo její hebké opálené pleti. Tělo měla hladké, pružné a žádoucí, a byla si té skutečnosti plně vědoma.

Na žádné z ostatních jachet nebyly vidět známky života.

Zhruba sto stop za jachtou, na které stála dívka, se s vznosným půvabem plavila Cikánská královna. Zplodiny z naftového motoru, vycházející nenápadně z komína, jí propůjčovaly vzhled miniaturního zaoceánského parníku. Celá se třpytila mahagonem, mosazí a bílým lakem, až vedle ní ostatní jachty v přístavu vypadaly jako nějaké chudé příbuzné. A právě na tuto jachtu se soustředil Shalův zájem.

Čas od času na ni pohlédl. Na palubě byl Addison Stearne, který mimo jiné řídil síť hotelů po celém tichomořském pobřeží. Obchodní ředitel papírenské společnosti Freelander vyslal Shala do Santa Delbarra s tím, že má od Stearna získat zakázku.

Až dosud se Shalovi nepodařilo toho muže zahlédnout, natož s ním promluvit.

Shale si byl až příliš dobře vědom toho, že neděle asi nebude příhodným dnem pro navázání kontaktu, ale od několika členů posádky Cikánské královny, kteří trávili své volno na souši, se dozvěděl, že Stearne vydal rozkaz, aby byla jachta připravena k vyplutí na moře v neděli ve tři hodiny odpoledne.

Dalším pátráním Shale zjistil, že všichni muži z posádky dostali přes noc volno; vlastně jim bylo nařízeno, aby zůstali na pobřeží a na loď se nevraceli. Týkalo se to dokonce i kuchaře. Stearne se ale bude chtít určitě nasnídat, a Shale měl v úmyslu přistoupit k němu hned v tu chvíli, kdy vkročí na plovoucí přístavní můstek jachtařského klubu. Ať už tedy pro to byla či nebyla vhodná chvíle, Shale byl odhodlán zkusit štěstí.

Bylo dost brzy a na pláži ještě nebylo mnoho lidí, ale několik rodinek se už rozložilo poblíž zdi, sloužící jako větrolam. Tři čtyři dítka pobíhala po upěchovaném písku. Při hře občas vyrážela pronikavé výkřiky, které se chvíli vznášely nad vodou a pak se rozplynuly. O kus dál na pláži poskakovalo po písku hejno kulíků, jejichž pohyby byly tak secvičené, jako by jim předcházely nějaké pečlivě prováděné manévry. Horlivě se sháněli po potravě, běhali za každou vracející se vlnkou a kmitali nožkama na ústupu pokaždé, když pobřeží spláchla nová vlna.

Ted Shale se s kradmým uznáním zadíval na dívku v plavkách. Měla kaštanově zbarvené vlasy. V pase byla štíhlounká. Její boky sledovaly dlouhou, oku lahodící křivku. Byla si zaplavat, a na pažích a nohách se jí ve slunci třpytily kapičky vody.

Vzduch nerozčeřil ani sebeslabší závan větru. V tom nehybném klidu byl oceán rovný jako stůl. Klubová vlajka na střeše se lepila ke krátké žerdi. Podél přístavního můstku byla v nepřehledném chumlu přivázána spousta loděk.

Z kajuty Cikánské královny se náhle vynořila postava. Nějaká mladá žena přeběhla k zábradlí. Měla na sobě bílou námořnickou halenu a modré plátěné kalhoty. Jak se naklonila přes zábradlí, záplava zlatých vlasů se jí svezla přes obličej. Chabě pohnula levou rukou, jako by si chtěla vlasy odhrnout z čela, ale pak jí paže sklouzla a houpala se nad vodou. Hlava jí ochable poklesla. Chvíli tam vratce visela, pak přepadla přes zábradlí a s plesknutím spadla do vody.

Ted Shale zakřičel na dívku v plavkách. Otočila se a pohlédla na něj s chladnou lhostejností ženy, příkře odmítající pokus o seznámení. Ted zakřičel znovu a ukázal. Vysunula bradu a odvrátila se.

Ted Shale přeběhl sprintem přes měkký pruh písku mezi čárou odlivu a vchodem do jachtařského klubu. Nějakých deset kroků se až po kotníky bořil dojemného písku a pak už se jeho nohy s duněním rozběhly po přístavním můstku jachtařského klubu. Rychle si prohlédl loďky, až našel jednu, která měla vesla i vidlice, skočil do ní a škubnutím uvolnil kotevní lano.

Prudce loďku odstrčil, a jak vytahoval vesla, snažil se ze všech sil udržet rovnováhu. O pár vteřin později už vesloval rychlými, jistými záběry. Koutkem oka zahlédl, jak se dívka v plavkách vymrštila v čistém oblouku z paluby jachty, půvabně a lehce prořízla hladinu vody a začala plavat. Nasadila tempo dobře vyváženým kraulem a za chvíli už rozrážela vodní hladinu.

Ted Shale vesloval ze všech sil. Lopatky krájely vodu, jak se do nich opíral celou svou vahou, napínal svalstvo na zádech a vzápětí se prudkým máchnutím paží napřimoval, otáčel zápěstím, přehazoval lopatky nad vodou a bryskně je zas nořil do vody v dalším záběru.

Za pár vteřin dorazil na místo, kde dívka dopadla do vody.

Nejdřív neviděl nic kromě modrozelené vody, jejíž vlnky se na slunci třpytily tak, až ho to oslepovalo. Rozjetá loďka s ním projela kolem místa, ve kterém se dívka potopila. Chytil se kotevního řetězu jachty, aby se rozhlédl. Studený sliz z kovu mu klouzal mezi prsty. Voda mu natekla přes zápěstí do rukávů. Zahlédl pohyb ve vodě po straně jachty. Těsně pod hladinou vyplavala skvrna zlatých vlasů. Zaslechl zlověstné zurčení vzduchových bublin, a když se hlava začala opět nořit do hlubin, vlasy se natahovaly ke hladině jako zlaté prsty, tápající po slunečním světle.

Ted ze sebe shodil sako a vrhl se přes palubu.

Byl připraven na zápolení, ale když ji pažemi uchopil, byla celá ochablá. Jen jednou ucítil, že se pohnula, a potom se křečovitě napůl otočila, což mu ale nepřekáželo, spíš mu to pomohlo. Převrátil se na záda, přitáhl si její hlavu k břichu a plaval mocnými tempy naznak, přičemž ji držel sevřenou mezi stehny.

Dívka v plavkách doplavala k Tedovi a jeho břemeni rychlými výkonnými tempy. Prudce pohodila hlavou, setřásla si vlasy z očí a řekla zcela klidně hlasem tak jemně modulovaným, jako by ho měla vycvičený pro divadlo: „zvládnete to?“

Ted se setkal s pohledem oříškově hnědých očí zjišťujících, v jaké situaci se nachází. „Budu potřebovat pomoc, až se dostanu k lodi.“

Dívka v plavkách neřekla nic, ale plavala tiše vedle něj; teď už plavala prsa, takže mohla mít oči stále nad vodou.

„Po stranách to nezkoušejte,“ varovala ho. „Vemte to k přídi nebo zádi.“

V hlase Teda Shala se ozval náznak sarkasmu. „Dík za radu.“ Namířil si to k zádi plavidla, která dosahovala níž nad hladinu než příď.

„Podržela byste ji, než vylezu nahoru?“ zeptal se.

„Jistě.“

„Kdyby se probrala, dejte si pozor. Snažila by se vás chytit a mohla by...“

Napodobila tón, jaký dříve použil, a zopakovala jeho slova: „Díky za radu.“

Ted jí zručným pohybem nohou předal bezvládné tělo, udělal ve vodě otočku, zvedl pravou paži, přičemž mu v pohybu překážela mokrá košile, a chytil se lodní zádi. Vymrštil levou paži, vytáhl se nahoru a znovu klesl zpátky, stahuje záď k vodě co nejvíce vahou svého ponořeného těla. Znovu se vyhoupl a podařilo se mu pověsit se na záď ohybem levého lokte. O dvě vteřiny později se přehoupl přes záď, vědom si toho, že mu crčí voda z nohavic kalhot a mokrého oblečení, které se na něj lepilo a vytrvale ho omezovalo v pohybu.

„To bychom měli,“ oznámil. „A teď nahoru s ní.“

Natáhl se přes záď, popadl bezvládnou postavu v podpaží a zvedl ji, až byly její boky na úrovni hladiny.

Dívka v plavkách pohotově vymrštila lesknoucí se paži k okraji lodě a ramenem podepřela dívčiny boky. „Pojďme,“ vybídla ho a Ted viděl, jak se pod opálenou pokožkou napjaly drobné, šlachovité svaly; tíha břemene se nadlehčila. O chvíli později vtáhl mladou bezvládnou ženu do lodi, kde ležela jako kus promáčené nehybné hmoty. Halenka se jí vysoukala z jachtařských kalhot a v podpaží pomačkala. Mokré vlasy se lepily ve zlatých pramíncích na čelo.

Ted cítil, jak se loď zhoupla, a viděl, že se dívka v plavkách přitahuje k zádi a snaží se dostat do lodi. Nedařilo se jí však vyhoupnout se z vody dost vysoko, aby se mohla levým loktem zaklesnout a vytáhnout se přes okraj.

„Počkejte chvilku," řekl, „pomůžu vám."

„To nemusíte," odpověděla a zkusila to znovu.

Ted viděl, že jí ubývá sil. Počkal ještě na třetí bezvýsledný pokus a pak se k ní sehnul. Neprotestovala, když ji prsty sevřel kolem mokrého pasu, druhou ruku jí vsunul do podpaží a nadzvedl ji dost vysoko na to, aby mohla vklouznout na záď.

Jakmile byla v lodi, rozhlédl se Ted směrem k ostatním jachtám a ke břehu. Záchranná akce zůstala evidentně bez povšimnutí. Děti stále ještě pobíhaly sem a tam po udusaném písku. Rodiny, shromážděné kolem košíků s obědem, si hověly v poklidném dopoledním slunečním světle. Přístavní můstek v jachtařském klubu vypadal opuštěně.

„Co teď?" zeptala se dívka v plavkách.

Ted ukázal na jachtu vzdálenou jen několik stop. „Patří určitě támhle," prohlásil. „Na pravoboku visí vyloďovací žebřík. Jestli na ni dohlídnete, vylezu na palubu a zjistím, co a jak."

Přikývla. Ted nadzvedl jedno veslo a do veslo val s lodí k vyloďovacímu žebříku. Dívka, která se mezitím přesunula na příď, se chytila paluby jachty a přidržovala při tom loď. Ted vylezl na palubu, vědom si svého groteskního vzezření a toho, že za sebou při každém čvachtavém kroku zanechává loužičky vody.

„Haló," zavolal váhavě.

Nikdo mu neodpověděl.

„Ahoj!" zakřičel Ted, a když mu bylo odpovědí na pozdrav pouhé ticho, přešel k otevřenému průchodu a nahlédl dolů do luxusní kajuty.

Jeho očím chvíli trvalo, než přivykly chabému osvětlení uvnitř. Nejdřív viděl jen skvrny slunečního světla v místech, kde slunce pronikalo světlíky v lodním boku a dopadalo jako svítivé oválky na podlahu pokrytou kobercem.

Jedna z těch skvrn se náhle zbarvila doruda a Ted se zamračil, když sledoval, jak se skvrna s lehkým zhoupnutím jachty zvolna sune po podlaze. Pak uviděl, že už je zase rudá. Jeho oči se pomalu přizpůsobily poměrnému přítmí v kajutě. Spatřil něco válejícího se na podlaze v groteskním chumlu, z kterého nemotorně trčela noha. Vzápětí spatřil ruku, další nohu a ještě jednu nohu. Na podlaze kajuty ležela roztažená dvě těla. Z jednoho obličeje zíraly nahoru skelné zastřené oči a při dalším pozvolném zhoupnutí jachty přeběhla jedna z oválných skvrn po smrtí znetvořené tváři.

Ted se bryskně otočil a zalapal po vzduchu.

Téměř nevnímal, že došel šátravě až k vyloďovacímu žebříku.

„Tak co?" zeptala se ho dívka v plavkách klidným hlasem.

Ted na ni shlédl. „Jedeme na břeh."

„Nikdo tam není?"

Ted s odpovědí na otázku nedůvěřivě vyčkával, až sestoupí po příčkách vyloďovacího žebříku a složí se ztěžka na lodní zádi. V žaludku ho to studilo a tížilo.

„No tak, nebuďte takový," vyzvala ho dívka v plavkách. „Co je tam?"

„Dvě těla," řekl Ted.

V tu chvíli se zlatovlasá dívka neklidně zavrtěla, zasténala, otevřela oči a posadila se. Hleděla nepřítomně na Teda, pak čistě mechanickým navyklým pohybem uchopila halenu a stáhla si ji dolů přes boky. „Co... co..." Náhle se jí oči rozšířily panickou hrůzou. Ústa se zeširoka rozevřela, až Ted zahlédl růžový vnitřek jejího hrdla. Pak vzduch nad vodou ostře prořízl její výkřik.

„Buďte zticha," řekl Ted. „Jen klid. Jste v pořádku."

Podívala se na něj nepřítomným pohledem a znovu zaječela.

„Jestli to uděláte ještě jednou, vytáhne mi to nervy i s kořínky. Mlčte!" napomenul ji Ted.

Podle očí poznal, že se jeho slovům nepodařilo proniknout až k jejímu vědomí. Otevřela znovu ústa. Ted se předklonil a silně ji udeřil ze strany přes čelist.

Zaslechl, jak dívka v plavkách krátce vykřikla. Postavila se v loďce. „Tímhle končím," oznámila.

„Sedněte si,“ vyzval ji Ted. „Jede se na schůzku.“ „Opravdu? A s kým, že se tak ptám?“ „S policií.“

Kapitola 2

Frank Duryea se v posteli překulil, protáhl se, zívl a natočil se tak, aby viděl na ciferník budíku.

Z polštáře vedle něj se ozvala ospalým hlasem Milred: „Ještě spi. Na vstávání je moc brzy.“

Duryea se podíval na hodiny, protřel si hřbetem ruky oči a oznámil: „Je devět hodin.“

„Vždyť je neděle.“

„Podívej se ven, zlato. Vidíš to sluníčko hned za okrajem rolety?“

Jeho manželka ale odmítla otočit hlavu a zůstala k oknu obrácena zády. „Tam přece bývá vždycky,“ namítla. „Pokaždé se se mnou začneš hádat a to mě rozebere. Spi ještě.“

Duryea vstal, přešel k oknům, vytáhl rolety a vpustil dovnitř záplavu slunečního světla. „Podívej, miláčku, je tady úsvit nového dne. Tohle je Hollywood!“

„Ne, není. Je to stejný den jako byl ve dvě hodiny v noci, když jsem po tobě chtěla, abys už přišel domů, ale ty jsi nechtěl.“

„Ale jdi, tak už vstaň. Projdeme se na čerstvém vzduchu. Co takhle dát si sklenku rajčatové šťávy?“

Milred se v posteli posadila. „No dobrá, tak se o tom pohádáme.“

„O čem? O rajčatové šťávě?“

„Ne, o tvých způsobech v manželství. Jsou totiž velice špatné. To, že se probudíš, ještě neznamená, že máš budit toho, kdo spí vedle tebe.“

„Přečetla sis něco o ložnicové etiketě, nebo čerpáš ze svých předchozích zkušeností?“ zeptal se.

Protáhla se a zívla. Hedvábná noční košile se dobře hodila k pokožce jejího vláčného těla. Byla to pohledná, sedmadvacetiletá brunetka, vysoká dívka, která dobře ví, jak na to, aby si udržela mládí, postavu i manžela.

Frank Duryea, ještě vyšší a o pět let starší, začínal přibírat na váze. Už tři roky působil jako okresní prokurátor v Santa Delbarra. Stál u okna a pozoroval sluncem zalitou vyhlídku. „Tak co, chceš tu rajčatovou šťávu?“

„Přemluvil jsi mě, ale nedávej do ní moc worcesterové omáčky.“

Duryea šel do kuchyně, naplnil dva velké pohárky rajčatovou šťávou a přilil štědrou dávku worcesterové omáčky.

„Hoď mi tam kousek citrónu,“ zavolala Milred z ložnice.

Duryea právě přidával citron, když zazvonil telefon.

„Vezmeš to, Millie? Mám ulepené ruce.“

„Tak to si je radši umyj, protože určitě volá nějaká ženská, kterou opustil manžel a ona se chce dovolat svých zákonných práv.“

Duryea si umyl ruce u kuchyňského dřezu. „Nedělej z mého zaměstnání takovou nudu. Minulou neděli náhodou volala žena, která měla na trávníku před domem zaběhlého koně. Vzpomínáš?“

„Ve čtvrt na osm,“ doplnila Milred a řekla do telefonu: „Haló... Ano... Jistě. Hned to bude.“

Zakryla sluchátko dlaní. „Volá šerif Lassen, Franku. Je nějaký rozčilený. Přines mi tu rajčatovou šťávu, až sem půjdeš.“

Duryea přišel s podnosem, na kterém stály sklenice rajčatové šťávy. Milred se napila, zatímco Duryea si vzal vestoje do jedné ruky sluchátko a druhou rukou uchopil rajčatovou šťávu. „Ahoj, Pete. Tady je Frank. Co se děje?“

„Na jedné jachtě z Los Angeles došlo k dvojnásobné vraždě, Franku,“ řekl Lassen. „Muž jménem Stearne, který byl vlastníkem té jachty, a jeho známý jménem Right. Už jsme dali vědět koronerovi a šéfovi policie. Radši sem hned přijeď.“

„Odkud voláš?“

„Z jachtařského klubu.“

„Která je to jachta?“

„Cikánská královna II.“

„No dobrá, hned jsem tam," řekl Duryea a už málem zavěsil, ale pak ještě do sluchátka řekl: „Haló, Pete?" „Ano."

„Kde jsou ta těla? Na palubě jachty?"

„Ano."

„Kdo je u nich? Je tam někdo?"

„Jo, je tam Art Perrin a Sam Krause je na cestě."

„Ať s ničím nehýbají, než tam dorazím. Jsou nějací svědkové?"

„Máme tu tři lidi, kteří o tom něco vědí. Všichni si byli zaplavat v moři."

„Tak je tam zadrž," řekl Duryea.

Zavěsil sluchátko a dopil rajčatovou šťávu.

„Zas tak důležité jako vždycky?" zeptala se Milred.

„Mhm. Dvojnásobná vražda."

„Tak jeď. Budu spořádaná manželka a pustím tě prvního do koupelny."

„Žádné holení, žádná sprcha," řekl Duryea, když si sundával vršek pyžama a přetahoval si přes hlavu nátělník. „Pete Lassen se jako obyčejně vyznamenal a zavolal mi jako poslednímu. Když telefonoval, koroner už byl na cestě a šéf policie Art Perrin je už na jachtě. To znamená, že jim volal zhruba před půl hodinou."

Milred si přitáhla Frankův polštář a založila si ho vzadu za hlavou tak, aby se mohla v posteli pohodlně opřít. „Nedělá ti to poslední dobou nějak moc často?"

„Mhm," řekl Duryea.

„Dej si na obličej trochu pudru, jestli se nebudeš holit, Franku. Jsi celý zarostlý."

„Co se dá dělat," řekl. „Tři svědkové a všichni se máčeli ve vodě."

„Jak k tomu došlo?"

„To nevím. Pete mi to neřekl."

„Frankuje pravda, že se proti tobě chystá Oscar Romley?"

„Nevím, co je na tom pravdy," řekl Duryea a zavazoval si uzel na kravatě. „Někdo se mi o tom zmínil. O tuhle práci má zájem ještě další půltucet potenciálních kandidátů."

„Franku, ta košile je obnošená a je to na ní vidět. Nemohl by sis..."

„Bohužel nemám čas převlíkat se do čisté," namítl, když otevíral dvířka šatníku a stahoval sako z věšáku. „Co je s Romleym?"

„Ale nic. Jenom jsem zahlédla Romleyho a Jerryho Bellingera, jak spolu na ulici něco potichu probírají. Působili dojmem, jako by se na něčem domlouvali. Když mě uviděli, celí nadskočili takovým tím provinilým způsobem, jako malí kluci, když je maminka nachytá ve spíži. Radši si dávej pozor."

„Tak jo. Jestli nebudu za dvě hodiny zpátky, vem si auto, jestli chceš."

„Nechci auto. Chci ještě spát. Auto si klidně vem."

„Tak ahoj," rozloučil se Duryea.

„Když jsme se v noci vrátili, nechal jsi klobouk položený na rádiu," poradila mu, zavrtávajíc se zpátky do postele. „Zatáhneš ty rolety, nebo to budu muset udělat sama?"

„To budeš," řekl Duryea. „Jestli budu celý den pryč, bude to tvůj jediný tělocvik." Prošel jídelnou, popadl klobouk z rádia a přibouchl za sebou přední dveře.

Na přístavním můstku jachtařského klubu se už shromáždil dav lidí, hledících na jachtu. Jeden z městských policistů tam stál na stráži a čas od času provolával: „Rozejděte se. No tak, občané, rozejděte se. Neblokujte tady cestu. Rozejděte se."

Nikdo mu ani v nejmenším nevěnoval pozornost.

Policista uviděl Duryeu a pokynul mu. „Náčelník už je tam i se šerifem. Nejspíš si můžete vzít kteroukoliv z těchto loděk."

Duryea si připadal neobvykle nápadný, když odvazoval lano jedné loďky. Nebyl na veslování nijak zvlášť obratný a ostře si uvědomoval, jak mnoho by ztratil na politické prestiži, kdyby před ztichlým davem zvědavců plácal vesly, až by voda stříkala.

Duryea se k jachtě propracovával neobratně, ale bezpečně. K ovládání vesel využíval pouze pohybů paží. Vypadalo to, že se horizontu náhle zmocnila touha točit se v kruzích; nakonec ale k jachtě dorazil, přivázal člun a vyšplhal na palubu.

Na palubě už byli koroner Sam Krause, šéf policie A. J. Perrin i Bill Wiegart, zástupce šerifa, který měl na starosti snímání otisků a fotografování.

„Zdravím vás," řekl Duryea, a i když se se všemi muži v posledních osmačtyřiceti hodinách viděl, podstoupil celou tu formalitu potřásání rukou, jako by vražda nějakým způsobem zpřetrhala jejich vztahy a udělala z tohoto setkání něco na způsob zasedání.

Sešel dolů do kajuty a podíval se na dvě natažené postavy. Žaludek, který neměl po ránu nikdy moc silný, se mu intenzivně rozhoupal. Věděl, že se mu co nevidět udělá špatně.

„Kde jsou svědkové?" zeptal se Lassena.

„Nahoře v kormidelně."

„Půjdu si s nimi promluvit," řekl a znělo mu to, jako by ta slova vycházela zpoza skousnutých zubů. Otočil se a spěšně vyšel na vzduch, ale ani svěží mořský vánek a teplé sluneční paprsky mu z mysli nemohly vymazat to, co viděl. Nechtěl mluvit se svědky. Nechtěl mluvit s nikým.

„Pořádně hnusný, co," řekl šerif, který se k němu připojil.

Duryea přikývl. „Ještě jsem nesnídal. Na prázdný žaludek je toho příliš. Kolik je těch svědků?"

„Tři: muž jménem Shale - obchodní zástupce; dívka jménem Harplerová z jiné jachty - to je ta v plavkách. A Nita Molinová, pohledné děvče, které přijelo z Los Angeles na Stearnovo pozvání, aby se zúčastnilo plavby. Zná je oba a má alibi, pokud je to, co říká, pravda. Všichni se vymáchali ve vodě. Radši půjdu s tebou a představím tě. Addison Stearne je ten, co leží na zádech s otevřenýma očima. Ten mladší je C. Arthur Right. Tak pojďme."

Šerif se ujal představování.

„Povězte mi, co o tom víte," řekl Duryea vyčerpaně. „Začněte tím nejdůležitějším. Na podrobnosti se vás zeptám sám. Která z vás je slečna Molinová?"

Zlatovlasá dívka pokynula hlavou.

„Vy jako první," vyzval ji Duryea.

„Znám pana Righta i pana Stearna. Jsme - byli jsme - dobří přátelé. Byli tu už od včerejška. Addison mi řekl, že až zakotví, dá posádce dvacet čtyři hodin volna... Poslyšte, potřebuju se převléct do něčeho suchého. Je mi zima."

„Hned to bude. Kdy jste sem dorazila?"

„Asi před hodinou. Přesně to nevím. U přístavního můstku byl uvázaný jejich člun. Nastoupila jsem do něj a odveslovala k jachtě. Tak trochu jsem čekala, že mi někdo přidrží kotevní lano a pomůže mi na palubu. Nikdo se neukázal. Vylezla jsem na palubu sama a přivázala člun. Nejdřív jsem myslela, že všichni spí, ale pak jsem se podívala dolů do kajuty a - šla jsem zas nahoru. Vzpomínám si, že... jsem se naklonila přes zábradlí. Pak už si pamatuju jen to, že jsem seděla v loďce. Tito dva lidé tam byli se mnou."

„Kdy jste je naposledy viděla živé?" zeptal se Duryea.

„Arthura jsem neviděla několik dní. Addisona jsem viděla včera ráno těsně před tím, než vyjel. Vezla jsem ho autem do přístavu... Já už ty šaty na sobě prostě nesnesu!"

„Proč jste nevyjela rovnou s ním?"

„Byla jsem objednaná u kadeřnice a taky jsem měla něco na práci. Už jsem to všechno řekla šerifovi."

„V kolik hodin jste vyjela z Los Angeles?"

„Brzy ráno, asi v šest."

Duryea se otočil k druhé mladé ženě. „Vy jste slečna Harplerová?" zeptal se.

„Joan Harplerová."

„Co vy o tom víte?"

„Nic."

Shalovy oči se střetly s Duryeovými. „Myslím, že je to pořádná ohavnost, držet nás tu takhle promáčené," spustil Shale. „Já vám můžu povědět, co vím, několika slovy. Vstal jsem dnes ráno brzy, šel se na pláž projít a uviděl slečnu Molinovou, jak vyšla z kajuty a přepadla přes palubu.

Popadl jsem první loďku, která měla vesla a vidlice, a vesloval jí na pomoc. Slečna Harplerová se tam dostala zhruba ve stejnou dobu jako já. Společně jsme ji dostali do loďky. Věděl jsem, že byla na téhle jachtě, a myslel jsem, že tu nejspíš bude někdo, koho bude zajímat, co se stalo. Vylezl jsem na palubu, abych to zjistil, a dole v kajutě jsem uviděl dvě těla. Dolů jsem vůbec nešel. To je vše, co vím.“

„Vy tady nebydlíte?“ zeptal se Duryea.

„Ne.“

„Kde bydlíte?“

Zaváhal. „Cestuju.“

„Něco prodáváte?“

„Ano.“

„Pro koho teď děláte?“

„Společnost na výrobu papírového zboží, Freelander.“

„Co vás sem přivedlo?“

„Obchod.“

„Když jste se přiblížil k jachtě, byla tam nějaká loďka nebo člun...“

„Ano, ta, co byla přivázaná k zábradlí.“

„To je ta, kterou jsem tam dorazila já,“ řekla slečna Molino-vá. „A jestli jste si nevšiml, je tu příšerná zima.“

„Už jenom jednu nebo dvě otázky,“ řekl Duryea. „Jachta vyplula už včera?“

„Přesně tak.“

„Byl už na palubě pan Right, když jste pana Stearna dovezla do jachtařského klubu v Los Angeles?“

„Ne. Ještě tam nebyl, a já jsem nečekala. Byla jsem objednaná v salonu krásy.“

„Předpokládám, že to všechno můžete dokázat.“

Z očí jí čišelo pohrdání. „Přirozeně.“

„Kde vás budu moci zastihnout, slečno Harplerová?“

„Budu na palubě své jachty Albatros.“

„A vás, slečno Molinová?“

„Jakmile odsud budu moci odejít, chci se vrátit do Los Angeles.“

„Kde tam by dlíte?“

„Maplehurst Apartments šest nula devět.“

„A vy?“ zeptal se Duryea Shala.

„Jsem v hotelu Balboa.“

„Jak dlouho tam míníte zůstat?“

„Moc dlouho ne.“

„Budu vás muset požádat, abyste tam zůstal ještě aspoň jeden den.“

„Stojí to tam dost peněz,“ namítl Shale. „Nemůžu si dovolit...“

„Hotel bych vám pravděpodobně mohl zařídit,“ řekl Duryea. „Ale okres v těchto záležitostech není moc štědrý. Inspektoři jsou toho názoru, že máme vlastní ubytovací zařízení.“

„Vězení?“

„Ano.“

„Přece mě nemůžete...“

„To víte, že ano,“ řekl Duryea. „Máme tam jedno křídlo, které se jmenuje zadržovací zařízení, ale patří to k vězení. Jste důležitý svědek. Nechci, abyste odsud odjel, dokud si tuhle věc neprozkoumám trochu důkladněji.“

„Není moc velká šance, že bych se mohl procházet na pláži a přitom zabít...“

„Z ničeho vás neobviňuju. Prostě vám říkám, že chci, abyste tu zůstal jako důležitý svědek.“

„Proboha,“ ozvala se slečna Molinová, „přestaňte se s ním hádat. Já vám ten hotel zaplatím. Poslyšte, ve skříňce s pitím je nějaká whisky a...“

„Myslím, že není moudré se čehokoliv dotýkat,“ řekl Duryea.

„To už přestává všechno!“ obořila se na něj, dupla promočenou nohou a zvedla prsty k zapínání svých kalhot. „Svléknu si to oblečení teď hned.“

„To je všechno. Můžete všichni jít,“ řekl Duryea spěšně.

„Mohla byste se mnou zajít na mou jachtu. Nějaké oblečení vám tam najdu,“ nabídla Joan Harplerová Nitě Molinové.

„Díky. To bych opravdu uvítala,“ řekla slečna Molinová. Následoval okamžik ticha. Joan Harplerová pohlédla na Teda Shala. „Pro vás bych asi nic... je mi líto.“

Ted se zasmál. „To nic. Půjdu rovnou do hotelu.“

Kapitola 3

Frank Duryea se cestou domů zastavil v restauraci na šálek kávy. Když do kouřící tekutiny sypal lžičku cukru, všiml si, že se mu lehce třese ruka. Koneckonců, řekl si, byl vzhůru do tří hodin, v devět už byl na nohou a pak se na něj sesypal tenhle případ vraždy. Cítil se dost roztřeseně. Káva ho poněkud vzpružila.

Když jel autem k domovu, přistihl se, že ho napadá spousta otázek, které měl svědkům položit. Nebylo by ale moudré držet je tam v mokrých šatech. Jestli na někoho z nich padne podezření, chytrý advokát by toho mohl využít a udělat na porotu dojem neustálým omíláním toho, jak byl obžalovaný nucen stát při výslechu v mokrých šatech, nejdřív šerifem a pak ještě okresním prokurátorem.

Duryea objel roh domu a zeširoka si najel na příjezdovou cestu; tam s výkřikem překvapení dupl na brzdy a zastavil. Na jeho příjezdové cestě byl zaparkován poněkud zchátrale vyhlížející automobil s obytným přívěsem, nesoucím neomylně známky toho, že byl, jak se tomu obvykle říká, ‚podomácku vyrobený'.

Duryea zaparkoval u obrubníku, vystoupil a vyšel nahoru po schodech svého domku; přitom si pochybovačně prohlížel auto návštěvníka a přívěs.

Milred, oděná do kalhot ze žraloci kůže, přišla ke dveřím. Ignorovala skutečnost, že už svůj patentní klíč zasunul do zámku, a otevřela mu obřadně přední dveře.

„Ahoj, Franku! Nečekala jsem, že se vrátíš tak brzy. Hádej, kdo je tu?"

Mluvila hlasem dostatečně silným na to, aby ji mohl zřetelně slyšet návštěvník, který byl v obývacím pokoji, a doprovodila tu otázku nouzovým signálem, přivřením pravého víčka - mrkla tak prudce, až jí přitom vylétl nahoru pravý koutek úst.

Duryea jí mrknutí oplatil a zeptal se jí zvučně: „To vážně nevím. Kdopak je tu?"

„Děda."

Duryea se zatvářil nechápavě.

„Vzpomeň si. Dědeček Wiggins. Říkala jsem ti o něm. Ale ještě jste se neviděli. Když jsme se brali, byl zrovna na jihu v Mexiku. Pamatuješ? Byl..."

Duryea zaslechl, jak někdo rychlým krokem přechází obývací pokoj, a pak už se k němu blížil pomenší bělovlasý mužík s rozzářenýma očima, krátce zastřiženým bílým knírem a pohyby tak svižnými, že vypadaly skoro jako ptačí.

„Nic se neděje, hochu zlatý! Jen se ti to snaží sdělit šetrně. Sem totiž postrach rodiny, ale však já u vás nezůstanu. Výtah sem Milred z postele zrovínka v neděli, když chtěla vyspávat, to sem to proved! Starej otravnej dědek. Říkala, žes byl až do tří nebo čtyř hodin na nějakým flámu. To ses teda pašák. Ani bych to do tebe neřek. Já myslel, že seš cimprlich. Slyšel sem, že děláš okresního prokurátora, tak sem měl za to, že seš ňákej suchar. Tak jak se vede, synu?" Děda Wiggins vymrštil pravou ruku, potřásl Frankovou a prohlásil: „Pojď blíž ke světlu, ať si tě dobře prohlídnu."

Duryea uviděl modré zářící oči, prohlížející si ho přes brýle s kovovými obroučkami, oči, zarámované vějířky laskavých vrásek.

„Všecko v pořádku," usoudil Wiggins. „Safra, vypadáš lidsky. Už jsi snídal?"

„Ještě ne," řekl Duryea. „Zajedeme se někam najíst. Služebná má pár dní volno, takže..."

„Posnídejte se mnou," navrhl Wiggins. „Není nutný utrácet prachy v nějakým restaurantu. Já sice sem černá ovce Wigginsovic rodiny, ale taky sem dobrej kuchař. Něco k snídani ukuchtím. Dobrej nápad - moc dobrej! Teď vodejdu a Milred ti o mně poví to horší. Bejval sem neřád, a ještě mě to nepřešlo. Sem ta-kovej ten kámen, co se valí, mechu nenabalí. Tak fajn, lidičky. Až mě uslyšíte tlouct na spodek pánve, znamená to, že snídaně je hotová. Teda nic fajnovýho to nebude. Pořádný obyčejný jídlo, ale ono vám to prospěje."

Třikrát nebo čtyřikrát pokývl a usmíval se přitom od ucha k uchu, pak se otočil a hnal se přes obývací pokoj a jídelnu do kuchyně. Duryea ještě zahlédl jeho rychle kmitající nožky a pytlovité, poněkud rozedřené kalhoty, které nahoře doplňoval zcela sešlý svetr.

Když podle prásknutí zadních dveří poznali, že jejich host vyšel z domu, Milred na něj pohlédla. „A je to tady, Franku. Tohle je ta ostuda Wigginsovy rodiny.“

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Duryea.

„Nic s ním neuděláme,“ řekla. „To se ještě nikdy nikomu nepodařilo. Otázka zní, co udělá on s námi. Je totiž schopen prakticky čehokoliv. Upřímně řečeno, Franku, myslela jsem, že ho nikdy nebudeš muset spatřit. Proto jsem ti toho o něm ani neřekla víc. Nemá rád poldy ani zákon, takže jsem měla za to, že se ti vyhne na sto honů, když ví, že jsi okresní prokurátor.“

„Co vlastně provedl?“ zeptal se Duryea.

„Ale, všechno a nic. Myslím, že kdysi cosi pašoval. Nesnáší konvenčnost. Má rád lidi, kteří jsou - tak nějak na okraji společnosti. Vždycky se skamarádí s nějakým ztroskotancem. Když jsem ho viděla naposledy, vykládal o nějakém chlapíkovi, který vykrádá banky. Říkal, že je to prima kluk a prý mezi tím, jestli ty vykradeš banku nebo banka okrade tebe, je jedinej rozdíl: záleží na tom, kdo se tam dostane jako první. Je nemožný, Franku - a přitom je sympaťák.“

„Já myslel, že má nějaký důlní pozemek v Mexiku,“ řekl Duryea.

„To měl, ale vzali mu ho. Má něco jako rentu, ze které žije. Jemu prostě na penězích nezáleží natolik, aby se tím nechal otrávit. Franku, do zítřka se ho zbavím, ale pokud toho po tobě nechci příliš, mohl bys to s ním dnes vydržet?“

Duryea ji objal paží kolem ramen. „Jasně, zlato. Proč bych to s ním nevydržel? Je to tvůj příbuzný.“

„Já vím - až na to, že je tak totálně nepředvídatelný, a... jeden nikdy neví, co provede. Vzpomínám si, jak o něm tatínek vyprávěl všelijaké historky. Táta byl rozvážný, opatrný člověk... myslím, že ho dědeček neměl v lásce - říkával, že se dal po předcích z matčiny strany.“

„Kde, proboha, vzal ten přívěs?“ zeptal se Duryea. „A kde už byl?“

„Ten přívěs si vyrobil sám a byl všude. Říkám ti, Franku, že se kamarádí se směskou nanejvýš podivných týpků, roztroušených po celých Státech, a...“

Duryea svou ženu popleskal po plecích. „Ale jdi, brouku, ty si to nějak moc bereš. Jasně, že se mi bude líbit -jen ho budeme muset ubytovat v pokoji pro hosty a ten přívěs odstranit z blízkosti našeho domu.“

„Dědu Wigginse z přívěsu nedostaneš,“ namítla. „Tam patří. Je to jeho domov.“

„Už tam byl?“ zeptal se Duryea.

„Ne. Dorazil asi před půl hodinou a musel počkat, až se vykoupu a obleču.“

„To mi připomíná, že se jdu oholit.“

„To si tedy pospěš,“ varovala jej, „protože děda se pohybuje jako kulový blesk. Nevydrží ani chvíli v klidu. Nebesa vědí, co k té snídani uvaří, ale nebude to trvat dlouho, než začne bušit do dna té své pánve.“

Její manžel se zašklebil. „A do mě hlavou,“ podotkl. „Radši tam zajdi a zaraz mu to bušení do pánve. Sousedům by se to nemuselo líbit.“

„No dobrá, ty si pospěš s holením a já udělám, co budu moci. Ale když říká, že bude bušit do pánve, tak já osobně jsem toho názoru, že do té pánve bušit bude.“

Duryea šel do koupelny, v rychlosti si elektrickým holicím strojkem přejel obličej, vzal si dvě pilulky aspirinu a právě si česal vlasy, když uslyšel neklamný zvuk těžké lžíce, bušící do dna pánve.

Spěšně proběhl kuchyní a našel Wigginse, jak stojí ve dveřích a zubí se od ucha k uchu. Milred ho držela za paži. „Prosím tě, dědo, už to nedělej.“

„Proč ne? Co se děje?“

„Sousedům by se to nemuselo líbit.“

„Proč ne?“

„No víš, Frank musí dbát na své postavení.“

Děda Wiggins si okresního prokurátora Santa Delbarra zkoumavě prohlížel. „Houbeles,“ prohlásil. „Pojď sem, synu, a sedni si.“

Duryea vešel do přívěsu.

Přívěs nesl neomylné známky toho, že je to čistě mužská záležitost, ale bylo tam úzkostlivě čisto. Vnitřek byl uspořádán velmi efektivně a vydával svědectví o konstruktérově mimořádné

mechanické zručnosti. Každý čtvereční palec prostoru byl využit. Na plynovém sporáku syčel modrý plamen pod opotřebovanou čajovou konvicí. Na stole byly tři šálky a tři talíře, obsahující slaninu, míchaná vejce a topinku, potřenou máslem. Wiggins nalil z plechové kávové konvice průzračnou zlatavě hnědou kávu. „Milred povídá, že seš nějakej zničenej.“

Okresní prokurátor přikývl.

Wiggins zajel pod stůl, rozrazil dvířka skříňky, vynořil se s lahví, nalil štědrou dávku Duryeovi do kávy, další si vlil do své vlastní a tázavě pohlédl na Milred.

„Co je to?“ zeptal se Duryea podezřívavě.

„To tě dá do kupy,“ objasnil Wiggins. „Dáš si to do kafe a hned ti bude líp. Co ty, Milred?“

Naznačila gestem, že se vzdává. „Tak jo, dědo.“

Nalil jí trochu do šálku, zarazil korek do láhve a zmizel dole pod stolem. Zatímco ukládal láhev, Milred se naklonila, očichala odvar v kávové konvici, vzhlédla k manželovi a obrátila oči v sloup.

Wiggins se bryskně znovu objevil. „Tak, vážení, jdeme na věc! Jídlo už je skoro studené. Sedněte a pusťte se do toho. Nejdřív vypijte kafe. To vás rozehřeje.“

Duryea ochutnal kávu. Aroma silné brandy, mísící se s vůní kávy, ho v nose konejšilo. Okusil nápoj a zeptal se Wigginse s náhlým respektem v hlase: „Povězte mi, copak to je?“

„Nejlepší brandy pod sluncem,“ prohlásil děda. „Posílá mi ji jeden kámoš. Má vinohrad v severní Kalifornii. Zrovna ho jedu navštívit. Tohle je hodně starý pití. Nechává ho jen pro svý přátele.“

Duryea upil pořádný doušek kávy, uchopil vidličku s dřevěnou rukojetí a nejistě okusil vajíčka. Ve tváři se mu objevil výraz příjemného překvapení. Zvedl topinku a dopravil si do úst vidličkou velké sousto vajíček.

„Říkal sem ti, že mu to pojede,“ prohodil Wiggins k Milred a pak se obrátil k Duryeovi. „To je můj soukromej recept na míchaný vejce.“

„Jen si, dědo, nemyslete, že jsem nějaký flamendr, když je mi po ránu šoufl. Mám žaludek jako na toboganu. Víte, volali mi dnes brzy po ránu...“

Milred zakašlala.

Duryea se zarazil a zapřemýšlel, co řekl. To zakašlání bylo rozhodně varovný signál, ale nemohlo to být kvůli ničemu, co řekl. Přemítal, zda to bylo kvůli něčemu, co udělal.

Dědeček Wiggins čekal s hlavou lehce skloněnou k jedné straně, jako by chtěl lépe slyšet. „No jo,“ řekl. „Volali ti něco brzy po ránu. Copak to bylo?“

„Opravdu hrozná dvojnásobná vražda,“ vysvětlil Duryea. „Těla byla...“

„Vražda!“ vykřikl děda Wiggins.

Duryea přikývl.

„Panenko skákavá!“ zvolal Wiggins a obrátil se vyčítavě k Milred. „Proč jsi mi to neřekla?“

Podívala se přes stůl na manžela. „Víš, já... nějak mě to nenapadlo.“

„Ono ji to nenapadlo! Tak já se octnu zrovínka u případu vraždy, opravdickýho nefalšovanýho případu vraždy, a tebe to nenapadne! Matičko na nebi!“

„Děda hltá detektivky,“ vysvětlovala Milred dodatečně.

„To bych řek, že je hltám,“ přitakal děda Wiggins. Zacouval kousek od stolu, rozevřel dvířka skříňky a ukázal na police nacpané knihami a časopisy. „Tady to máme. Nejlepší detektivky, jaký za posledních deset roků vyšly, a výstřižky z časopisu Opravdový detektiv o zločinech, o kterejch náhodou něco vím. To je na tom právě zajímavý. Napřed se dočteš o nějakým zločinu v novinách, a pak o tom vyjde článek v Opravdovém detektivovi. Vystřihuju si je a dávám k sobě. Trávím spoustu času tím, že po večerech vysedávám nad nějakou novinovou zprávou o zločinu a zkouším přijít na nějaký řešení. Byl bys překvapenej, jak často se trefím. Panečku, tak my tu máme vraždu, jo?“

„Dvě vraždy,“ upřesnil Duryea poněkud chabě, plně si vědom implikací v souvislosti se zájmenem v množném čísle.

„Se mi zdá,“ uvažoval děda Wiggins, „že nakonec nebude tak špatný, že si Milred vzala okresního prokurátora. Takže tu zůstanu a pomůžu ti to vyřešit, synu. Můžeš se mnou počítat.“

„Díky,“ řekl Duryea suše, „ale nebude nutné vás s tím obtěžovat, dědo. Na to mám šerifa, víte.“

„Šerifa!“ vykřikl stařík. „Šerifa? Co šerifa! Máš přece mě!“

Milred pohlédla přes stůl na manžela. „Vypij si tu kávu, drahoušku,“ řekla, „a nechej dědu, ať ti dolije šálek. Myslím, že to budeš potřebovat.

Kapitola 4

Kufřík Teda Shala vydal jedny pohodlné kalhoty a sportovní košili. Oblékl se do nich. Sako od obleku s jednořadovým zapínáním ve vodě nebylo, bylo suché, takže si ho přes sebe přehodil.

Mokré kalhoty, košili, vázanku a spodní prádlo namočil ve vaně do vlažné vody a máchal prádlo tak dlouho, až z něj vymáchal všechnu slanou vodu. Pak vanu vypustil a pověsil oblečení nad vanu, aby se usušilo. Monotónní kap kap kap, dopadající na keramiku, udávalo truchlivou kadenci, udržující krok s jeho myšlenkami. Obchodnímu řediteli papírenské společnosti Freelander by se asi sotva líbilo, že jeho obchodní zástupce trčí v jakémsi hotelu v Santa Delbarra.

Zazvonil telefon.

Ted zvedl sluchátko. Ženský hlas se otázal: „Pan Shale?“

„Ano.“

„Oděn tak, aby mohl přijmout návštěvu?“

„Kdo je to?“

„Slečna Molinová.“

„Jak se vám daří?“

„Dík vypůjčenému peří jsem jaksepatří vystrojená. Ukázalo se, že máme se slečnou Harplerovou stejné rozměry.“

„Kde jste?“

„V jachtařském klubu. Předpokládám, že ve vašem hotelu by měli námitky proti ženské návštěvě u vás na pokoji, ale znám tu jeden hezký denní bar. Vypadal jste příšerně prochladle, když jsem vás naposledy viděla. Ráda bych našla něco, co by vyvážilo účinky toho chladu. Koneckonců jste mi zachránil život, víte...“

„To tedy ano, pokračujte,“ přerušil ji Ted se smíchem.

„Co kdybych asi tak za deset minut projela kolem hotelu?“

„Budu vás čekat u obrubníku,“ slíbil Ted.

„Tak zatím,“ řekla a zavěsila.

Ted si uhladil sako, poopravil límeček sportovní košile, poněkud nerozhodně na sebe pohlédl do zrcadla, sčesal si vlasy dozadu a sešel dolů do haly.

Když prve přišel do hotelu v mokrých šatech, nikomu nic nevysvětloval, a recepční si ho teď zvědavě prohlížela. „Je všechno v pořádku, pane Shale?“

„Naprosto.“

„Myslela jsem, že jste měl... že se vám...“

„Ne, neměl.“ Ted se usmál, prošel kolem recepční a začal se loudavě procházet poblíž vchodu do hotelu a rozhlížet se po autech, projíždějících kolem. Málem ji nepoznal. Nebyl totiž připraven na krémově zbarvené sportovní kupé, které vyklouzlo z jízdního pruhu, na chvíli se zastavilo a jeho motor přitom šeptal píseň o ovládané síle šepotem, který zas mohl s naprostou samozřejmostí přejít do hrdelního řevu rychlosti.

Měla na sobě pohodlné kalhoty, hedvábnou blůzu sportovního střihu a elegantní červené sako s širokými klopami. Mokré vlasy si sčesala z čela a vzadu svázala stužkou. Mělo to ten účinek, že vypadala mladší a bezprostřednější. Uviděla ho, zamávala a natáhla se přes přední sedadlo, aby mu otevřela dvířka dokořán. Ted skočil na stupačku a nastoupil. Když za sebou svižně zavřel dvířka, všiml si s uspokojením, že za ním zvědavá hotelová recepční překvapeně a nevěřícně zírá. Kdo by taky čekal, že si pro nějakého podomního obchodníka, který přišel celý promáčený, přijede mladá hezká dívka v autě za padesát tisíc dolarů.

„Nejste zmrzlý?“ zeptala se.

„Ani ne. Zdá se, že jediné ztráty utrpěl můj šatník. Co vy?“

„Mně je fajn. Joan Harplerová mi dala něčeho napít. Chutnalo to tak dobře, až mě napadlo, že by se něco mělo udělat i s vámi - a taky jsem s vámi chtěla mluvit.“

„Tak mluvte.“

„No, vlastně jsem spíš chtěla, aby někdo mluvil se mnou. Jsem celá nervózní. Pořádně mě to sebralo. Víte, oba ty muže jsem znala. Nedovolte mi, abych o tom začala, mluvit, prosím vás. A jestli začnu brečet, dejte mi facku. Slíbíte mi to?“

Zavrtěl hlavou.

Zamračila se. „Doufám, že jsem se ve vás nespletla. Když jsem ječela, řekl jste mi, ať ztichnu. Neudělala jsem to, protože to prostě nešlo. Tak jste mě praštil, a to mi náramně prospělo. To je poprvé, co...“

„Nemluvme o tom. Je mi to líto.“

„Líto! Proto jsem za vámi přijela, kvůli té facce. Dáte mi ji zase, když začnu brečet?“

„Ne.“

Úkosem na něj pohlédla a zamračila se.

„Je mi líto, ale k tomu sahám pouze v krajní nouzi, když k tomu dostanu nezbytný podnět.“

„No, to možná říkáte jen ze zdvořilosti. Koneckonců mě pořád ještě bolí čelist, jak jste mě praštil. A prosím vás, aby nedošlo k nějakému nedorozumění, pane Shale. Platit budu já.“

„Ale...“

„Žádné ale,“ přerušila ho. „A jestli vám vaše mužská ješitnost namlouvá, že je nedůstojné, aby žena platila účet, svěřím vám tohle.“

Natáhla ruku k Tedové. Když ji zase stáhla zpátky, zůstal v Tedově dlani teplý složený kousek papíru.“

„No počkejte,“ zaprotestoval Ted. „Já přece nejsem...“

„Je to čistě obchodní záležitost,“ skočila mu do řeči. „Já potřebuju doprovod a vy zase napít.“

„Nejsem profesionální ochranka.“

„Tak se přece uvolněte, člověče,“ řekla. „Nezačínejte se hádat.“

„Já se nehádám,“ namítl Ted. „Jen se snažím udržet si trochu sebeúcty. Drink by se mi hodil, ale nerad za sebou táhnu ve vleku náklad za milion dolarů, když nemám na přepravné.“

„Poslyšte, tohle je prekérní situace... Kdosi - myslím, že Číňani, tvrdí, že když někdo svým zásahem zachrání druhému člověku život, je potom zavázán tomu, jehož život zachránil, na základě teorie, že kdyby dovolil osudu, aby dokončil své dílo, bylo by už po všem. Já po vás tudíž chci, abyste dostál svému závazku. Mám ve všem zmatek. Dalo mi to zabrat. Tak co, ujmete se mě, nebo ne?“

„No dobrá,“ vzdal to Ted. „Ale v těchto šatech...“

„Tím se netrapte. Půjdeme do jednoho opravdu nóbl podniku. Čím výstředněji tam kdo vypadá, tím víc ho obskakují. Budou si myslet, že jste určitě nějaký hollywoodský režisér. Co jste už všechno dělal a jak jste se dostal k tomu, že zastupujete tu papírenskou společnost?“

„Prodávám papírové pohárky, protože jsem si myslel, že mám šanci se obchodně osamostatnit. Zastavil jsem všechno, co jsem měl, abych to rozjel.“

„A dál?“ zeptala se.

„Ve svém nadšení a s obchodní bystrostí, ba přímo bystrozrakostí, díky níž je mi bezpochyby souzeno stát se jednoho dne milionářem, jsem si jako branži, do které se vrhnu, vybral - hádejte co?“

„Co?“

„Hliníkové kuchyňské nádobí.“

„A jejda!“

„No a tak,“ pokračoval Ted, „když jsem konečně pojal pevnou vůli, která byla mé učiněné bohatství, informovala mě fabrika, že nemá na skladě další zásoby, a dokonce mi odmítli vyřídit pár objednávek, u kterých jsem už počítal s provizí. A tak jsem se ocitl ‚v dočasné finanční tísni‘.“

„Co bylo pak?“

„Našel jsem si místo u papírenské společnosti Freelander... Řekněte mi, proč vám to tu vlastně všechno do detailů líčím? Obyčejně dívkám odhaluju duši až po druhém drinku.“

„Za těchto okolností,“ oznámila a zajela s autem na vyštěrkovanou příjezdovou cestu, „nemrhejme časem předběžnými přípravami na ten první.“

Předala auto mladému muži v livreji, který s ní mluvil, jak Tedovi připadalo, jako by ji znal. Vzala Teda pod paží a řekla mu: „Tady se vám bude líbit.“ Ted vycítil téměř s jistotou, že vrchní číšník ji zná dost dobře na to, aby ji oslovil jménem, ale něco v pohledu, který na něj varovně vrhla, mu v tom zabránilo. Ted si také uvědomoval, že jelikož dělá doprovod této mladé ženě, chovají se tu k němu s velkou úctou.

Když byli usazeni do malého soukromého výklenku s vlastním oknem, odkud byl výhled na oblouk stáčející se pláže, zubaté linie příbojových vln a poklidný tyrkys oceánu, řekla náhle: „Ručičky hodin už nejde otočit zpátky. Člověk musí jít v životě pořád dopředu a brát věci tak, jak jsou.“

„To právě dělá život tak těžký - a zajímavý,“ řekl Ted.

Číšník jim přinesl nabídku vín.

„Mají tady velice dobrou brandy,“ řekla. „Dvojitá brandy by nám oběma prospěla. Co vy na to?“

Ted přikývl. Číšník se uctivě vzdálil.

„Mám takový pocit, že jste typ člověka, který je ochoten bojovat za cizí věc.“

„Rád skáču do vody,“ připustil.

„Možná byste pro mě rád něco udělal.“

„Možná.“

Na chvilku se zamyšleně odmlčela. Číšník jim přinesl pití. Dotkla se svou sklenkou jeho a řekla: „Tak na...“ a pak se jí hlas najednou zadrhl. „Pusťte to z hlavy,“ řekl Ted. „Je to pryč. Dívejte se dopředu.“ Zamrkala a potlačila slzy. Upili brandy. Najednou vyhrkla: „Myslím, že nejlepším způsobem, jak se s vámi někam dostat, je jít rovnou k věci.“

Přikývl.

„Co jste dnes ráno dělal na pláži?“

„Nabíral kondici a čerstvý vzduch.“

„Jak dlouho jste tam byl předtím, než - než jsem spadla přes palubu?“

„Asi tak hodinu.“

„Ale určitě jste se neprocházel celou hodinu jen po tom kousku písečné pláže?“

„Byl jsem přinejmenším poblíž.“

„V blízkosti jachtařského klubu?“

„Ano.“

„Kde byste uviděl, kdyby někdo vystoupil na palubu Cikánské královny?“

„Ano.“

„Tak podívejte, buďme k sobě upřímní. Vy zastupujete papírenskou společnost. Addison Stearne má síť hotelů. Řekl mi, že se chystá uzavřít velkou objednávku nějakých zásob. Měl váš výlet do Santa Delbarra něco společného s tou transakcí?“

„Ano.“

„Viděl jste Stearna?“

„Ne.“

„Čekal jste na něj na pláži?“

„Tedy - ano.“

„Takže jste sledoval, kdy se vypraví na břeh?“

„Ano.“

Zamračila se nad sklenkou brandy. „Ale mě jste přitom neviděl, když jsem vystoupila na palubu. Jde mi o to,“ pokračovala a slova se z ní po krátké odmlce jen hrnula, „že muselo být nějaké období, kdy vaši pozornost odvedlo něco jiného, nebo jste byl na místě, odkud jste na jachtu neviděl.“

„No ano,“ připustil, „takových patnáct dvacet minut před tím, než jsem si vás na jachtě všiml, mě zaujala jedna lastura. Dvě nebo tři minuty jsem si ji zevrubně prohlížel.“

„A v tu dobu jste se nedíval. Nebo spíš jste nemohl vidět kohokoliv, kdo by se třeba dostal na palubu té jachty.“

„Asi máte pravdu.“

„To bylo patnáct nebo dvacet minut před tím, než jste mě uviděl?“

„Ano.“

Rychle a důrazně přikývla. „No ano, to by přesně odpovídalo. Vlastně si vzpomínám, že jsem vás viděla. Byl jste celý skrčený - buď vkleče, nebo vsedě, držel jste něco v ruce a...“

„Klečel jsem a díval se dolů na tu lasturu. Nezvedl jsem ji, protože mi připadalo, že v ní něco je.“

„Ale ruku jste držel poblíž té věci?“

„Pravděpodobně.“

„Ano. Pamatuju si, že jsem vás zahlédla - jen letmo. Když jsem odvazovala loďku a vyrážela k jachtě.“

Náhle se zeptal: „Co vlastně chcete, abych pro vás udělal?“

„Chci vědět, kdo v příštích třech nebo čtyřech dnech přijde na palubu Cikánské Královny.“

„Jen v průběhu dne?“

„Ne. Po celou dobu.“

„To je vše?“

„Ano.“

Zasmál se. „Obávám se, že bych se musel rozdvojit, abych tam na té pláži vydržel stát...“

„Ale to byste nemusel. Když jsem byla na palubě Albatrosu -jachty slečny Harplerové, víte - domluvila jsem se s ní na spolupráci. Říkala, že to ráda udělá, pokud zařídím ostatní. Prý byste mohl přijít na palubu její jachty a hlídat odtud.“

„Vy jste jí řekla, že to udělám?“ zeptal se Shale.

„Ne tak docela. Řekla jsem jí, že chci, aby tu jachtu někdo pozoroval, a že mě zajímá hlavně to, kdo půjde na palubu a jak dlouho tam zůstane. Myslím, že to byla ona, koho napadlo, že byste se pro to mohl hodit.“

„Obávám se, že jste zapomněla vzít v úvahu skutečnost, že jsem tu pracovně. Obchodní ředitel společnosti Freelander...“

„Chce, abyste získal objednávku pro ty hotely, ne?“

„Ano.“

„Tohle by s tím souviselo.“

„Já vám nerozumím.“

„Víte, budu mít co mluvit do toho, jakým způsobem je ten majetek spravován. Nemůžu vám líčit všechny podrobnosti, ale budu mít na tyhle obchodní záležitosti jistý vliv, ať už přímo nebo nepřímo. Vaší společnosti nezáleží na tom, odkud ta objednávka bude. Tyhle hotely budou papír používat i nadále, chápete.“

„Kdyby se mohl obchodní ředitel přesvědčit, že jste...“ řekl opatrně.

„Okresní prokurátor vám beztak řekl, že tu máte počkat. Nemůžete odjet. Jestli to pro mě uděláte, vynasnažím se, jak jen budu moci, abych vám zajistila obrovskou objednávku. Ujednáno?“

Shale se nad tím zamyslel. „Okresní prokurátor mi řekl, že mám zůstat v hotelu Balboa. Sotva by měl pochopení, kdybych se místo toho zabydlel na jachtě.“

„To bude v pořádku. Můžete si do hotelu zavolat, jestli tam nemáte vzkaz, zavolat čtyřikrát pětkrát za den na recepci.“

„Co když nebudu znát osoby, které na palubu přijdou a zase odejdou? Co udělám pak? Pokusím se je sledovat?“

„Ne. Dáte mi dobrý popis, údaj o tom, kdy přišli a kdy odešli, a jestli si s sebou něco odnesli. Dám vám velice dobrý noční dalekohled. Použijte ho. Snažte se být schopen ty lidi identifikovat, kdybyste je ještě někdy viděl.“

„Kdy to má vypuknout?“ zeptal se Ted.

„Jen co dopijete.“

„Ujednáno,“ řekl Shale.

„To je skvělé. Prosím vás, nevracejte se do hotelu. Půjdeme k autu a pojedeme rovnou na Albatros.“

„Proč nechcete, abych se vracel do hotelu?“

„Protože jestli tam půjdete, někdo vás bude na jachtu sledovat.“

„Nechal jsem si v pokoji nějaké oblečení. Chtěl jsem je nechat vyžehlit, až uschne.“

„To je v pořádku. Můžete do hotelu zatelefonovat. Poslíček tam zajde a vaše věci vyzvedne. Já vám to po telefonu vyřídím, než zaplatíte účet. Kde jsou ty věci?“

„Visí nad vanou.“

„Ne, ne,“ řekla, když se začal zvedat. „Zůstaňte, kde jste. Vezměte od vrchního účet a zaplaťte ho. Tak neztratíme čas.“

Vešla do telefonní kabiny a zatáhla za sebou dveře. Číšník, přešlapující poblíž, přinesl na Tedovo znamení účet. Shale vytáhl z kapsy složenou bankovku, kterou mu dala Nita Molinová. Byla to padesátidolarovka.

Kapitola 5

George V. Hazlit, který byl po léta právním zástupcem Addisona Stearna, si dával záležet na pěstování důstojného vzhledu soudního hodnostáře. Tím dokázal učinit dojem téměř na všechny své klienty a na mnohé ze svých kolegů advokátů. Často působil ve výborech advokátního sdružení a pokaždé dával znovu najevo, že je pro něj nesmírnou radostí věnovat svůj čas vylepšování této profese. Aktivity podobného druhu mu propůjčovaly auru profesionální serióznosti, která byla jedním z nejcennějších Hazlitových aktiv. Záležitosti, kterých by se obyčejný právní zástupce mohl ujmout jen na vlastní nebezpečí, vyřizoval tento prominentní a vlivný člen advokacie zcela beztrestně. Těch několik málo lidí, kteří kdy viděli důkazy čehosi neregulérního, z toho buď nevyvozovalo závěry s tím, že něčemu takovému prostě nelze uvěřit, nebo mělo pocit, že zřejmě neznají veškerý důkazní materiál.

Neldon Tucker, jeho mladší společník, byl bystrý oportunista. Jeho největším aktivem byl hlas. Příroda ho obdařila hlasivkami, které mu dovolovaly vložit do hlasu přesně správnou dávku ironie, jízlivosti či nevěřícího úžasu - tolik, aby to porota a publikum v soudní síni pokládali za spontánní a neuvědomělý výraz skutečného citového pohnutí. Jiní advokáti přehrávali, ale Neldon Tucker ani nevypadal, že by to hrál. Tucker prolétával soudními síněmi a vyřizoval jedno soudní stání za druhým s rychlostí všehltajícího soudního stroje. Všechny své případy nevyhrál, ale vyhrál jich většinu. Těmi, které nevyhrál, se nijak netrápil. Kdyby se na chvíli zastavil, aby si udělal soukromou inventuru, byl by si uvědomil, že obvykle vchází do soudní síně jen napůl připravený a spolehnutý na svou duchaplnost, přizpůsobivost a herecké nadání, kterými nahrazuje nedostatek přípravy.

George Hazlit, usazený ve své soukromé kanceláři, vytáčel telefonní číslo a přitom se mračil. Už více než hodinu roztáčel v pravidelných intervalech bezvýsledně číselník telefonu. Ve tváři měl stále ještě pečlivě kultivovaný výraz klidné právnické nezúčastněnosti, ale čelo měl čím dál svraštělejší.

Venku na ulici se snášel soumrak. Hazlit rozsvítil světla a vytočil Exbrook 95621. Po několika minutách k jeho uším dorazily slabé zvuky, naznačující, že telefonní přístroj na druhém konci drátu vyzvání. Pokud se ten, komu volá, třeba právě vrací domů a možná teprve otevírá dveře, bude chvíli trvat, než se k telefonu dostane. Hazlit počkal dobrých třicet vteřin, než sluchátko znovu zavěsil do vidlice. Pak odstrčil židli, vstal a přešel o kus dál, odkud mohl vyhlížet do houstnoucí tmy. Kancelářské budovy v obchodním centru města vypadaly tmavě a ponuře. V neděli večer se svítilo jen v několika málo kancelářích. Dopravní ruch byl pochopitelně čilý. Byl docela hezký den, a obyvatelé města toho využili. Pod Hazlitovým oknem se linul nepřetržitý proud motoristů. Neldon Tucker se už touto dobou určitě vrací domů a Parker Gibbs, který pro firmu dělal detektivní práci, určitě brzy dorazí domů. Jeho žena říkala, že ho čeká každou chvílí. V činžovním domě, kde bydlela jeho sekretářka Ethel Dunnová, nechal Hazlit vzkaz, že mu má zatelefonovat hned, jakmile přijde domů. Zatím tedy Hazlit nemohl dělat nic jiného než čekat - a to bylo ze všeho nejtěžší. Cítil, jak má nervy napnuté až k prasknutí. Má tolik práce, a ještě se ani nedostal k tomu, aby začal - a to všechno jen kvůli tomu, že si Addison Stearne usmyslel umřít zrovna v neděli.

Telefon se najednou rozdrnčel. Sundal bleskurychle sluchátko z vidlice, ale vzápětí automaticky zamaskoval svou horlivost důstojností v hlase. „Dobrý večer," prohlásil. „U telefonu Mazlit."

Byla to Ethel Dunnová. „Chtěl jste mi něco?" zeptala se a v hlase se jí ozval slabounký náznak podrážděného vzdoru. Hazlit si uvědomoval, že to, co jí platí, je jen stěží úměrné mnoha dlouhým letům, po která pro firmu pracovala. Za celou tu dobu dostala přidáno jen jednou. Něco by s tím měl udělat. Nemá cenu mít sekretářku, která je nespokojená. Mohlo by to být nebezpečné. „Ano, slečno Dunnová," řekl vážně do telefonu. „V jedné nanejvýš důležité záležitosti se musím nutně zkontaktovat s Neldonem Tuckerem. U něj doma se nikdo nehlásí. Napadlo mě, jestli náhodou nevíte, jaké měl plány na tento víkend."

„Ne. Nemám ponětí, kde je."

„Nevíte, kam měl třeba v úmyslu...“

„Ne.“

„Okamžik,“ řekl Hazlit spěšně, když vycítil, že má naspěch; možná právě pospíchá na nějakou schůzku a myslí jen na to, že se má rychle osprchovat a převléknout. „Jde o nanejvýš důležitou věc. Zamyslete se nad tím, Ethel. Zkuste si vzpomenout na něco, co třeba řekl.“

Odpověď přišla tak rychle, že hned věděl, že ji nabádal k přemýšlení zbytečně. „Nevím vůbec nic.“

„Znáte jména některých jeho nejbližších přátel?“

„Mohl byste to zkusit u Mainwaringových.“

„Jak zní první jméno?“

„To nevím. Bydlí někde na Buena Vista blízko pana Tuckera. To je jediné, co mě napadá. Nashledá...“

„Nezaslechla jste, že by mluvil o tom, že někam pojede, s někým se má sejít nebo něco plánuje?“

„Ne. Vím to určitě. Nashledanou.“

Hazlit zavěsil, vyhledal si v telefonním seznamu Mainwaringovy, vytočil jejich číslo a poněkud ho překvapilo, že se někdo ozval. Za to odpoledne se už tolikrát nedovolal, že mu připadlo divné, když mu nějaký hlas skutečně odpověděl.

„Tady je George V. Hazlit,“ řekl důležitě. „Snažím se někde najít svého mladšího společníka, Neldona Tuckera...“

„Ach ano, je tady,“ řekla žena.

Hazlit nedokázal potlačit v hlase radostné překvapení. „Je u vás?“

„Ano. Okamžik, já ho zavolám.“

Hazlit uslyšel ze sluchátka nejprve zvuk Tuckerových kroků a potom jeho hlas. Jakmile uslyšel Tuckera říkat: „Ahoj, Georgi,“ poznal, že pil.

„Jsem nahoře v kanceláři, Neldone. Jde o nanejvýš důležitou záležitost. Budeš sem muset hned přijít.“

„To snad ne,“ protestoval Tucker, „za takových patnáct minut se bude podávat večeře. Zrovna jsme si dali koktejl.“

„Teď hned,“ skočil mu Hazlit do řeči. „Jedná se o velkou odměnu, moc velkou odměnu, která by nám mohla proklouznout mezi prsty. Mohlo by to dělat nějakých sto tisíc dolarů.“

„Auto mám venku. Hned tam budu,“ slíbil Tucker. „Pojedu...“

„Neldone.“

„Ano?“

„Ty jsi pil. Nemůžeme si dovolit riskovat. Neřiď. Jeď taxíkem.“

Hazlit zavěsil, znovu přešel k oknu, stoupl si k němu a díval se dolů na čilý ruch. Pohlédl na hodinky. Tuckerovi by mělo trvat asi pět minut, než si zavolá taxi, a pak ještě dalších pětadvacet, než dojede ke kanceláři. Dohromady to dělá půl hodiny.

Štěstí jako by se k Hazlitovi zčistajasna vrátilo. Telefon zazvonil znovu. Tentokrát to byl Parker Gibbs. S charakteristickou rychlostí, která mu byla vlastní, šel rovnou k věci: „Žena mi říká, že jste volal.“

„Mohl byste sem hned teď přijít?“

„Jak brzy by to mělo být?“

„Během půl hodiny.“

„Dejte mi pětačtyřicet minut,“ řekl Gibbs. „Zrovna jsem se vrátil z rybaření na moři, jsem špinavý. Bude to velký džob?“

„Myslím, že ano. Podrobnosti vám vysvětlím, až dorazíte.“

„Tak jo, budu tam co nejdřív,“ řekl Gibbs a zavěsil.

Hazlit přešel ke svému velkému křeslu, natáhl si nohy a zapálil doutník. Právě dokuřoval, když uslyšel Tuckerův klíč v zámku.

Tucker byl od pití ještě celý zrůžovělý, ale ovládal se velice dobře. Pije teď nějak moc často, uvažoval Hazlit - a trochu přestává dbát na svůj zevnějšek. Rozhodl se, že si o tom s Tuckerem v nějakou příhodnější chvíli promluví.

„Ahoj, Georgi. Nač ten rozruch?“

„Zavři dveře,“ řekl Hazlit.

Když Neldon zavřel a zamkl dveře, Hazlit mu dal znamení, aby šel blíž. Pak mu tiše sdělil: „Addison Stearne je mrtvý.“

Tucker povytáhl obočí. „Kdy?“

„Zřejmě někdy včera v noci. Tělo objevili dnes ráno. Byl zavražděný.“

„Zavražděný?“

„Ano.“

„Kde?“

„V Santa Delbarra. Spolu s C. Arthurem Rightem. Byla to dvojnásobná vražda.“

„Už něco mají?“

„Myslím, že ne.“

„Vědí aspoň, co za tím vězí?“

„To nevím,“ řekl Hazlit. „Necháme to na odbornících. Vzpomínáš si, že jsem asi před dvěma měsíci pro Stearna sepisoval závěť. Bylo tam stanoveno, že zanechá většinu svého majetku C. Arthurovi Rightovi a něco má připadnout jakési slečně Nitě Molinové.“

„O té závěti toho moc nevím. O Stearnovy záležitosti ses staral ty. Já jen vím, žes tu závěť sepsal.“

„Mimo jiné tam bylo uvedeno,“ řekl Hazlit, „že pokud by C. Arthur Right zemřel jako první, veškerý majetek má připadnout Nitě Molinové.“

„Poněkud prorocká slova, co?“ nadnesl Tucker.

„Podobná ustanovení jsem už dával do spousty posledních vůlí,“ řekl Hazlit. „Radívám klientům, že osoby, které jsou jim tak blízké, že mají být obdarovány štědrým dědictvím, mohou jet v jednom automobilu se zůstavitelem, když dojde k nehodě. Jeden druhého přežije jen o pár hodin.“

„Chápu. Ale co to znamená v tomto případě?“

„Z toho, co jsem se až dosud dozvěděl,“ vysvětloval Hazlit, „se nedá prokázat, kdo z těch mužů zemřel jako první. My máme s tím majetkem prostě naložit tak, jak bylo stanoveno. Jestli první umřel Stearne, máme smůlu. Rightova manželka Pearl, nenávidí i chodník, po kterém šlapu. Řekl jsem totiž Rightovi, že by si na ni měl dát pozor. Jednou se mi zmínil, že pokaždé, když někam odjede, nemůže se jí dovolat. Navrhl jsem mu, ať si najme detektivy a nechají sledovat. Ten zatracený blázen jí to pověděl. A jako by už to nebylo dost zlé, se slečnou Molinovou jsem se nikdy nesetkal.“

Tucker dal najevo své pochopení hluboce znějícím hvízdnutím.

„Mám adresu slečny Molinové,“ pokračoval Hazlit. „Bydlí v Maplehurst Apartments, ale není tam. Odjela dnes brzy po ránu a mladý muž, který tam sedí ve vrátnici, říká, že pokud tomu rozuměl, měla se připojit k nějakým přátelům na jachtě.“

„Ojoj!“ zamumlal Tucker. „Kdo ti dal hlášku o těch mrtvých, Georgi?“

„Náhodou jsem si asi tak před hodinou zapnul rozhlasové vysílání zpráv. Tohle je situace, jakou jsem nečekal. Nechtěl jsem - totiž úmyslně jsem se zdržoval toho, abych slečnu Molinovou vyhledal. Myslel jsem, že to tak bude lepší.“

„Máš na mysli, že jsi čekal žalobu ve věci alimentů?“

„Ano. Stearne jednou navrhl, abychom se ujali záležitosti, při které potřebovala právní radu. Odrazoval jsem ho od toho, i když jsem mu neřekl, proč. Obávám se, že s tím možná zašla k jinému právníkovi. Pokud je tomu tak...“ Hazlit se odmlčel a pokrčil rameny.

„A co Gibbs?“

„Konečně jsem ho zastihl. Vyjel si zarybařit na moře. Dá se do pořádku a měl by tu být každou chvíli. Je ještě jedna věc, kterou bychom měli zvážit.“

„Co to je?“

„Stearne měl předkupní právo na nějaký ropný pozemek. Podle podmínek dohody byl včera poslední den, kdy mohl předkupního práva využít.“

„Udělal to?“

„Nevím.“

„Kdo je majitelem toho pozemku?“

„Dva muži, kteří podnikají pod firemním jménem Elwell & Fielding. Pozemek si pronajali a Stearne měl přednostní právo ten pronájem převzít. Měl zaplatit sto tisíc dolarů.“

„V hotovosti?“

„Ne. Zavázal se, že zaplatí v hotovosti po akceptaci nabídky. Pak měl třicet dní na to, aby zaplatil.“

„Ta lhůta vypršela včera?“

„Podle kopie v našich záznamech byl včera absolutně poslední den.“

„Nevíš, jestli to vzal nebo ne?“

„Vím, že měl v úmyslu to vzít. Na sousedním pozemku se cosi dělo a Stearne začal mít dojem, že se objevují silné náznaky výskytu nafty a oni mu je tají, aby se ho zbavili. Měl za to, že dosáhli nějaké nové dohody, která podle Stearna nerespektovala jeho předkupní právo.“

„Takže Elwell & Fielding se pokoušeli zmanipulovat věci tak, aby předkupní právo pozbylo platnosti?“

„Ano.“

Tucker svraštil obočí. „Jestli byl Stearne zavražděn v sobotu, může za tím vězet nějaká nefér právní nabídka ohledně toho předkupního práva.“

„Nějaká právní klička v tom být musí. Stearne musel potvrdit akceptaci do půlnoci. Neděle je bankovní svátek. To je i sobota odpoledne, ale v tom ustanovení o předkupním právu se výslovně nepřihlíželo k žádnému právu na prodlevu nebo prodloužení lhůty kvůli svátkům. Sobotní půlnoc byl poslední termín. Možná, by se to ustanovení o nemožnosti prodloužit lhůtu kvůli svátkům dalo prohlásit za neplatné jakožto příčící se zásadě slušnosti.“

„Co když má ta Molinová svého vlastního právního zástupce?“

„Na to nemá čas, aby se radila s někým jiným. My jsme připraveni hájit její zájmy.“

„Nachystám papíry. Co Ethel Dunnová?“

„Nebyla moc nadšená, když jsem jí volal. Myslím, že má rande.“

„Já jí zavolám,“ prohlásil Tucker. „Kvůli mně přijde.“

Tucker prošel soukromou kanceláří, rozrazil dveře do právnické knihovny a rozsvítil světla.

O pár okamžiků později zaslechl Mazlit kroky v chodbě a jemné zaklepání na dveře jeho soukromé kanceláře. Šel ke dveřím, otevřel a vyzval příchozího: „Pojďte dál, Gibbsi.“

Parker Gibbs byl krátký, podsaditý muž s kostnatým rozhodným obličejem. Pleť měl opálenou z aktivního pobytu venku. Při zběžném pohledu na něj by si někdo mohl myslet, že je stavař nebo farmář.

Prošel ke své židli rychlými obratnými pohyby svých krátkých nohou. Posadil se, pohlédl na Hazlita, čekal a neříkal nic.

Hazlit mu oznámil: „Někdy včera byl v Santa Delbarra zavražděn Addison Stearne, majitel Cikánské královny II. Spolu s ním byl zavražděn mladší muž jménem C. Arthur Right.“

Gibbs si z kapsy vytáhl zápisník, vytasil se s tužkou, rychle si něco čmáravě poznamenal, vzhlédl a čekal.

„Pokud Stearne zemřel jako první, přešla většina jeho majetku na Arthura Righta. Když pak zemřel Arthur Right, jeho část majetku připadla jeho dědicům, v tomto případě manželce. Ta mě nesnáší. Pokud první zemřel Arthur Right, všechen Stearnův majetek zdědila žena jménem Nita Molinová.“

Gibbs přikývl.

„Nita Molinová bydlí v Maplehurst Apartments šest nula devět. Teď tam není, odjela dnes brzy po ránu svým autem. Jedná se o velké, krémově zbarvené sportovní kupé, poznávací značka 8P3036. Existuje domněnka, že jela do Santa Delbarra, aby se také nalodila na Cikánskou královnu. Od té doby se nikomu neozvala. V době své smrti měl Stearne rozjednanou nějakou majetkovou

záležitost. Na ochranu toho majetku je zapotřebí zítra ráno podniknout jisté kroky. Můj společník pan Tucker bude pracovat celou noc, aby připravil papíry k podepsání slečnou Molinovou. Po vás chceme, abyste ji našel a přivedl nám ji do kanceláře do osmé hodiny zítra ráno.“

Gibbs si udělal další poznámku.

„Potom,“ pokračoval Hazlit, „najděte nějaký důkaz toho, že C. Arthur Right zemřel dřív než Addison Stearne.“

„O jak dlouho dřív?“ zeptal se Gibbs.

„Na tom nesejde. Vteřinový rozdíl bude stačit.“

„Co když žádný takový důkaz neexistuje?“

„Kdybyste poslouchal pozorně, byl byste si všiml, že jsem říkal, že máte najít důkaz o tom, že Right zemřel jako první,“ řekl Hazlit.

„Povězte mi to na rovinu,“ řekl Gibbs. „Chci vědět, jak daleko můžu zajít.“

Hazlit se popuzeně zamračil. „Dovolte mi, abych to vyjádřil takhle. V každém obchodním vztahu záleží pouze na výsledku. Když mě někdo zaměstná, abych se ujal nějaké soudní pře, čeká ode mě, že tu při vyhraju. Vůbec ho nezajímá, jaké přitom použiju metody. Nestará se o to, co řeknu svědkům. Přijde za mnou proto, že chce výsledky. Pochopitelně,“ dodal s falešným patosem, „chceme, abyste se choval naprosto eticky.“

Gibbs odstrčil židli. „Fajn. To jsem chtěl vědět. Mám se postarat o to, aby se našel důkaz toho, že Right umřel jako první?“

„Takový důkaz by byl naší klientce ku prospěchu.“

Kapitola 6

Nita Molinová zaparkovala na nábřeží. Při přílivu se pruh písku mezi zdí a mořem zužoval, až nakonec z celé pláže nezůstal ani kousek pevného povrchu, po kterém by člověk mohl pohodlně přejít. Betonový chodníček, lemující okraj písečné pláže, vedl k přístavnímu můstku jachtařského klubu. Ted a slečna Molinová procházeli rychle po tomto betonovém proužku.

Vchod do jachtařského klubu byl přehrazen provazem; o kus dál postávající dozorce Shala hbitě vyzval: „Člen klubu?“

„Jdeme navštívit přítelkyni na jachtě. Je členkou.“

„Která je to jachta?“

„Albatros.“

„Dozorce vytáhl z kapsy strojem psaný seznam, nahlédl do něj a zeptal se: „Jak se ta vaše známá jmenuje?“

„Slečna Harplerová,“ vložila se do toho Nita Molinová. „Joan Harplerová. Očekává nás.“

Dozorce zkontroloval jméno majitele jachty na seznamu. „No dobrá, jděte,“ řekl a uvolnil konec provazu. Ted ustoupil ke straně a slečna Molinová prošla mezerou před ním.

Vyšli na plovoucí přístavní můstek. Od moře teď foukal slabý vánek, a jak tam stáli a čekali, konečky vlasů poletovaly slečně Molinové kolem krku.

„Její člun je uvázaný u zádi Albatrosu,“ řekla Nita Molinová důvěrně. „Za okamžik zachytí náš signál.“ Vytáhla z kabelky bílý kapesník a začala s ním mávat. Za chvíli se z kajuty Albatrosu oddělila postava a zamávala. Uvolnila uvazovací lanko od člunu, přemístila člun k závětrné straně, naskočila do něj a odveslovala k můstku.

„Ted Shale za mě bude držet hlídku. Souhlasíte?“ řekla Nita Molinová.

Ted měl chvíli pocit, že zřetelně zaváhala, ale pak prohlásila vcelku přirozeně a nenuceně: „Jistě - ráda ho vezmu k sobě na palubu - když vám to pomůže.“

„Nechcete, abych vesloval?“ zeptal se Ted.

Předala mu vesla. „Po tom, jak vám to šlo s tím člunem dnes ráno, jsem nakloněna říci ano.“

Ted odvesloval k jachtě, ve správný okamžik prudce zabral levým veslem a přehodil ho přes vidlici tak, aby veslo nebránilo pohybu člunu, když se z boku přiblížil k Albatrosu a zastavil se necelé tři palce od něj.

Joan Harplerová se mrštným skokem vyhoupla na palubu; boty s gumovou podrážkou dopadly na palubu tak jemně jako tlapky doskočivší kočky. Nita Molinová jí hodila uvazovací lanko a Ted se chytil zábradlí jachty, aby člun odrazil. Když byly obě dívky na palubě, převzal od Joan Harplerové lano, odtáhl člun k zádi a pevně lano uvázal.

Slečna Harplerová je zavedla do kajuty. Nahoře na přídi byla vyvýšená plošina, kde mohla stát osoba řídící jachtu s rukama na kormidle a přes půlkruh širokých oken mít dokonalý rozhled. Na polici, umístěné hned pod okny, bylo místo pro mapy a příruční knihy. Ted si všiml, že na polici leží dalekohled s mimořádně velkým objektivem. Dalekohled byl upevněn na kožený řemínek, aby se dal pověsit kolem krku a mohl tam být pohotově připravený.

Slečna Harplerová nebyla ani trochu v rozpacích. Chovala se s onou neformálností, kterou se často vyznačují lidé, trávící hodně času v malém stísněném prostoru jachty.

„Jen si tu udělejte pohodlí,“ vyzvala je. „Doufám, že jste moc neprochladl, než jste se dostal do hotelu,“ řekla Tedovi.

„Ani ne, jsem otužilý,“ řekl Shale.

„Bylo mi vás opravdu líto, když jsem vás viděla odcházet po pláži v mokrých šatech, které se na vás lepily. Kdybych tu aspoň na palubě měla něco, co by se na vás hodilo, ale nic takového tu není.“

„Připadal jsem si skutečně poněkud nápadný, ale nejlepší ze všeho bylo, když mě uviděla přicházet hotelová recepční.“

„Jak to vypadá v Cikánské královně?“ zeptala se slečna Molinová.

„Je tam pořád rušno, ale všichni jsou tam zřejmě od policie. Mužští s fotoaparáty, další mužští s taškami - samí chlapi. Pokud tomu dobře rozumím, nestojíte o popisy lidí, kteří přijdou na palubu, když jsou tam policisté. Je to tak?“

„Správně. Když policisté odejdou, zamknou. Já chci vědět o všech lidech, kteří přijdou na palubu potom. Neobtěžuju vás tím moc, že ne?“

„Ani trochu. Docela se mi to líbí. Nejspíš bych to stejně dělala.“

„Teď už vás vystřídáme,“ řekla slečna Molinová. „Mohl byste se toho ujmout, pane Shale?“

Ted přikývl a usadil se na židli za kormidlem. Vzal dalekohled a zvědavě si ho prohlížel.

I Has slečny Molinové prodělal jemnou změnu. Ocitla se teď očividně v pozici zaměstnavatelky, zadávající instrukce. „Dobře na všechno dohlédněte,“ řekla odměřeně.

„Tím, co se tam děje, dokud nezamknou a neodejdou, se nijak zvlášť netrapte... Kdo je teď na palubě, slečno Harplerová?“

„Je tam ještě pořád šerif. Okresní prokurátor odešel krátce po nás a už se nevrátil. Nějaký chlapík v policejní uniformě už byl dvakrát nebo třikrát venku. Odhaduju, že celkem je na palubě asi šest lidí.“

„Pohodlně se usaďte a berte to s klidem. Dohlédněte na to,“ řekla slečna Molinová Tedovi a obrátila se s takřka neznatelným posunkem k Joan Harplerové; nato obě mladé ženy otevřely dveře v zadní části kajuty, sestoupily do otevřeného kokpitu a po dalších kajutních schůdcích do dolní části kajuty.

Když byl Ted ponechán o samotě, zaostřil dalekohled. Nenuceně s ním otáčel a zkoušel, kolik váží a jak se drží v ruce.

Uvědomil si, že to bude vynikající noční dalekohled. Objektiv se nořil do temných stínů a poskytoval dostatek světla, takže se jím daly pozorovat detaily prostým okem zcela neviditelné. Když jej natočil na Cikánskou královnu, zjistil, že vidí i přes okno horní kajuty a čas od času zahlédne útržek pohybu kruhovými světlíky ve spodní kajutě. Když se pozorně zadíval, uviděl muže, přecházejícího po místnosti s kartáčkem a plechovkou prášku, hledajícího otisky prstů. Jak se Ted díval, muž zřejmě jeden otisk objevil, protože zmizel z dohledu a za chvíli se vrátil s fotoaparátem; namířil ho na kus zdi v místě, které předtím poprášil.

Ted tam seděl na stráži asi půl hodiny; pak uslyšel kroky na kajutních schůdcích a o chvíli později se k němu obě mladé ženy připojily.

„Tak co?“ zeptala se slečna Molinová.

„Nic nového,“ řekl Ted. „Hledají otisky prstů.“

„Teď toho opravdu není moc na práci,“ řekla. „Vystřídám vás a vy můžete jít dolů.“

„Vaše kajuta je vpředu na levoboku,“ oznámila mu slečna Harplerová. „Je to tam docela pohodlné, takže se klidně natáhněte a zkuste se trochu prospat. Zavolám vás později. Zařiďte se tam jako doma, a jestli něco budete chtít, prostě zakřičte.“

„Tady je to velice pohodlné,“ řekl Ted. „Nejsem nijak zvlášť ospalý...“

„Ale budete, než s tím skončíte. Dnes v noci vás čeká dlouhá hlídka,“ vložila se do toho slečna Molinová. „Zkuste si aspoň na chvíli zdřímnout.“

Ted byl na jachtu zvědavý; odevzdal dalekohled a sešel dolů. Našel tam mnohem víc prostoru, než čekal. Byla tam lodní kuchyně, hlavní kajuta a toaleta. V místě, kde se linie jachty začaly stáčet k přídi, byla úzká chodba. Po každé straně chodby byly jedny dveře. Vyzkoušel opatrně dveře na pravoboku. Byly zamčené. Když otevřel ty na levoboku, našel malou, ale pohodlnou kajutu, obsahující vestavěný šatník a širokou palandu. Na palandě byla úhledně složená přikrývka a polštář.

Než se v kajutě zabydlel, prošel si jachtu a zběžně si ji prohlédl. Na zádi pod kokpitem byl uložen motor, velice skladná věcička, schopná vyvinout vysokou rychlost. Kuchyňka byla úhledně uspořádaná. Ze sedadel v hlavní kajutě se mohly udělat palandy a otáčivý stůl se dal sklápět ze zdi.

Ted neměl pocit, že by mohl usnout, ale věděl, že noc bude dlouhá a bdění únavné. Vešel do kajuty, zul si boty a sundal sako, natáhl se na palandu a přetáhl přes sebe přikrývku. Zavřel oči, ležel a poslouchal, jak vlnky šplouchají o trup lodi. Byla to, jak uvažoval, dost velká jachta na to, aby ji řídila mladá žena úplně sama. Vypadala tak naprosto sebejistě a nenuceně, že člověku připadalo samozřejmé, že to zvládne. A ta Molinová cosi hraje. Asi měla nějaké podezření, které

policistům nesdělila. Byla to pro ni pochopitelně rána. Nebyla ten typ, který se rozbrečí na veřejnosti, ale Ted věděl s určitostí, že si přece jen poplakala. Kůže kolem jejích víček vypadala opuchle a nos měla červený, i když si ho zapudrovala. Nesnažila se mu nijak vysvětlovat své vztahy k lidem na palubě Cikánské královny... Každopádně je na těchto jachtách jako doma! Šplouchající vlnky, dorážející na trup lodi, ho začaly uspávat... Taková jachta asi stojí spoustu peněz. Nu, je pěkné, že na to někteří lidé mají... Včera večer ho nenapadlo, že si bude hovět v kajutě elegantní jachty... Včerejší večer se zdál být tak vzdálený - vzdálený - včera večer...

Ted Shale se najednou probudil a uvědomil si, že nějakou dobu spal. Věděl, že je pozdě odpoledne - poznal to podle úhlu, v jakém sluneční paprsky pronikaly okénky nad ním a dopadaly jako zářivě zlaté skvrny na naleštěné dřevo na protější straně kajuty.

Něco tu neklapalo, ale v tu chvíli Tedovy smysly obluzené spánkem nedokázaly přijít na to, co to je. Nakonec si to v duchu spojil s přítomností jakéhosi podivného zvuku. Vlnky už líně nešplouchaly o lodní bok. Místo toho tu byl jakýsi syčivý hluk a zvláštní vibrace, čemuž nerozuměl.

Jak se pokoušel utřídit dojmy a vystrnadit zmatek ze své mysli, ležel chvíli na palandě nehybně. Pak si poprvé všiml zvláštního pohybu kulatých skvrn slunečního světla deroucího se okénky. Pochodovaly pomalu a rozvážně nahoru po zdi, tam se zastavily, chvíli visely zavěšeny a pak se začaly pomalu sunout dolů.

Zavrtěl hlavou, aby se pořádně probral, a náhle z něj všechna omámená letargie, která byla důsledkem těžkého a nezvyklého spánku uprostřed odpoledne, spadla.

Došlo mu, že jachta pluje, že naslouchá rychlému předení vysoce výkonného motoru a syčivý zvuk způsobuje voda, rozrážená přídí na klidném moři. Skvrny slunečního světla na dřevě protější strany kajuty se lehounkým pohupováním vydávaly poklidně nahoru a zase dolů.

Seskočil z palandy a trhl kulatou klikou dveří.

Bylo zamčeno.

Kapitola 7

Malá chata v monterejském stylu stála jen několik stop od chodníčku. Z oken byl výhled na modravý půlměsíc zálivu Catalina. Za ním se zvedaly kopečky k rozeklaným hřebenům hor na obzoru.

Dům byl zcela patrně vybaven k tomu, aby se dal pronajímat na den, týden nebo celý měsíc. Koberce byly z nahrubo tkaného materiálu, skýtajícího trvanlivou ochranu podlaze; písek z obuvi a bosých nohou jimi navíc propadával, takže nezůstával v kobercích zašlapán.

Nábytek byl povětšinou vestavěný, natřený na bílo s oranžovým lemováním. Vymaloval tu evidentně nějaký amatér - pravděpodobně štíhlá žena s vějířky vrásek kolem očí, která byla majitelkou chaty.

Pearl Rightová a její bratr Warren Hilbers seděli vedle sebe na proutěné pohovce v předním pokoji. Byla hodina hned po západu slunce, kdy se blednoucí denní světlo pomalu noří do tmy. Všechno živé vypadalo ztichle a uvolněně. Bezvětrný oceán byl poklidný a mírný. Většině lidí, procházejících se potichu po širokém bulváru při okraji zátoky, stačilo při chůzi mlčet. Pokud už probíhala konverzace, nesla se tichými tóny.

Oknem otočeným k zátoce dopadalo dost světla na to, aby bylo vidět, že Pearl Rightová je i po třicítce stejně krásná, jako byla ve dvaceti. Oči měla tmavé a jiskrné, toho typu, jaký doprovází vysoce vznětlivý temperament. Krátký nosík byl náznakem určité citové nestabilnosti, kdežto držení hlavy a způsob, jakým vysunovala bradu, svědčily o nezávislosti a lásce ke svobodě.

Její bratr byl sice od ní o rok a půl mladší, ale působil vyrovnaněji a spolehlivěji. Vysoké čelo, vlnité černé vlasy, dlouhý, ostře řezaný nos a hluboko posazené oči ukazovaly na to, že je přemýšlivý, až hloubavý. Ústa měl poněkud příliš citlivá, ale když promluvil, jeho hlas zněl zvláštním hlubokým způsobem, vytvářejícím dojem kontrolované síly. Ozývalo se v něm mlhavě znepokojivé rozechvění, které doprovází spodní tóny varhan. „Nechápu, proč jsi změnila názor," říkal právě.

Pearl Rightová hovořila rychle jako někdo, kdo je zvyklý mluvit tak, jak uvažuje, vypouštět myšlenky jen tak nahodile místo toho, aby se je pokusila propracovat a důkladně zformulovat. „Všechen ten zmatek už mě unavuje. Prostě mi na tom nesejde. Je mi úplně jedno, jestli ho už víckrát neuvidím. Je toho na mě tolik, že prostě končím. Ať si dělá, co chce. Ta záhadná plavba a to hypnotické kouzlo, které na něj vrhá Addison Stearne, se na mně podepsaly. Minulý týden mi na tom ještě záleželo - a hodně. Včera jsem se naštvala. Dnes už je mi to fuk. Nezměnila jsem názor. Můj názor změnil mne."

„Ale proč jsi tedy chtěla, abych to zařídil tak, že..." Odmlčel se, když před chatkou seskočil z kola nějaký chlapec. Tiše pozorovali, jak jezdec kopnutím nastavuje pod kolo opěrku, kráčí nahoru po krátkém vybetonovaném chodníčku a klepe.

Muž a žena si vyměnili pohled, načež Warren Hilbers přešel ke dveřím. „Copak je?"

„Jsem od telefonní společnosti. Přišel meziměstský hovor pro ženu, přihlášenou k pobytu v této chatě."

„Máte její jméno?" zeptal se Hilbers.

„Ne, jen číslo domu."

Warren Hilbers znatelně zaváhal, pak vsunul ruku do kapsy, vytáhl čtvrtdolar a dal ho chlapci. „Děkuju ti," řekl.

„Přijde do telefonní centrály?" zeptal se hoch.

Muž znovu zaváhal.

Zpoza něj se ozvala Pearl Rightová: „Ano, hned tam jdu."

Chlapec se vrátil ke kolu a odjel. Bratr a sestra na sebe zachmuřeně a zmateně pohlédli. „Je jenom jediný člověk, který ví, že tady jsi," prohlásil Warren Hilbers. „Co uděláš, když ti poví, že kvůli tomu, cos mu řekla, použil zbraň? Budeš za to zodpovědná - svým způsobem."

„Nemyslím, že je to Arthur," řekla Pearl Rightová rychle. „Pojďme to zjistit."

K telefonní centrále to bylo jen přes dva bloky. Spojovatelka ukázala na kabinu. „Posaďte se, prosím," řekla. „Budu mít spojení za chviličku." Telefon zazvonil za necelých šedesát vteřin. Pearl zvedla sluchátko. „Pearl, víš, kdo jsem?" řekla Nita Molinová.

Pearl Rightová okamžik váhala. „Nejsem si jistá. Asi..."

Uvědomila si, že žena na druhém konci drátu čekala jen na to, aby se ujistila o její totožnosti podle hlasu. Jakmile si v tomto bodě byla jistá, sdělení následovalo rychle. „Pearl, jsem v Santa Delbarra. Stalo se něco strašného. Vrať se na pevninu, jak nejdřív to půjde... Když jsi v sobotu odjížděla, nechala jsi ve vašem domě nějaký vzkaz - něco, co bylo třeba určeno Arthurovi?"

„Nevím, o čem mluvíš," řekla Pearl. „Nechápu, proč mi voláš. Já..."

„S tímhle přestaň, Pearl! Nechala jsi tam pro Arthura nějaký vzkaz?"

„Asi... ano, je tam..."

„Jeď domů a znič ho. A nikdy nikomu nevykládej, že jsem ti volala. Zapamatuj si, že to dělám pro tebe - a je to mnohem víc, než bys ty udělala pro mě."

Ve sluchátku na druhém konci spojení to cvaklo.

Pearl Rightová sluchátko položila zpátky do vidlice, chvíli se ještě na telefon kabonila, pak strčila do dveří kabiny, otevřela je a vyšla ven. Warren na ni čekal na ulici o půl bloku dál. „Co to bylo?" zeptal se.

„Nita Molinová. Mám jet hned domů."

„Proč?"

„Nechala jsem tam vzkaz pro Arthura. Neměla jsem v úmyslu se tam ještě někdy vracet. Musím tam jet a zničit ten vzkaz, než ho najdou."

Zkoumavě se jí zahleděl do hluboko posazených, zamyšlených očí. „Co se stalo?" zeptal se.

„To mi neřekla. Řekla jen, že ‚něco strašného', a zavěsila."

„Pearl - mohl třeba Arthur opakovat to, cos řekla, Stearnovi, a...?"

„Je mi jedno, co řekl," přerušila jej Pearl Rightová. „A už nikdy si nedovoluj mi naznačovat, že za to nesu zodpovědnost. Warrene, musíš mi věřit a pomoct mi. Chci se tam vrátit a zničit ten vzkaz."

„Víš, na čí straně jsem, Pearl. Jen bych si byl přál, aby ti to Nita řekla na rovinu. Kdy vyrazíme?"

„Hned."

„Dobrá. Člun je připravený."

Kapitola 8

Parker Gibbs si dával vždycky záležet na tom, aby svým profesionálním přístupem odvedl čistou práci. Kdyby byl továrníkem, tíhl by zcela přirozeně ke sféře přesných nástrojů. Být umělcem, kreslil by jemnými čarami a překresloval každičký jemný detail. V jeho technice by nebyla ani stopa impresionismu.

Gibbs odjel svým autem do Santa Delbarra, kde mu trvalo dvě hodiny, než zjistil zhruba vše, co se o vraždách na oficiálních místech vědělo. Dík menšímu opatrnému úplatku dokonce získal sérii fotografií, pořízených pro kancelář šerifa. Na fotkách byl Stearne, ležící na zádech, a Right, natažený u jeho nohou a zády spočívající Stearnovi přes nohy.

Gibbs si fotografie prohlédl přes zvětšovací sklo a zapamatoval si z nich každý detail. Poloha těl naznačovala, že Stearne byl zastřelen první. Padající Right se pak převalil přes Stearnovy nohy. Gibbs si všiml psacího stroje na malém stolku poblíž Stearnova těla. Napadlo ho, zda se třeba Stearne nepokoušel něco napsat, když ho zasáhla kulka. Nebo právě něco dopsal. Psací stroj nebyl moc zřetelně vidět. Fotografie byly pořízeny s bleskem a na psací stroj dopadal pokaždé stín stolu. Gibbs ale viděl, že to byl přenosný psací stroj stejného typu jako ten, na kterém psával hlášení.

Jakmile zjistil vše, co policie věděla, začal pátrat po Nitě Molinové.

Nebyl žádný kumšt vyzvědět, že Joan Harplerová dala slečně Molinové suché šatstvo, a získat popis toho oblečení.

Gibbs měl popis auta s poznávací značkou. Kontrolou veřejných parkovacích zařízení v Santa Delbarra se přesvědčil, že auto není zaparkováno ani v jednom z nich. Obtelefonoval hotely a bylo mu řečeno, že pod jménem Nita Molinová v nich není přihlášena žádná žena. Gibbs se uchýlil do restaurace s celonočním provozem, kde se nad celou tou záležitostí pořádně zamyslel. Uvědomoval si, že se nedostal vůbec nikam, a člověk s jeho povoláním, jak podotkl pan Hazlit, je přece placen za to, aby zajistil výsledky. Dalším krokem tedy bude zjistit, zda se slečna Molinová v některém hotelu neubytovala pod jiným jménem.

S vědomím, že ho čeká práce přinejmenším na celou noc, a s pocitem, že potřebuje místo, kde by si mohl zřídit něco jako hlavní stan, se Gibbs rozhodl vzít si pokoj v jednom z komerčních hotelů. Po zhodnocení situace okem protřelého cestovatele si vybral hotel Balboa, který jeho potřebám vyhovoval nejlépe.

Nechal se zaregistrovat, dal si odnést zavazadla do pokoje a ledabyle se opřel o psací stůl.

„Můžu pro vás ještě něco udělat?“ zeptal se hotelový zaměstnanec.

„Nevím,“ řekl Gibbs. „Snažím se někoho najít - hezkou dívku se zlatými blond vlasy, oblečenou v halence, červeném sportovním saku s širokými klopami a bílých pohodlných kalhotách, jezdící ve velkém bezovém sportovním kupé s poznávací značkou 8P3036. Možná se ubytovala v tomto hotelu, nebo...“

„Ne, není přihlášená,“ přerušil ho zřízenec. „Neviděl jsem ji asi tak od jedenácti hodin dnešního dopoledne.“

Gibbs si dával pozor, aby při sledování stopy neprojevil příliš velkou horlivost. „Máte službu od jedenácti?“ zeptal se.

„Dnes mám dlouhou směnu,“ vysvětloval zřízenec. „Začínám dopoledne v deset a jsem tu až do jedné hodiny příštího rána. Tyhle dlouhé směny mám dvakrát za měsíc, a jindy zas...“

„Takže zítra máte denní směnu?“

Zřízenec se usmál a zavrtěl hlavou. „Ne, zítra mám noční.“

„Aha. Takže jste ji od dnešního rána neviděl?“

„Přesně tak.“

„A není tu přihlášená?“

„Ne.“

„Jen v hotelu někoho navštívila?“

„Ne. Stavila se tu pro jednoho chlápka, který je v hotelu ubytovaný, nějakého Theodora Shala, na pokoji tři sta šestnáct. Ten Shale je nějakej divnej - ale asi bych o tom neměl mluvit.“

„Proč ne?“

„No, předně proto, že nemáme mluvit o hotelových hostech.“

„To je přece nesmysl,“ namítl Gibbs. „Koneckonců, je to jen tak mezi námi. Shale - není to ten záchrance z dnešního rána?“

Zřízencovi se rozzářily oči zvědavostí. „O tom jsem neslyšel. Jak to vlastně bylo?“

Gibbs mluvil schválně neurčitě. „Nevím. Skočil přes palubu za nějakou ženskou, která spadla z jachty.“

„Tak to je teda on,“ přisvědčil zřízenec. „Přišel na nit promáčenej, a neřek jediné slůvko na vysvětlenou.“

„Takže ta žena šla nahoru do Shalova pokoje?“

„Ne, nešla k němu na pokoj. On sešel dolů a počkal na ni. Odjeli spolu.“

„A nevíte, kam jeli, co?“

„Ne. Shale se ještě nevrátil.“

„Už by se měl co nevidět vrátit, jestli mu ten pokoj má k něčemu být.“

Zřízenec se zazubil. „Kdyby se takováhle kočka v takovém fáru stavila pro mě, taky bych se nevracel.“

„S tím Shalem jsem se, myslím, někde setkal,“ řekl Gibbs. „Je to takový spíš světlejší typ, s nahrbenými rameny...“

„Tenhle ne. Má tmavou pleť, vlnité černé vlasy a ramena jaksepatří; vypadá sportovně založený. Nejspíš má jen jeden oblek. Vzal si nějaké ležérní kalhoty, sportovní košili a k tomu obchodní sako a kolem poledne telefonoval, aby mu nechali vyžehlit kalhoty.“

„Tak to asi nebude ten Shale, co ho znám,“ řekl Gibbs. „Co vlastně dělá, víte to?“

„Ano. Je obchodní zástupce. Počkejte, mám někde jeho navštívenku. Podívám se na to. Ano, tady je to. Společnost Freelander, papírenské výrobky.“

„Tak to ne,“ řekl Gibbs. „Ten, co ho znám, je od nějaké pojišťovny. No, asi půjdu ven, trochu se projdu. Mám potíže se spaním. Některou noc se mi nepodaří usnout dřív jak ve tři nebo čtyři hodiny ráno.“

„Vím, jaké to je,“ řekl zřízenec. „Když si prohodím směny, taky pak mám den nebo dva potíže se spaním.“

Gibbs prošel hotelovou halou a venku na chodníku se váhavě zastavil, jako by se pokoušel rozhodnout, zda se má vydat po ulici tím či oním směrem; nakonec zatočil doleva a volným krokem kráčel k místu, kde měl zaparkované auto.

Teď už měl něco konkrétního, na čem mohl pracovat. Věděl, že okresní prokurátor nařídil, že má Ted Shale zůstat v Santa Delbarra. Bylo sotva pravděpodobné, že by se instrukcemi okresního prokurátora neřídil a riskoval vězení. Navíc byl zřejmě s Nitou Molinovou. To znamenalo, že se Gibbsův problém do značné míry zjednodušil. Místo toho, aby hledal jakousi mladou ženu, která mohla být kdekoliv, teď mohl hledat nápadně oblečenou dvojici, a to buď v Santa Delbarra, nebo někde v rozumné blízkosti.

V Santa Delbarra byly tři noční podniky. Gibbs je všechny objel, ale bezvýsledně. Zjistil, že někde za městem je asi čtyři nebo pět motorestů, kde mívají běžně otevřeno až do tří nebo čtyř hodin zrána. Odhadoval, že prověřit tyhle podniky by mu trvalo přibližně hodinu a půl.

Ta část Gibbsovy mysli, která uvažovala systematicky, se přikláněla k názoru, že by to udělat měl, ale jeho detektivnímu instinktu se ta vyhlídka moc nezamlouvala. Pokud se ukáže, že to byla slepá ulička, promrhal by zbytečně hodinu a půl, a čas měl teď dvojnásobnou cenu.

Gibbs se za volantem svého automobilu opřel, zavřel oči a nad celou situací se důkladně zamyslel. Bylo zřejmé, že Nita Molinová se dosud nezaregistrovala v žádném hotelu, alespoň ne pod svým vlastním jménem; Ted Shale, který byl přihlášený a jemuž okresní prokurátor nařídil být k dosažení, se do svého pokoje dosud nevrátil.

Gibbs si byl jistý, že ti dva jsou spolu, a jelikož bylo jejich setkání náhodné, bylo možné vyloučit možnost delší a důvěrnější známosti. Musí být na nějakém veřejném místě - ale oblečení slečny Molinové...

Gibbs se náhle zarazil a zeptal se sám sebe, jak vlastně může vědět, že je pořád stejně oblečená. Při pátrání dříve téhož večera narazil na informaci, že mladá žena, která je majitelkou jachty Albatros, nabídla slečně Molinové, že jí půjčí suché oblečení. Bylo přece docela dobře možné, že už se slečna Molinová převlékla zpátky do svých šatů. Gibbs se nezeptal na popis onoho oblečení a teď toho opomenutí hořce litoval. Bylo by poněkud obtížné dostat tu mladou ženu, která vlastní Albatros, touto dobou z postele, ale jak mu Hazlit trefně sdělil, je přece placen za to, aby měl výsledky.

Cíibbs nastartoval, odjel rychle k mořskému břehu a zajel na parkoviště jachtařského klubu. Nechal tam auto a vydal se pešky k budově klubu a plovoucímu přístavišti.

Z přítmí se vynořila tmavá postava. Na měděných knoflících se zableskl odraz světla ze vzdálených pouličních svítilen. „Copak to tu provádíte?“ zeptal se muž.

„Hledám jednu jachtu.“

„Člen klubu?“

„Ano.“

„Ukažte mi členskou průkazku.“

Gibbs pohotově sáhl do kapsy, vytáhl z ní peněženku a začal se prohrabávat kartičkami. „Máte baterku?“ zeptal se.

„Nejspíš to bude v pořádku,“ usoudil hlídač. „Nechceme, aby nám sem brousili výletníci. Jak se jmenuje vaše jachta?“

„Teď jsem zrovna se slečnou Harplerovou na Albatrosu.“

„Tak na Albatrosu?“

„Správně.“

„Není tam.“

Gibbs povysunul obočí.

Muž z bezpečnostní agentury ukázal rukou na pruh černé vody, kde se rýsovaly přízračné siluety jachet, šedé a nezřetelné jako strašidla, vynořující se z mlhy. „Odrazili,“ prohlásil. „Jestli tomu dobře rozumím, vypluli zničeho nic. Na tu mladou ženu, co chtěla jet s nimi, se vykašlali. Udělala kolem toho slušný rozruch.“

„Možná je to ta, kterou hledám. Mohl byste ji popsat?“

„Světlovláska v červeném sportovním saku. Měla na sobě jakési bílé kalhoty. Já sám ji neviděl. Nebyl jsem ve službě, ale ten, co jsem ho vystřídal, mi o ní pověděl; říkal, ať si na ni dám pozor. Prý to vypadalo, že jí hrozně záleží na tom, aby tu jachtu dohonila.“

„Napadá vás, kde bych ji mohl najít?“ zeptal se Gibbs nedočkavě.

„Ne, to nevím.“

„A co ten muž, kterého jste střídal? Jak se jmenuje?“

„Ale no tak, dejte mu pokoj,“ napomenul ho dozorce. „Má za sebou těžkej den a má právo se vyspat. Zrovna tohle je na práci bezpečnostní ochranky největší dřina - celej den muset makat a pak ještě ve svým volnu odpovídat na otázky. Když si chce člověk konečně vydechnout, musí sepisovat hlášení, pak zas něco vykládat městskému nebo okresnímu prokurátorovi, pak ještě k soudu, tam naklusat na lavici svědků a už na něj banda advokátů ječí ty svý otázky, takže to nakonec jednomu přijde, že ani nemá cenu si oddychovat.“

„Vynasnažím se ho nerušit,“ řekl Gibbs. „V kolik hodin jste ho střídal?“

„Dnes večer v deset.“

„Řekl vám, kolik bylo hodin, když se ukázala?“

„Ano, krátce potom, co přišel do služby. Jen chvíli předtím, než zapadlo slunce - může to být tak hodina.“

„To už byla jachta jak dlouho pryč?“

„Nevím. Odrazili někdy odpoledne.“ Policista ztišil hlas. „Ale něco vám ze svý zkušenosti povím. Ti jachtaři jsou všichni potrhlí. Už jsem je viděl dělat všelijaké divné věci. Jsou třeba celou noc vzhůru, a pak jsou zas celý den zalezlí a trčí tam uvázaní ke kotevním bojím. Proč sakra nevyplují na moře, třeba si trochu zarybařit?“

„Asi se spíš potřebují vyspat,“ usmál se tomu Gibbs.

„To nejspíš jo, ale nechápu, jaký to má smysl koupit si jachtu a pak se na ní opíjet - to přece můžou stejně snadno na souši.“

„Snadno ano, ale ne tak pohodlně,“ přisadil si Uibbs.

„Máte na mysli, že se nemůžou totálně zkárovat, co?“ zakřenil se hlídač.

Gibbs se té poznámce hlasitě zasmál. „Tak nashle,“ rozloučil se a zamířil zpátky k autu; v myšlenkách se už zaobíral otázkou, co by tak asi mohla podniknout mladá žena, která chce najít jachtu.

Ze všeho nejdřív ho napadl rychlý motorový člun. Pak si ale uvědomil, že moře je na prohledávání moc velké a s příchodem tmy by hledání automaticky skončilo. Pokud je ta žena jen trochu inteligentní, a to určitě je, najala by si letadlo. Dají se v Santa Delbarra pronajmout hydroplány?

Odpověď byla překvapivě snadná. Správce místního letiště dal Gibbsovi telefonní číslo. Jakmile se člověk, kterému to číslo patřilo, přestal rozčilovat nad tím, že mu někdo volá v tuhle noční hodinu jen proto, že chce informaci, prozradil Gibbsovi, že si od něj odpoledne pronajala hydroplán mladá žena odpovídající jeho popisu. Než s letadlem vzlétl, bylo už tak půl hodiny do západu slunce, vysvětloval. Nechtěla se dostat na žádné určité místo, jenom kroužit někde poblíž. Myslel prý, že to dělá jen tak pro zábavu. Letěli nad oceán, pak podél pobřeží nějaké dvě tři míle od břehu a pak to vzali obloukem zpátky. Pozorovala západ slunce a vypadala docela nadšeně, nechtěla ještě zpátky. On ale trval na tom, že se musí vrátit do tmy... Ano, jednou se spustili dost nízko nad moře... Ano, byla pod nimi jachta. Moc si jí nevšiml. Ale všiml si, že mířila směrem k Santa Delbarra... Na moři obvykle bývají jachty, zvlášť v neděli... Chtěla po něm, aby na tom místě zaletěl dolů... Ne, to neví, kam jela potom, co přistáli. Zaplatila mu a odjela... Ano, správně, velké, bezově zbarvené sportovní kupé... Jestli s ní byl nějaký mladý muž?... To ne, nikdo s ní nebyl... Ne, v autě na ni nikdo nečekal. Je si tím zcela jist.

Gibbs poděkoval a přidal k tomu všechny možné omluvy a vysvětlení toho, proč volá tak pozdě; pak odjel zpátky k pobřeží. Jachta, o kterou se slečna Molinová tolik zajímala, mířila zpátky k Santa Delbarra. Tím se teď mohl řídit. Gibbs zaparkoval auto, usadil se a čekal. Při čekání si uklidňoval nervy častými cigaretami.

Najednou zaznamenal kužel světla z reflektoru, pohrávající si na vodě, pak uviděl pohybující se červená a zelená světla a všiml si jachty, opatrně připlouvající ke kotvišti. Spatřil bíle oblečenou postavu, jak pobíhá po palubě a naklání se přes příď s baterkou. Světlo baterky našlo smyčku kotevního lana a plovák. Hák vysunutý z lodě smyčku vytáhl nahoru na palubu. Za chvilku se ozvalo cvaknutí elektrického navijáku a světla byla zhasnuta.

Gibbs vyrazil k místu, kde stál na stráži muž od ochranky u vchodu do jachtařského klubu, pak si to rozmyslel a rozhodl se, že raději počká, zda z jachty někdo připluje na břeh.

O pět minut později uviděl, jak se zpoza rohu vynořily reflektory auta. Pneumatiky zaprotestovaly proti rychlosti auta hlasitým kvílením. Gibbs se díval, jak auto zajelo na parkovací stání hned vedle něj, a když Nita Molinová, stále ještě oblečená v bílých pohodlných kalhotách, blůze a červeném sportovním saku, došlápla teniskou s gumovou podrážkou na vozovku, Gibbs si nadzvedl klobouk a prohlásil: „Zrovna jsem vás hledal, slečno Molinová.“

Viděl, jak celá ztuhla a znehybněla v překvapeném úleku. „Co - co mi chcete?“

„Jeden můj přítel se s vámi chce vidět.“

„To je od něj hezké.“

„Je to advokát.“

„O co se mu jedná?“

„Addison Stearne byl bohatý člověk - ale to jste asi věděla?“ řekl Gibbs.

„Nu, a co s tím?“

„Zdědila jste jeho majetek.“

„Proč si to myslíte?“

„Náhodou to vím.“

„Jak to?“

„Je to moje práce.“

Zasmála se.

„Nevypadáte ani trochu překvapená," řekl.

„Povídačky všelijakých lidí mě už nepřekvapují. Možná s tím má něco společného to, že jim nevěřím."

„Co kdybych to mohl dokázat?"

„To by bylo zajímavé."

„Přestaňme chodit kolem horké kaše," řekl Gibbs. „Addison Stearne zanechal závěť. Arthur Right byl v té závěti jmenován vykonavatelem. Měla mu připadnout velká část majetku - ale v závěti je také řečeno, že pokud by Arthur Right zemřel dřív než Stearne, připadne převážná část majetku vám."

Následovalo dlouhé ticho, během kterého Nita Molinová hleděla dolů na nejasný obrys své bílé tenisky.

„Mám svého advokáta," řekla. „Dalšího nepotřebuju."

„Existuje jediný advokát, který vám teď bude něco platný. Tím je George V. Hazlit z firmy Hazlit & Tucker. Vím to."

„Byl Addisonovým advokátem."

„To je pravda."

„Nesnáší mě. Myslel si, že chci z Addisona něco vyždímat. Addison chtěl, abych za ním zašla... Ale proč vám to vlastně všechno říkám?"

„Já to všechno vím," řekl Gibbs. „Nic nového mi neříkáte. Já něco říkám vám." Ztišil hlas. „Pokud Right zemřel jako první, dostanete majetek. Pokud ne, tak ho nedostanete. Chápete, co to znamená? Jestli se Rightově manželce podaří dostat se do sedla, tak se všeho zmocní, a až s tím bude hotová, vám zbudou jenom oči pro pláč. Když se nám podaří dostat do sedla vás, tak bude ze hry."

„Promluvím si o tom se svým právním zástupcem. Toho znám. Hazlita neznám."

„Neblázněte," řekl Gibbs netrpělivě. „Na přepřahání nemáte čas. Hazlit pracuje celou noc, aby měl hned ráno nachystané všechny papíry. I kdyby byl váš advokát třeba sám královský rada Blackstone, nebyl by vám teď vůbec k ničemu. Jediné, na co by se zmohl, by bylo snažit se vás udržet dál od Hazlita, aby mohl shrábnout honorář sám. Tak co, chcete ty prachy, nebo je hodíte jen tak do moře, aby vám mohl něco nakecat nějaký advokát?"

„Líbí se mi, když se rozčílíte. Mluvíte pak na rovinu. No dobrá, ráno za tím Hazlitem zajdu."

„Teď," řekl Gibbs.

„Proč teď?"

„Musíte mu dát nějaké informace, aby mohl..."

„Poslyšte, mám něco dohodnuté."

„S tou jachtou, která právě připlula?"

„Jak to víte?"

„Poněvadž vím všechno o tom, jak jste se snažila ji najít. Viděla jste ji z hydroplánu, není-liž pravda? Když jste viděla, že míří zpátky k Santa Delbarra, věděla jste, že už je pozdě, co?"

Z výrazu jejího obličeje viděl, že je překvapená a trochu vyděšená.

„Zatím jste to zkoušela uhrát sama, ale možná by bylo lepší nechat Hazlita, ať vám poradí co a jak, než abyste riskovala vlastní krk."

„Neriskuju vlastní krk."

„To si jen myslíte."

„Mám na té jachtě oblečení."

„Tak je tam nechejte."

„Proč?"

„Protože," řekl Gibbs a vrhl rychlý pohled do tmy, „ať už ta jachta plula kamkoliv, měla k tomu nějaký důvod. Ten důvod by mohl mít něco společného s plavbou Addisona Stearna plánovanou na dnešní odpoledne, nebo by taky mohl mít něco společného s vraždou Addisona Stearna. Jestli navážete spojení s tou jachtou, mohla byste se zaplést do něčeho, co se vám nebude

líbit. Pokud si ode mě necháte poradit, sednete si za volant tohohle automobilu, já si tam přisednu za várna a vyrazíme rovnou do Los Angeles.“

Chvíli si prohlížela jeho obličej, podrobně zkoumala kostnatý orlí nos, vystouplé lícní kosti, rovná, pevně sevřená ústa a silné čelisti. „No dobrá,“ řekla náhle. „Přesvědčil jste mě. Jste v nějakém hotelu tady ve městě?“

„Ano.“

„V kterém?“

„Hotel Balboa.“

„Jste detektiv?“

„Ano.“

„Najal vás Hazlit?“

„Nejsem oprávněn mluvit o svých klientech.“

„Chcete se mě pokusit sledovat?“

„Pojedu s vámi do Los Angeles.“

„To je vše, co chcete?“

„Ano.“

„Něco vám navrhnu,“ řekla. „Nastupte si do svého auta, jeďte do hotelu Balboa a zůstaňte ve svém pokoji. Zavolám vám ve tři hodiny ráno. Budeme mít dost času na to, abychom dojeli do Los Angeles podepsat ty papíry.“

Zavrtěl hlavou.

„Buď bude po mém, nebo nic.“

„Mohla byste na to ujednání zapomenout.“

„Dám vám své slovo.“

Váhal.

„Nemyslete si, že to se mnou půjde takhle zhurta. Řekl jste mi toho dost na to, abych se zašla poradit s advokátem. Když mi budete důvěřovat a sejdete se se mnou v hotelu ve tři hodiny, pojedu s vámi do Los Angeles a navštívím Hazlita. Jinak půjdu za svým vlastním advokátem a Hazlit ať si třeba skočí z mostu.“

„Jak můžu vědět, že dodržíte slib?“ zeptal se Gibbs.

Vyrovnaně na něj pohlédla. „To nemůžete.“

„Platí,“ řekl.

„Jestli se mě pokusíte sledovat,“ varovala ho, „znamená to konec sázky.“

Gibbs byl už v branži dost dlouho na to, aby dokázal posoudit lidskou povahu - a vyznal se v hazardních hrách. Zvážil obě alternativy a pokusil se ještě naposledy získat to, co chtěl. „Dovolte mi s vámi zůstat,“ řekl. „Mohl bych vám být prospěšný. Budete potřebovat svědka pro případ, že se někdo pokusí tvrdit, že jste něco řekla nebo udělala...“

„Ne,“ přerušila ho. „Když se pustím do hry, dohraju ji do konce. Z ničeho se nevytáčím a co slíbím, to splním. Když pojedete do hotelu, sejdu se tam s vámi ve tři hodiny. Když tu zůstanete a budete se mi plést pod nohy nebo mi třeba položíte jen jednu další otázku, Hazlit mě nikdy neuvidí. Tak jak se rozhodnete?“

Gibbs nastoupil do svého auta, otočil startérem a beze slova odjel. Když byl o půl bloku dál, napřáhla paži a půvabně mu zamávala v přátelském, souhlasném gestu.

Gibbs jel rovnou do hotelu Balboa a vytáhl svůj kufříkový psací stroj. Chystal se napsat zprávu, kterou by mohl předložit svému klientovi, zprávu, v níž by doložil pilnou vytrvalost, s jakou se snažil nalézt Nitu Molinovou, způsob, jakým mu byl předložen návrh, a volbu, kterou musel učinit. Byl si jist, že se ve tři hodiny vrátí, ale pro případ, že by to neudělala, chtěl mít všechno černé na bílém, aby si Hazlit musel vyslechnout vše, co mu k té historii může povědět, než si udělá vlastní názor.

Psací stroj byl nedávno přinesený z opravy. Měl nasazený nový válec a vyměněnou černicí pásku. Gibbs otevřel aktovku, vyndal z ní papír a průklepák. Jemně stiskl klávesy, aby se přesvědčil, zda je vozík uvolněn z blokovací polohy, do níž byl uveden po zaklopení víka. Stiskl klávesu s písmenkem J. Udeřilo jemně o nový válec a zanechalo otisk.

Gibbs zasunul papír, přichystal ruce nad klávesnici, ale pak se náhle zarazil; něco ho napadlo.

Vyjel s papírem ze stroje a zamyšleně hleděl na nový válec. Váhavě začal něco zkoušet - tiskl pomalu klávesy, jednu po druhé. Napsal: „Arthur je mrtvý. Dostali mě, už nemůžu“.

Gibbs si prohlédl, co napsal. Bylo to tak trochu primitivní, ale mohlo by to obstát. To by záleželo na advokátech. Nemohl se zmýlit v tom, v jakém stavu bude jachta, až ji bude Nita Molinová konečně moci převzít. Každý čtvereční centimetr ponese následky hledání stop - cokoliv, co by mohl udělat, by muselo být uděláno do té doby - muselo by se to udělat hned.

Gibbs dospěl rychle k dalšímu rozhodnutí. Zablokoval vozík a zacvakl na přenosném stroji víko. Odstrčil židli, vstal a podíval se na hodinky.

Bylo dvacet minut po dvanácté.

Kapitola 9

Jack Elwell, pohybující se s břichatou důstojností muže středního věku, který příliš mnoho jí, pije a kouří, vsunul patentní klíč do dveří, na jejichž okénku z mléčného skla byl vyvěšen nápis ELWELL & FIELDING, NAFTAŘSKÉ INVESTICE.

Pověsil si klobouk a plášť a podíval se na hodinky. Bylo sedm patnáct. Ranní slunce, deroucí se dovnitř východními okny, se oslnivě odráželo od desky masivního mahagonového stolu. Elwell přešel k oknu, stáhl žaluzie a nastavil je tak, aby ostrý svit odrážely. Rozložil noviny a usadil se ve svém křesle. Snažil se zahloubat do sportovní rubriky, ale nedokázal se soustředit na to, co čte. Kdykoliv se z chodby ozval sebemenší hluk, Elwell zvedl hlavu od novin a pozorně se zaposlouchal.

V sedm třicet dva zazvonil telefon. „Haló," řekl Elwell a ze sluchátka se ozval hlas Nedá Fieldinga. „Jen jsem se chtěl ujistit, že tam jsi, Jacku."

„Mhm."

„Přišlo něco?"

„Ne. Poštu ještě neroznášeli."

„Advokát tvrdí, že budeme v bezpečí až po doručení ranní pošty. Pokud odeslal akceptaci v sobotu, jsme v háji. Ale myslím, že není pravděpodobné, že by to udělal. S tou druhou partou mám domluvený oběd."

„To je starému Stearnovi podobné," řekl Elwell. „Pohrává si s člověkem jako kočka s myší. Má právní poradce a ví přesně, co může udělat a co ne. Přijdeš sem?"

„Budu tam za patnáct - dvacet minut. Jen jsem se stavil v restauraci na šálek kávy."

„Měl jsi tu být o tři čtvrtě na sedm," řekl Elwell.

„Já vím. Trochu jsem zaspal - totiž nezazvonil mi budík. Špatně jsem ho nastavil, Jacku. Včera večer jsem musel zajít za advokátem. Měli jsme dlouhou poradu. Vrátil jsem se hodně pozdě, a když jsem budík natahoval..."

„Kecy!" přerušil ho Elwell. „Nech těch výmluv, dopij kafe a už ať jsi tady."

Zavěsil sluchátko, chvíli ještě četl sportovní stránku, pak otočil na první stranu a přelétl očima titulky. Najednou zpozorněl, polekaně sebou škubl, zhluboka se nadechl a několik vteřin dech zadržel. Sáhl po telefonu a zkusil vytočit číslo. Byl tak nervózní, že se mu dvakrát nepodařilo vytočit správné číslo a teprve napotřetí uslyšel ze sluchátka Fieldingův hlas.

„Haló, Nede..."

„No dobrá, dobrá," přerušil ho Fielding nabroušeně. „Jestli mě chceš špehovat a hrát si na detektiva, jen si poslu ž. No tak jsem kecal! Zrovna jsem se probudil, když jsem ti telefonoval. A co má být? Byl jsem večer vyřízenej..."

„Buď zticha," zaječel Elwell do telefonu. „Poslouchej mě. Jdi ven a kup si noviny. Holením se nezdržuj, nic nedělej, jen popadni noviny."

„Co je v novinách?"

„Je to přes celou první stránku. Starocha někdo oddělal. Byl zabitej na své jachtě v Santa Delbarra. Těla našli včera. Byl tam s ním C. Arthur Right; už to má taky za sebou. Policie nemá žádnou stopu. Nevědí, kdo to proved. Stalo se to v sobotu, ale ani nevědí, v kolik hodin. Chápeš?"

Fielding si tiše hvízdl. „Co jestli umřel před půlnocí?"

„Nevím. To záleží na advokátech, ale mrtví nemůžou podepisovat rozhodnutí. To je víc než jasné."

„Možná ho stačil poslat poštou."

„Obleč se, kup noviny a přijď sem. A hoď sebou."

„Dobrá, Jacku. Už běžím."

Ned Fielding hlučně zavěsil. Elwell spustil sluchátko do vidlice, ale ruku z telefonu nesundal; byl tak zabraný do čtení podrobností o vraždě, že se ani nenamáhal změnit pozici.

Když dočetl, vytočil číslo, a když se nikdo nehlásil, pohlédl na své hodinky, zavěsil, vytáhl z kapsy doutník a právě z něj uštipoval konec, když z chodby zaslechl kroky. Události posledních

několika minut odvedly jeho pozornost od významu těch kroků, a teprve když zaslechl, jak někdo vhazuje poštu otvorem ve dveřích, odstrčil prudce židli, vstal a potichu přešel na místo, odkud mohl na došlou poštu vidět a zůstat přitom dost daleko, aby nebyla přes mléčné sklo vidět jeho silueta.

Když pošťák odešel, Elwell popadl poštu a odnesl si ji k psacímu stolu sekretářky. Rychle se probíral obálkami a prohlížel razítka v levém horním rohu. Na rtech se mu začal pomalu usazovat úsměv, ale jakmile se dostal k předposlední obálce odspodu hromádky, koutky úst se stočily prudce dolů. Čtyři nebo pět vteřin jen tak stál a zíral na obálku, nesoucí razítko ADDISON STEARNE. Obálka byla opatřena poštovním razítkem ‚Santa Delbarra, Kalifornie' a byla odeslána v šestnáct hodin padesát pět minut v sobotu desátého. Nebyla poslána doporučené.

Elwell ji v prstech několikrát převrátil, než konečně vyjmul z kapsy nožík, opatrně a metodicky obálku z boku rozřízl a vyjmul z ní složený list papíru.

Instinktivně se podíval na hodinky, aby zaznamenal čas. Bylo přesně za dvanáct minut osm.

Rozložil dopis a přečetl si zprávu, která byla formulována způsobem pro Addisona Stearna tak typickým, že nemohlo být pochyb o její autentičnosti. Dopis byl adresován firmě Elwell & Fielding a zněl takto: Pánové, ve věci ujednání o předkupním právu na Ventura Oil Properties ze dne desátého minulého měsíce, podle něhož jsem měl nejpozději do půlnoci dne desátého tohoto měsíce podat akceptaci, vám oznamuji, že jsem vyřízení této záležitosti odkládal v důsledku nezaručených zpráv, které se mi donesly a které jsem si nechal ověřit; vyplývá z nich, že podle děr vyvrtaných na sousedním pozemku se dá soudit na přítomnost ropy. Dozvěděl jsem se, že s vámi majitelé onoho pozemku navázali kontakt a nejprve z nevědomosti o mém nedořešeném předkupním právu vám nabídli částku značně převyšující kupní cenu, stanovenou v dohodě o předkupním právu, a vy jste se rozhodli, že tuto novou nabídku přijmete, když se vám podaří mě přelstít tak, aby mé předkupní právo pozbylo platnosti. Svěřili jste se s tím vrtné společnosti a shledali jste, že jsou převelice ochotní ke spolupráci. Z této příčiny práce na sousedním pozemku prakticky ustaly. Majitel pak veřejně vyhlásil, že nebyly zjištěny žádné příznivé náznaky.

Těmto nepodloženým řečem jsem samozřejmě nevěřil. Zmiňuji se o nich pouze proto, abych ukázal, až jak daleko mohou takové překroucené zkazky zajít, a vysvětlil, proč jsem otálel s potvrzením akceptace. Pokud by na těch zprávách bylo něco pravdy, můžete si jistě domyslet, jaké zadostiučinění bych pociťoval, kdybych odsunut na vedlejší kolej pozoroval vaše machinace; jelikož se však skutečně jedná o naprosto nepodložené báchorky, není nutno to dále komentovat.

Aby tedy nemohly nastat jakékoliv pochybnosti, oznamuji vám, že níže podepsaný se rozhodl využit svého předkupního práva, které jste mu poskytli dne desátého minulého měsíce, a hodlá odkoupit uvedenou nemovitost v souladu s podmínkami uvedenými v příslušné smlouvě o předkupním právu. Podepsaný je připraven, schopen a ochoten zaplatit kupní cenu v uvedené lhůtě a stanoveným způsobem a očekává z vaší strany řádné a svědomité dodržování podmínek uvedené smlouvy.

Věřím, že tímto vážné nenaruším vaše plány, a ujišťuji vás, že nebýt mírného znepokojení v důsledku oněch nepravdivých řečí, byl bych vás o své akceptaci uvědomil dříve. S uctivým pozdravem

ADDISON STEARNE

Elwell dopis hodil na stůl a zaťal pěst. Obličej mu zbrunátněl zlostí. „Ten parchant zatracenej!" ulevil si pomalu a důrazně.

Po chvíli dopis znovu zvedl a držel si jej před očima na délku natažené paže. Jak si obálku prohlížel, oči se mu zúžily; zamyšleně pohlédl ke dveřím a ještě jednou zkontroloval čas na hodinkách. Na nějakou dobu se zcela pohroužil do svých myšlenek, pak dopis složil a vsunul zpátky do obálky, dopis i s obálkou strčil do kapsy, popadl zbývající poštu, šel ke dveřím a srovnal dopisy na hromádku vespod poštovní schránky. Ustoupil krok dozadu, aby zkontroloval celkový dojem, zavrtěl hlavou a začal hromádku přerovnávat. Uprostřed činnosti ho cosi napadlo. Vytáhl všechny dopisy, otevřel dveře kanceláře, vykročil na chodbu a zasunul dopisy do otvoru pro poštu; pak nechal celý svazek smáčknutý a natěsnaný v mosazném otvoru.

Když s tím byl hotový, přešel rychle chodbou k pánským záchodkům, kde dopis z kapsy znovu vytáhl. Škrtl zápalkou, přidržel si dopis za jeden roh a díval se, jak plameny olizují okraje papíru.

Když shořel celý, spláchl popel a malý rožek, který držel mezi palcem a ukazováčkem. Pak šel k výtahu a zamračil se, když ho zřízenec ve výtahu pozdravil: „Jste tu dnes brzy, pane Elwelle.“

„Myslel jsem, že už tu bude můj společník,“ řekl Elwell tiše.

Jak výtah sjížděl, pokoušel se přijít na to, co by mohl ještě říci, aby se jeho přítomnost v kanceláři jevila jako ještě bezvýznamnější a ne tak nápadná pro případ, že by se na to někdo muže vyptával; uvědomil si však, že ať už by řekl cokoliv, mohl by si zřízenec tím spíše zapamatovat, že tam byl. Tiše z výtahu vystoupil, prošel vstupní halou, ušel ještě pár metrů po chodníku, zastavil se a obezřele si prohlížel dav chodců, valící se po ulici.

Když čekal téměř deset minut, uviděl Neda Fieldinga s novinami pod paží, chvátajícího k budově. Elwell vykročil, srovnal se svým společníkem krok a uchopil ho za paži.

Fielding sebou polekaně škubl a zamračil se. „Proboha, Jacku, tohle mi už víckrát nedělej,“ řekl. „Myslel jsem, že mě chtějí zašít poldové.“

„Pojď,“ vybídl ho Elwell. „Přestaň žvanit a jdi dál.“

„Ty nechceš jít do kanceláře?“ „Ne.“

„Ani k našemu právnímu poradci?“

„Tam taky nepůjdeme.“

„Co se děje?“

„Tady nemůžeme mluvit.“

Elwell svého společníka odvedl do relativního ústraní boční ulice. „Přišlo to,“ řekl.

„Co přišlo?“

„Dopis.“

„Akceptace?“

„Mhm. Byl dost chytrý na to, aby si počkal až do poslední chvíle. Vodil nás za nos a nechal nás, abychom naletěli.“

„K čertu s ním,“ řekl Fielding hlasem chvějícím se rozčilením.

„A teď,“ vyzval ho Elwell, „mysli hlavou. Ten dopis jsme nikdy nedostali, jasné?“

Fielding na něj zamrkal.

„Už ti to dochází?“ zeptal se Elwell. „Z kanceláře jsem vypadl a poštu nacpal zpátky do přihrádky ve dveřích. Stenografka přijde v osm třicet. Vyzvedne poštu a otevře ji. Dáme jí spoustu času na to, aby si mohla všechno pořádně přečíst. Přijdeme asi v devět, jako by se vůbec nic nestalo. Zeptáme se jí, co je v poště, a taky se zeptáme, zda přišel nějaký dopis od Addisona Stearna. Když řekne, že žádný takový dopis nepřišel, usmějeme se jeden na druhého a potřeseme si rukou, jako že nás to velmi potěšilo. Hned nato zavoláme těm druhým lidem a řekneme jim, že naše ujednání platí. Já budu mít pod paží noviny. Jen co zavěsím, otevřu noviny a začneme mluvit o tom, co je nového. Ty najednou vykřikneš a ukážeš na titulky. Tak se teprve dozvíme, že je Addison Stearne mrtvý. Stenografka nám to všechno dosvědčí. Chápeš?“

„Martha Gaymanová není žádná hlupačka,“ poznamenal Fielding. „Musíme si dát záležet, abychom to dobře sehráli, ať na to nepřijde. Je...“

„Láry fáry,“ skočil mu Elwell do řeči. „Má dost rozumu na to, aby mohla vést záznamy a zapsat diktát, ale jinak je to hloupá káča. Pokaždé, když se na ni podívám, mi připomene krávu s plným žaludkem. Ale je to poctivka, a když ji přesvědčíme, bude z ní skvělá svědkyně.“

Fielding na něj úkosem pohlédl. „Jak myslíš, Jacku, ale jestli nám někdy prokážou, že jsme ten dopis dostali...“

„Jak by to asi mohli dokázat?“ dožadoval se Elwell. „Dopis je fuč. Nemají nejmenší šanci, že by z něj našli škvarek velikosti špendlíkové hlavičky.“

„Byl napsaný na stroji?“ zeptal se Fielding.

„Mhm.“

„Určitě si nechal kopii.“

„Co je nám po tom? To je nám putna. Mohl napsat třeba tucet dopisů. Nás se to vůbec netýká, pokud ten dopis neodeslal poštou. Mohl napsat dopis a mít sice v úmyslu ho odeslat, ale pak ho neodeslal, chápeš? My jsme ho nedostali. Naše sekretářka to může odpřísáhnout. Přišla do kanceláře první a poštu otevřela.“

„Počkej, Jacku,“ řekl Fielding. „Ještě se nad tím zamyslím. Vlastně...“

„Teď už je to uděláno,“ namítl Elwell. „Není nad čím se zamýšlet. Nebuď tak zatraceně konzervativní. Jednou za čas to musíš risknout. Jde o dvěstě padesát tisíc dolarů.“

„Právě proto je to tak nebezpečné,“ řekl Fielding. „Buď chvíli zticha a nech mě přemýšlet... Na dopise bylo razítko ze Santa Delbarra?“

„Ano.“

„Jel tam na svou jachtu. Neměl tam sekretářku. Musel si ho napsat sám. Asi měl u sebe psací stroj. Nevšiml sis poznámky v levém spodním rohu, zda byl diktovaný nebo ne?“

Elwell se zamračil. „Ne, nevšiml. Sakra, to mě nenapadlo.“

„Jo tak, nenapadlo!“

„A jaký by to mohlo dělat rozdíl?“

„Mohlo by to dělat velký rozdíl.“

Elwell zarputile zavrtěl hlavou. „Žádný dopis jsme nedostali, a co se nás týče, na tom jediném záleží. Stearne ho neodeslal.“

„To je sice pěkné, ale musíme zjistit, jestli měl na palubě jachty psací stroj. Jinými slovy - zda byl ten dopis napsaný tam, nebo nadiktovaný v jeho kanceláři ještě předtím, než odjel. Chápeš? Jestli neměl psací stroj na jachtě a nadiktoval dopis ve své kanceláři, měl ho u sebe v kapse a chystal se ho odeslat. Než se k tomu dostal, někdo ho zabil. Dopis zmizel...“

Elwell ho netrpělivě přerušil. „Pokoušíš se přejít příliš mnoho mostů, ještě než k nim vůbec dojdeš. Žádný dopis jsme nedostali. To je vše.“

„Zatímco ty mosty překračuju,“ řekl Fielding, „tak se tě na něco zeptám, ať máš o čem přemýšlet. Kde jsi byl v sobotu odpoledne a večer - pro případ, že by se tě na to okresní prokurátor ze Santa Delbarra ptal?“

Kapitola 10

Nita Molinová obratně řídila velké krémově zbarvené sportovní kupé ulicemi Los Angeles, zajela na místo k parkování, přesedla si na vedlejší sedadlo, otevřela pravá dvířka a vystrčila elegantní střevíček z perlově šedé kůže. Za ním se mihla punčocha. Oblek měla šedý, o několik odstínů tmavší než střevíce. Její tělo se zdálo být ve výborné kondici, svěží a pružné, ale ve tváři se zračilo napětí, jemuž byla vystavena.

Svižně prošla po chodníčku, vedoucímu ke štukovanému přízemnímu domku ve španělském stylu, a zazvonila na zvonek.

Dveře otevřela služebná. „Dobré ráno, slečno Molinová," pozdravila a udělala krok stranou, aby mohla vejít. „Paní Rightová říkala, že teď opravdu nemůže s nikým mluvit. Je mi líto."

„Kde je?"

„Ve své ložnici. Je..."

Nita Molinová kolem služebné proklouzla. „Promiňte," oznámila, „ale tohle je moc důležité a nedá se to odkládat."

Služebná za ní chvíli protestovala, ale pak už šla mlčky až ke dveřím ložnice. „Promiňte, paní Rightová, ale..." řekla, když je Nita Molinová otevřela.

Pearl Rightová měla ještě zbytky snídaně na tácku u okna. „To nevadí, Edno," řekla služebné, a když se dveře zavřely, zeptala se Nity Molinové: „Už jsi snídala?"

„Před mnoha hodinami."

„Nuže?"

„Chtěla jsem, abys věděla, že jsem dala svému právnímu poradci pokyn, že chci být jmenována správkyní majetku Addisona Stearna."

„Před chvílí mi telefonoval můj advokát a řekl mi, že byla podaná žádost," prohlásila Pearl Rightová bezvýrazným hlasem.

„Budeš proti tomu?"

„Nevím."

„Bylo by lepší, kdybys nebyla."

Paní Rightová si návštěvnici zamyšleně prohlížela. Měla na sobě modrý sametový župan a světle modré pantoflíčky s bílými chomáčky ve špičce. Obličej měla upravený a nalíčený, jako by chtěla jít ven. Na tvářích měla pečlivě nanesený růžový pudr a vlasy měla učesané. Řasy měla namalované řasenkou. Po straně kávového šálku, hned pod horním okrajem, byl červený otisk rtěnky, ale rty si už stihla přemalovat.

„Co ty na to?" zeptala se slečna Molinová.

„Nejspíš si myslíš, že na mě něco máš, takže se mi pokoušíš říct, že se budu muset podle toho chovat. Je to tak?"

„Nech toho, Pearl," řekla Nita Molinová. „Chci si s tebou promluvit."

„Tak mluv."

„Addison Stearne ve své závěti stanovil, že většinu majetku má zdědit Arthur. Kdyby ale Arthur zemřel dřív, pak by všechno s výjimkou několika tisíc připadlo mně. Věděla jsi to?"

„Ne docela přesně, ale předpokládala jsem, že to tak nějak bude. Nenáviděl mě. Jistě by se snažil zabránit tomu, abych mohla mít jakýkoliv prospěch z jeho peněz."

„Bylo to od něj bláznovství," řekla Nita Molinová. „Může se to snadno ocitnout u soudu."

„Proč?"

„Aby se zjistilo, kdo zemřel první. Jak já tomu rozumím, podle polohy, ve které byla těla nalezena, mohl Addison umřít před Arthurem."

„To znamená, že by peníze patřily mně?" zeptala se Pearl Rightová a upřeně si Nitu Molinovou prohlížela.

„To znamená, že by peníze patřily tobě."

„A proto jsi tady?"

„Svým způsobem ano."

V očích Pearl Rightové se objevil podezřívavý záblesk. „Nebyla bys tu, kdyby sis nemyslela, že Addison Stearne zemřel jako první. Snažíš se mě...“

„Nemluv hlouposti, Pearl. Jsem tu, protože se snažím si s tebou rozumně promluvit. Je docela možné, že se nikdy nepřijde na to, kdo zemřel jako první. Já osobně nevidím důvod, proč bychom ty a já měly spoustu peněz vyhodit jen tak do vzduchu.“

„Tím chceš říct, že mám ustoupit a všechno ti nechat?“

„Ne. Chci tím říct, že se zachováme rozumně. Já se stanu správkyní majetku, abych ho mohla dát všechen dohromady, zjistit, o jaký majetek tu vlastně běží, a pokračovat v Addisonových obchodních plánech. Nevezmu si z těch peněz ani penny, kromě nutných provozních výdajů. Mezitím se dozvíme, kdo zemřel první - pokud se vůbec najde definitivní důkaz.“

„Arthur pravděpodobně zanechal závěť, ve které mé vydědil,“ řekla Pearl Rightová. „Co mě se týče, vyjde to asi všechno nastejno. Pokud Arthur zemřel první, dostaneš peníze ty. Jestli ne, nedostaneme žádná nic.“

„Víš, jestli zanechal závěť?“

„Ne.“

„Neměl nějakou pojistku?“

„To asi ano.“

„Pojistka je ve tvůj prospěch, ne?“

„Nejspíš ano. Předpokládám, že víš, jaký byl mezi námi vztah?“

Nita Molinová chvíli váhala. „Nevím, proč by to s tím mělo souviset. Tohle je čistě obchodní záležitost,“ namítla.

„Kvůli Addisonovi Stearnovi jsme se rozešli,“ řekla Pearl Rightová hořce. „Kdyby ho nezabili, byla bych ho žalovala za to, že způsobil odcizení našich manželských vztahů.“

„O kolik?“

„O dvě stě tisíc dolarů. Všechny papíry jsem už měla připravené.“

„Proč jsi to chtěla udělat, Pearl?“

„Víš proč.“

Nita Molinová zavrtěla hlavou.

Pearl Rightová jí odpověděla s narůstajícím pohnutím: „To bys ale měla vědět. Však jsi to byla ty, kdo se za tím vším skrýval. Jak jsi věděla, že jsem nechala Arthurovi dopis?“

„To bych raději nerozebírala.“

Pearl Rightová si návštěvnici zvědavě prohlížela. „Ty jsi tedy opravdu divná,“ řekla. „Kdybych nebyla příliš otupělá na to, abych mohla cokoliv cítit, tak bych tě nenáviděla. Takhle se aspoň pokouším přijít na to, co jsi vlastně zač. Předpokládám, že ten telefonní hovor do Cataliny byl ze sobectví.“

„Proč?“ zeptala se Nita Molinová.

„Protože jsi nechtěla, aby někdo zveřejnil ten dopis, který jsem nechala Arthurovi.“

„Já jsem to nechtěla?“ zvolala Nita Molinová překvapeně.

„Ano.“

„Proč ne?“

„Protože tam o tobě byla zmínka.“

„O čem to mluvíš?“

„Snažíš se mi namluvit, že jsi nevěděla, co měli Arthur a Addison Stearne tím jachtařským výletem za lubem?“

„Nemám nejmenší ponětí.“

V hlase paní Rightové bylo čím dál více hořkosti. „Aha, tak ty nemáš nejmenší ponětí. Přihořívá, není-liž pravda?“

„Jak to myslíš?“

„Však ty víš, jak to myslím. Addison Stearne se tě chtěl zbavit. Měl strach, že bys ho mohla žalovat za nedodržení slibu, pokud tě nějak takticky neodsune ze scény. Věděl už dlouho, že je do tebe Arthur celý blázen. Toho prosťáčka Arthura by ani nenapadlo mít podezření, že ty a Addison jste byli...“

Nita Molinová vyskočila na nohy. „Pearl, tohle neříkej! To je lež! To je...“

„Ale kdepak, není. Addison mě odjakživa nenáviděl. Snažil se proti mě Arthura poštvat. Nu, nakonec byl úspěšný. A tebe se mu podařilo podstrčit Arthurovi rovnou před nos a pořád o tobě mluvit, až se do tebe Arthur zamiloval.“

„Pearl, ty ses zbláznila.“

„Nejspíš bys chtěla, abych uvěřila tomu, žes to nevěděla,“ řekla jízlivě.

„Ale... vždyť jsem ho viděla jen párkrát.“

„Na výletech jachtou.“

„Několikrát si s Addisonem vyjel, když jsem tam byla i já.“

„Addison otrávil Arthurovu mysl proti mně,“ řekla Pearl Rightová téměř zahloubané. „Arthur si neuvědomoval, že je do tebe zamilovaný, až do čtvrtka - ale na tom už stejně nezáleží. Teď je mrtvý. V pátek v noci mi řekl, že jsme spolu skončili. Že miluje tebe. Řekl, že jestli nezajedu do Rena a nezažádám o rozvod, udělá to sám.“

„Pearl, prosím tě, věř mi,“ řekla Nita Molinová. „O tom jsem nic nevěděla. Opravdu ne.“

„Nesmysl! Věděla jsi, co je v tom dopise, který jsem pro něj nechala, když jsem v sobotu odjížděla. Věděla jsi, že sem přijde policie. Nechtěla jsi, aby ten dopis našli. Nechtěla jsi, aby do toho bylo zatahováno tvoje jméno - a když už mluvíme o vynechání tvého jména ze všeho toho zmatku, snad bys mi mohla říct, co se to vlastně v Santa Delbarra stalo?“

„Jak to myslíš, Pearl?“

„Ty přece víš, jak to myslím. Jak dlouho jsi byla na palubě jachty, než jsi spustila poplach?“

„Jen několik minut. Byla jsem...“

„Dost dlouho na to, abys odklidila zbraň a možná taky dopis.“

„Co tím chceš říct?“

„Arthur by zanechal dopis. Byl už takový.“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Ale ano, víš. Addison chtěl, aby se s ním Arthur sešel v Santa Delbarra. Chtěl sám dohlédnout na to, aby měl Arthur příležitost povědět ti o svém pobláznění. Tvůj přítel Addison příliš mnoho mluvil. Věděla jsem, že ho jednoho dne Arthur zabije. Minulý týden jsem se dokonce snažila zajít za Addisonem do jeho kanceláře, abych ho varovala, ale nechtěl mě vidět.“

„Pearl, o čem to mluvíš?“

„Ty víš, o čem to mluvím. Arthur byl do tebe blázen. V pátek mi to řekl. A já jsem měla strach, že Addisonovi něco nechtěně vyklouzne o vašem vztahu. Arthur už začínal mít podezření. Něco jsem asi... Arthur ho tedy zabil a pak spáchal sebevraždu. Ale nechal by tam dopis. Ty jsi dorazila na palubu jachty a našla těla. Zbraň jsi hodila přes palubu, aby to vypadalo jako vražda, a ví Bůh, co jsi provedla s tím dopisem - ne že bych ti to vyčítala. Asi bych za podobných okolností udělala totéž, takže bychom si měly navzájem rozumět.“

Nita Molinová, v obličeji celá bledá, se jí zeptala: „A jaký byl podle tebe vztah mezi mnou a Addisonem Steamem?“

„Sama si o to žádáš,“ řekla Pearl Rightová.

„Žádám.“

„Byla jsi zavržená milenka.“

„Pearl, ty tomu opravdu věříš?“

„Ovšemže tomu věřím.“

Nita Molinová tam stála s rukama pevně sevřenýma v pěst. „Nevidím sice nejmenší důvod pro to, proč bych měla, ale povím ti to, už jen, aby sis aspoň jednou za život něco ujasnila. Addison miloval mou matku. Chtěl se s ní oženit, zoufale si to přál. Odmítla ho a vzala si mého otce. Můj otec ji opustil. Matka zemřela. Před dvěma lety otec zemřel při autohavárii. Addison Stearne se o tom dočetl a začal po mé matce pátrat. Tehdy zjistil, že je mrtvá. Jeho detektivové našli mne. Vypadala jsem velice podobně jako maminka, když byla v mém věku. Addison chtěl, abych se k němu chovala jako k svému otci. Některé věci mě na něm přitahovaly, ale jiné mě zase odpuzovaly. Vím, co asi cítila moje matka. Ta jeho chladnokrevná výkonnost, ten jeho zvyk zredukovat všechno na pouhé dolary a centy, ta cynická víra, že každý člověk má svou cenu - ale k čemu už to je?“

„K čemu to je?“ zopakovala Pearl Rightová posměšně. „Je to pěkné vysvětlení - po Addisonově smrti. Předpokládám, žes celou noc nezamhouřila oko, aby sis tohle vymyslela.“

„Měla jsem být chytřejší a vůbec sem nechodit. Ale myslela jsem, že bychom si mohly ušetřit spoustu praní špinavého prádla a vyřešit tuhle záležitost spravedlivě a přátelsky, místo abychom se dohadovaly přes soudy.“ Zamířila ke dveřím.

„Počkej chvíli,“ řekla Pearl Rightová. „Ještě jsem neodpověděla na tvou otázku.“

„Na kterou otázku?“

„Jestli budu proti tvému jmenování.“

„Je mi úplně fuk, co uděláš.“

„Ty jsi ale divná,“ řekla Pearl. „Nedokážeš čelit skutečnostem.“

„Až na to, že tvoje tvrzení nejsou pravdivá.“

„Ale ano, jsou. Arthur vyváděl jako šílený. Začal mít podezření ohledně tvého vztahu s Addisonem. Když odsud v sobotu odjížděl, měl u sebe revolver. Snažila jsem se Addisona varovat, ale nechtěl mě vidět. To byla jeho smůla.“

„Arthur měl u sebe revolver?“

„Ovšemže měl, osmatřicítku ráži. Netvař se tak překvapeně. Víš, co se stalo. Zabil Addisona a pak se sám zastřelil. Jenže Arthur by tam nechal dopis. Chtěl by vysvětlit, proč to udělal. To byl prostě celý Arthur, pořád se do podrobností ospravedlňoval a nedbal přitom, co by to mohlo znamenat pro ostatní.“

Oči Nity Molinové se náhle zúžily. „Počkat,“ řekla. „Arthur ti v pátek řekl, že mě miluje?“

„Ano.“

„Že od tebe odchází?“

„Řekl, že buď jeden, nebo druhý z nás bude muset požádat o rozvod.“

„A pak si vzal revolver?“

„Ano.“

„Na Addisona Stearna?“

„Samozřejmě.“

„Protože když ti řekl, že miluje mě, tys mu vmetla do tváře, že jsem odvržená milenka Addisona Stearna, že je to tak, Pearl?“ řekla Nita Molinová přesvědčeně.

Pearl Rightová uhnula očima.

„Je to tak?“

„Co když ano?“

„Ty... ty...“

„Jen nebuď tak pokrytecká,“ řekla paní Rightová. „Arthur by po sobě zanechal dopis, ve kterém by svůj čin ospravedlnil. Víš stejně dobře jako já, co se stalo. Ten dopis jsi zničila a revolver hodila přes palubu. Chtěla jsi, aby to vypadalo jako dvojnásobná vražda, takže tvoje jméno by z toho bylo vynecháno; současnější tak měla příležitost dokázat, že Arthur zemřel jako první. Kdyby to byla vražda a sebevražda, Arthur by zdědil...“

„Z toho je vidět, kolik o tom víš,“ přerušila ji Nita Molinová prudce. „Kdyby ho byl Arthur zabil, pak by ani on, ani jeho dědicové nikdy nemohli dostat ani penny z Addisonových peněz, bez ohledu na to, co je uvedeno v závěti. Na to je zákon.“

Pearl Rightová se usmála. „Ale podívejme,“ opáčila, „teď ses prozradila, drahoušku. Už ses na to zeptala svého advokáta.“

„To byla jen jedna z otázek, které jsem svým právním zástupcům položila,“ odpověděla Nita Molinová vztekle.

„Ach ano,“ řekla Pearl, „to je ti podobné! Určitě by to byla jen jedna z otázek. Aby ani advokát nepojal podezření, položila bys mu stovku otázek, které nemají vůbec nic společného s tím, co vlastně chceš vědět.“

„Ty sama jsi tu myšlenku nasadila Arthurovi do hlavy,“ odsekla Nita Molinová. „To ty jsi mu navykládala, že se zamiloval do zavržené milenky. Jestli Addisona zabil, byla bys vražedkyní.“

„A tak sis vymyslela to vysvětlení otcovského zájmu Addisona Stearna,“ pokračovala paní Rightová. „Měla jsi na to celou noc. Za mnou jsi přišla, abys mě přiměla být zticha... Proč také ne?

Arthur byl se mnou koneckonců hotový. Tobě to nevyčítám. Dávám to za vinu Addisonovi... A my se můžeme chovat rozumně. Vrať se, Nito.“

Ale Nita Molinová už kráčela hněvivě ke dveřím, vyšla ven a zavřela za sebou s prásknutím dveře.

Kapitola 11

Parker Gibbs seděl ve svém domě, v místnosti vyhrazené pro kancelář. Bušil vytrvale do přenosného psacího stroje. Paní Gibbsová vysávala v obývacím pokoji. Čas od času si udělala přestávku, vypnula motor vysavače a naslouchala klepání psacího stroje, jako by se z toho ťukání do kláves dala rozpoznat nějaká informace o tom, co její manžel píše.

Po chvíli vysavač páčkou vypnula a otevřela dveře do manželovy pracovny. Přestal psát a pohlédl na ni. Oči měl orámované tmavými kruhy, lehce podlité krví. „Copak?“

„Jdi spát.“

„Nemůžu. Musím dopsat tuhle zprávu a pak se musím vrátit do Santa Delbarra.“

„Proč tam máš ještě jet?“

„Nechal jsem tam svoje auto.“

„Ta žena tam už s tebou nepojede?“

„Ne, drahá, ta samozřejmě nepojede.“

„Kde byla, když jsi ji našel?“

„V autě.“

„Kdy?“

„Ani nevím, kdy to přesně bylo. Bylo už hodně pozdě, kolem půlnoci.“

„Kde jsi byl?“

„U pláže.“

„Nebyla v hotelu, když jsi ji našel?“

„Proč si to myslíš?“

„To už měla být v posteli.“

„Tak pozdě zas nebylo.“

„Nelžeš mi?“

„Ale jdi, zlato. Proč bych ti měl lhát?“

„Protože muži jsou zkrátka takoví.“

Zasmál se.

„Tobě je to samozřejmě k smíchu. Pořád někam jezdíš a prožíváš kdovíjaká dobrodružství. Proč že jsi to musel jet v jejím autě?“

„Poněvadž jsem musel dohlédnout na to, aby sem dojela.“

„Rozhodně ráda ukazuje nohy.“

„Ale, zlato, takhle se to prostě dělá, když vybírají fotku do novin. Tu starou fotku vyhrabali ze svých análů. Je na ní po návratu z nějakého výletu na moře. Všichni tihle reportéři fotí ženy, vystavující na odiv svoje nohy.“

„Tahle je tedy vystavovala! Spolupracovala s radostí... V kolik hodin jste odjížděli ze Santa Delbarra?“

„Asi o čtvrt na čtyři.“

„Já myslela, žes říkal, že jsi ji našel někdy kolem půlnoci.“

„To ano, ale nechtěla jet dřív jak ve tři.“

„A co jste vy dva dělali od půlnoci do...“

„Nebyla se mnou. Byl jsem sám v hotelu.“

„Kde byla ona?“

„To nevím.“

„Víš určitě, že se tam s tebou nebude vracet?“

„Nebude, vím to určitě.“

„Jak mám vědět, že ne? Poté, co strávila polovinu noci...“

„Propána krále, zlato, vždyť se na mě dívá jako na nějakého stařík a. Tyhle dívky, co jim je málo přes dvacet, si myslí, že čtyřicetiletý muž je už něco jako vetchý kmet.“

„Některé z nich ano, ale jsou taky takové, které si chtějí užít, a ty se vrhají na všechno, co nosí kalhoty. A z čeho soudíš, že je jí dvacet? Podle mě vypadá na třicet.“

„Z obrázku v novinách to nepoznáš. Je...“

„Takže si myslíš, že je krásnější než na fotce, co?“

„Abych pravdu řekl, zlato, chtělo se mi hrozně spát,“ řekl Gibbs. „Moc pozornosti jsem jí nevěnoval. Uvelebil jsem se na sedadle a většinu cesty jsem prospal. Řídit chtěla ona.“

„O čem jste spolu mluvili?“

„Nemluvili jsme. A teď už musím jít a chytnout vlak zpátky do Santa Delbarra. Nebuď blázínek. Koneckonců pracuju proto, abychom se uživili.“

Jeho manželka stála u vstupních dveří a pochybovačně přihlížela, jak odchází k rohu ulice a čeká na tramvaj. Gibbs se otočil, aby jí zamával. Nezamávala mu na oplátku, jednoduše zašla zpátky do domu.

Gibbs si povzdychl, vědom si toho, že stojí za krajkovou záclonou okna v obývacím pokoj i a dívá se na něj. Dohánělа ho k šílenství. Udělal pořádnou hloupost, když řekl, že je Nitě Molinové něco málo přes dvacet. Je to s ní čím dál horší - chce vědět, kde byl, co tam dělal, kdy dělal tamto a kdy zas tohle. Jistě, byla osamělá - zůstávala doma stále sama. Popletla ho tak, že jí sám vybreptal o té časové prodlevě mezitím, co se s Nitou Molinovou setkal a před tím, než vyrazili na cestu do Los Angeles. Neměl v úmyslu jí vykládat nic o tom intervalu mezi půlnocí a třemi hodinami. Až se vrátí, budou ho čekat další otázky. Bude mít spoustu dlouhých hodin na přemýšlení. Čím víc se ji pokoušel uchlácholit a přimět ji, aby to brala s humorem, tím to bylo horší. Gibbs byl typ muže, který nesnášel třenice. Když měl co říci, tak to řekl a nenosil to v sobě. Z toho sekýrování byl celý zničený. Tohle se přece nedá vydržet. Nechtěl, aby se ho moc vyptávala na to, co se přihodilo mezi půlnocí a třemi hodinami. Bylo nebezpečné nechat ji o tom přemýšlet. Jeden nikdy neví, co udělá, jakmile ji popadnou tyhle žárlivé myšlenky.

Kapitola 12

Jack Elwell a Ned Fielding se vrátili do kanceláře krátce po půl třetí. Za nimi se linula vůně doutníku. Elwellova vesta byla úhledně vypnutá. V obličeji měl poklidný výraz dobře živené spokojenosti. Ned Fielding vypadal zamyšleně, ale nedařilo se mu potlačit triumfální ohníčky v očích. Byl mladší než Elwell, měl široká ramena a ještě tolik nepřibíral na váze; sako s dvouřadovým zapínáním nosil s distingovanou elegancí. Chyběla mu Elwellova schopnost rychlého rozhodování, byl mnohem opatrnější, ale zato věděl, jak využívat sílu své magnetické osobnosti. Ta také, spolu s jeho souměrným a pravidelným profilem, měla zásluhu na jménech mnoha investorek, které se objevovaly v účetních knihách firmy Elwell & Fielding.

Když vstoupili, Martha Gaymanová vzhlédla.

„Nějaké telefonní hovory?“ zeptal se Elwell.

„Máte zavolat panu Hazlitovi z firmy Hazlit & Tucker.“

Elwell se zazubil na svého společníka. „Ještě někdo?“

„Ne, pane, to je všechno. Mám zatelefonovat panu Hazlitovi?“

„Teď ještě ne,“ řekl Elwell, „bude to nepříjemný hovor. Nejdřív dokouřím doutník.“

„Co mu mám říct, kdyby znovu volal?“

„Řekněte mu, že jsme ještě pryč.“

„Ano, pane.“

Podívala se na ně velkýma modrozelenýma očima beze známky jakéhokoliv výrazu. Vypadala jako nějaký lidský automat, který, jak podotkl Elwell, toho věděl jen tolik, aby zvládal vést kartotéku, zapsat těsnopisem, co bylo řečeno, a vzápětí to naklepat na psacím stroji. Nevypadala špatně, ale měla příliš hrubé rysy na to, aby byla krásná. Snažila se sice udržovat svůj osobní zevnějšek na úrovni, ale tuto snahu mařil chabý úsudek a omezený rozpočet. Účes si dělala sama. Místo toho, aby si ke konci sezóny pořídila pár kousků oblečení lepší kvality, snažila se držet krok s posledními výstřelky módy. Skromný plat ji ale nutil kupovat jen levné kopie věcí, které by nosit měla.

Elwell na ni pohlížel jako na nějaké kancelářské vybavení, něco na způsob psacího stroje, kalkulačky nebo kancelářského trezoru. Samozřejmě byla živá, ale co se Elwella týkalo, do člověka měla daleko.

Fielding o ní se svým společníkem nikdy nemluvil - ne po té noci, kdy musel Fielding před odchodem na vlak ještě něco nadiktovat a požádal ji, zda by mohla zůstat a pomoci mu práci dodělat. Šli spolu na večeři a pak se vrátili do kanceláře. Fieldingův vlak odjížděl o půlnoci.

Elwell šel jako první do soukromé kanceláře, zavřel za sebou pečlivě dveře, vytáhl z kapsy podepsaný, na stroji psaný dokument, a hodil ho na svůj psací stůl. Pak pronesl pomalu a důrazně: „Dvě... stě... padesát... tisíc... dolarů... čistého... zisku!“

Oba muži se natáhli přes stůl a potřásli si rukama.

„Co jestli Hazlit přijde na ten dopis, odeslaný v sobotu?“ zeptal se Fielding tak potichu, že to znělo jen o trochu hlasitěji než šeptání.

„Co je nám sakra po tom?“ řekl Elwell. „My jsme žádný dopis nedostali. Kdyby byl odeslaný v sobotu, tak bychom ho dostali dnes ráno.“ Zavřel jedno oko a dodal poněkud hlasitěji: „Vím setsakra dobře, že žádný dopis v poště nebyl, protože jsem se na to Marthy schválně ptal.“

Na stole ležel list papíru. Fielding si ho k sobě přistrčil a naškrábal svému společníkovi sdělení: „Dávej si pozor na to, co říkáš. Tentokrát jsou ve hře velké prachy a někde v kanceláři může být nastrčený diktafon.“

Elwell si vzkaz přečetl a přikývl. Fielding škrtl sirkou u rožku papíru, počkal, až shoří celá jeho popsaná část, a teprve pak vhodil zbývající kousek do popelníku.

„Hazlit bude chtít s Marthou mluvit,“ řekl Elwell. „Myslím, že bude nejlepší, když to udělá. Ale než k tomu dojde, měli bychom s ní promluvit my. Prostěji vysvětlit, že se hned nemusí plašit nebo zmatkovat jen proto, že jí chce někdo položit pár otázek; ať si s tím prostě nedělá hlavu a odpoví podle pravdy.“

Fielding přikývl.

„Zavoláme si ji rovnou?“ zeptal se Elwell.

„Myslím, že bys to radši měl udělat sám, Jacku,“ namítl Fielding. „Kdybychom mluvili oba, mohlo by ji to zmást.“

Elwell na svého společníka vrhl letmý pohled. „Tak dobře, Nede,“ souhlasil.

„Já půjdu ven a nechám se ostříhat,“ řekl Fielding. „A ty s ní promluv.“

„Nebude to trvat dlouho,“ řekl Elwell. „Bohudík nemusí dělat nic víc než mluvit pravdu. Je moc tupá na to, aby lhala. To nám velice pomůže.“

„Tak tupá zas není,“ zastal se jí Fielding. „Odvádí dobrou práci. V jejích dopisech nenajdeš chybičku.“

„Ale jo, ještě to s ní docela ujde,“ řekl Elwell. „I když mi někdy leze na nervy, když na mě hledí s tím telecím výrazem ve tváři. Teď, když jsme uzavřeli tu transakci, si můžeme dovolit lepší kanceláře - dáme si je celé přestavět, a taky si najdeme pořádnou sekretářku. Martha je docela dobrá stenografka, ale my potřebujeme opravdovou sekretářku. Nevím, jak ty, ale mě opravdu rozčiluje mít pořád nablízku takovou hloupou ženskou.“

„Není hloupá,“ řekl Fielding. „Je jen průměrná.“

„Pro muže jako jsi ty a já,“ poznamenal Elwell, „znamená průměrnost totéž co hloupost. No, už ji sem raději zavolám a vysvětlím jí to. Safra, Nede, jen si to považ. Před třiceti dny jsme mysleli, že si budeme pískat, když Addison Stearne využije toho svého předkupního práva a my shrábneme sto tisíc. Teď dostaneme o dvě stě padesát tisíc víc nad cenu, kterou jsme zaplatili.“

Fielding přikývl. „Jak dlouho bude ta smlouva podmíněná, Jacku?“

„Čtyři nebo pět dní, víc ne. Jen než se prověří oprávnění. Teď už je to jen otázka vypracování dokumentace a předání peněz. V tom syndikáte říkali, že nám sem dovezou materiály v průběhu dnešního odpoledne. Mezitím nás chrání tohle staré dobré smluvní právo. Zavázali se, že vysolí prachy hned, jak budeme mít hotové papíry.“

„Tak já už jdu,“ řekl Fielding. „Nebudeš mě tu potřebovat, až budeš mluvit po telefonu s Hazlitem?“

„Ale houby, co bych jemu asi tak vykládal? Jednoduše se mě zeptá, jestli jsme nedostali dopis, a já mu řeknu, že ne. Možná bude chtít blafovat a snažit se mi namluvit, že náhodou ví, že jeho klient takový dopis nadiktoval, podepsal a chystal se ho odeslat. Ale to mají smůlu. Stearne měl v úmyslu čekat až do poslední minuty, jen abychom byli napnutí jak kšandy - jenže ho zavraždili dřív, než měl šanci hodit dopis do poštovní schránky. Starej Hazlit už nejspíš žhaví dráty a lítá po všech čertech, aby zařídil jmenování zvláštního správce pozůstalosti; nejspíš si myslí, že nás nějak oblafne.“

Fielding si nasadil klobouk. „Uvidíme se tak za půl hodiny, možná za tři čtvrtě, Jacku.“

„Dej na sebe pozor. A poslyš, Nede, nezačínej s pitím.“

„Samozřejmě ne.“

Výraz Elwellových očí náhle ztvrdl. „Poslouchej, Nede, já nežertuju. Tady jde o tolik, že si nemůžeš dovolit nalít se jak slíva a něco vyzvonit.“

„Nikdy na tom nejsem tak, že bych nevěděl, co říkám.“

„To si jen myslíš. Dokud nebudeme mít peníze za tuhle věc v suchu, nedáš si ani kapku čehokoliv. Piješ jenom vodu. Pak si spolu vyrazíme a pořádně se skárujeme - vyrazíme do nějakého prima zábavního podniku.“

Fielding chvíli váhal. „Když říkáš, Jacku.“

„To tedy říkám. A myslím to vážně.“

Fielding posunkem naznačil, že se podvoluje. „Tak jo, šéfe,“ prohlásil a vyšel dveřmi ze soukromé kanceláře na chodbu.

Elwell vykročil ke dveřím vedoucím do předkanceláře, usmál se vlídně na Marthu Gaymanovou a vyzval ji: „Pojďte sem, Martho. Ne, nemusíte si brát blok. Jen si chci s vámi promluvit.“

Vešla do kanceláře, stála a dívala se na něj.

„Posaďte se, Martho,“ vyzval ji Elwell. „Chci s vámi mluvit.“

Jak šla, všiml si, že má skutečně hezkou postavu. Posadila se do křesla, na které Elwell ukázal - křesla, vyhrazeného klientům. Elwell viděl, že má pěkné nohy. Nepřehodila si jednu přes druhou, prostě tam seděla s koleny sraženými k sobě a lem sukně jí sahal právě k okraji kolenní čéšky.

„Dnes odpoledne jsme provedli jednu velmi důležitou obchodní transakci," začal Elwell. „Je to příliš složité, takže se vám to ani nebudu pokoušet vysvětlovat. Stejně byste tomu nerozuměla. Tu transakci by nebylo možné provést, kdyby byl dnes ráno v poště jistý dopis - dopis od muže jménem Addison Stearne."

Mechanicky přikývla jako někdo, kdo má pocit, že se od něj něco očekává a souhlasné přikývnutí je nejblíže tomu, co by druhou stranu uspokojilo.

Elwell se mírně zachmuřil. „Neberte to na lehkou váhu, Martho," řekl. „Snažte se mě pozorně sledovat, abyste mi rozuměla. Pan Hazlit je právním zástupcem Addisona Stearna. Addison Stearne je mrtev. Byl zavražděn někdy v sobotu odpoledne. Je celkem možné, že pan Stearne měl v úmyslu poslat nám někdy v sobotu dopis, ale podstatné je, že ten dopis neodeslal. Žádný takový dopis totiž v poště dnes ráno nebyl. Vy jste všechnu došlou poštu otevírala, že ano?"

„Ano, pane Elwelle."

„A kdyby tam byl dopis od Addisona Stearna, tak byste si toho všimla?"

„Ano, myslím, že všimla."

„Nemyslím," opravil ji Elwell a lehce se zamračil. „Jste tu zaměstnána proto, abyste se starala o kancelář. K vašim povinnostem patří otevírat poštu. Dopisy přečtete, abyste zjistila, zda jsou důležité, jak s nimi má být naloženo a zda mají být předány Nedoví nebo mně. Je to tak, že ano?"

Přikývla.

„A byla byste si všimla, kdyby dnes ráno přišel nějaký dopis od pana Addisona Stearna?"

Znovu přikývla.

„To je vše, co si musíte zapamatovat," řekl Elwell. „Ničím jiným si tu svou hezkou hlavinku nezatěžujte, děvenko. Jen si zapamatujte tato prostá fakta a v případě, že by s vámi mluvil pan Hazlit nebo nějaký jiný právník, kdyby se vás snažil zastrašovat nebo vám kladl spoustu otázek, nenechejte se vyvést z míry. Jednoduše mu povězte pravdu."

„Ano, pane Elwelle," řekla.

„Myslíte, že si to zapamatujete?"

Přikývla.

„A pamatujte si - nemáte říkat, že si myslíte, že žádný dopis od pana Stearna nepřišel. Vzpomínáte si bezpečně, že žádný dopis od pana Stearna nepřišel - a můžete to říci s naprostou určitostí, že ano, děvenko?"

Znovu přikývla.

Elwell se natáhl po telefonu. „To je všechno, Martho," řekl. „Až odejdete, vytočte mi číslo na pana Hazlita."

Neučinila žádný pohyb, aby se zvedla z křesla; dál se na Elwella dívala s tím poklidným výrazem, který ho tak rozčiloval, výrazem zdvořilé pozornosti.

„To je všechno," řekl Elwell znovu.

„Pane Elwelle," promluvila, „na něco bych se vás chtěla zeptat."

Zamračil se. „Mám dnes odpoledne plné ruce práce, Martho."

„Pro mě je to velmi důležité."

„Nu, copak je to?"

„Vzpomínáte si, jak asi před šesti týdny pracoval pan Fielding na těch nájemních smlouvách společnosti Ventura? Měl jet půlnočním vlakem do Salt Lake City a s někým se tam sejít."

„Ano?"

„Musel ještě vyřídit spoustu korespondence a požádal mě, zda bych se s ním toho večera mohla vrátit do kanceláře. Pracovali jsme téměř do jedenácti hodin."

Elwell dal najevo svou rozmrzelost. „Poslyšte, děvenko, jestli chcete požádat o zvýšení platu, tak to řekněte rovnou. Snažíme se jednat s vámi fér, ale obchody jdou poslední dobou moc špatně a vláda to má zařízené tak, že když člověk nějaké ty peníze vydělá, platí jak mourovaný na dani z příjmu. Pak jsou tu ještě srážky na sociální zabezpečení a..."

„Ano, pane Elwelle, tomu rozumím. Nechtěla jsem žádat o vyšší plat.“

„Tak o co vám jde?“

„Pan Fielding byl tenkrát večer - pozornost sama. Vlastně se se mnou... pomiloval.“

Elwellovo mračení přešlo v kabonění. „Martho,“ prohlásil. „Vaše soukromé záležitosti mě nezajímají ani v nejmenším. Jste už jistě plno... Kolik je vám vlastně let, Martho?“

„Dvacet pět.“

„No proboha, přece vám nemůžu dělat garde pokaždé, když...“

„V poslední době se ke mně choval velmi chladně,“ pokračovala Martha. „Když se vrátil, byl nějakou dobu moc milý, velice pozorný a uznalý, ale poslední dobou se zdá, že nějak ochladí.“

„Já přece nemůžu...“

„Tak jsem myslela, že byste s ním mohl promluvit, pane Elwelle, a možná ho i nějak přimět k tomu, aby udělal... to, co by měl.“

Elwell upustil telefon a zíral na ni, jako by ji předtím nikdy neviděl. „To, co by měl?“ zopakoval a zkoumal ten bezvýrazný obličej.

Pokývala hlavou. „Ano,“ přisvědčila, „to, co by měl.“

„Bože můj, jak to myslíte, děvče?“

„Myslela jsem, že je do mě zamilovaný. Myslela jsem, že si mě chce vzít.“

„To vám řekl?“

„No, ne zrovna těmihle slovy, ale...“

Elwell pozvedl hlas. „Pak mi tedy dovolte, abych vás ujistil, že to ani neřekne. Ned Fielding má před sebou kariéru. Přece ji nepromarní tím, že by si uvázal kolem krku nějakou přihlouplou stenografku. Je mi líto, Martho, ale sama jste si o to řekla. A teď si ode mě vyslechněte jednu malou radu. V budoucnu se už nikdy nezapomeňte natolik, abyste svého zaměstnavatele obtěžovala svými malichernými osobními problémy. Tak za prvé, pokud vám Ned Fielding dělal nějaké milostné návrhy... Safra, přece nejste tak hloupá, abyste si myslela... Máte hezkou postavu. Je vám pětadvacet. Jste neustále nablízku. Ale jděte, přece byste...“

Když Elwell přerušil nesouvislé brebentění a ztichl, Martha Gaymanová se potichu ozvala: „Víte, pane Elwelle, já jsem velice citlivý člověk. Nedova lhostejnost - totiž lhostejnost pana Fieldinga - mě tak bolí z jednoho důvodu: mám totiž v povaze všímat si maličkostí. Věcí, kterých by si zřejmě nikdo jiný nevšiml, vždycky upoutají mou pozornost. Taková jsem byla odjakživa.“

Elwell nemohl zlostí ani promluvit.

„Jako třeba dnes ráno,“ pokračovala klidně. „Tak jsem si také všimla, že jste už byl v kanceláři, počkal jste si na pošťáka a pak jste poštu vhodil zpátky do schránky. Spousta dívek by si toho nevšimla, ale jak vidíte, pro mě tyhle maličkosti znamenají mnoho - taková jsem byla...“

Elwell soustředil všechnu svou pozornost, naklonil se přes stůl a zíral na dívku, která tam seděla a dívala se na něj s tak nevyzpytatelným výrazem v doširoka rozevřených očích, které byly celé kulaté a - krucinál, je to tak - dočista telecí.

„O čem to, sakra, mluvíte?“ zeptal se hlasem, který dokonce i jeho vlastním uším zněl postrašeně.

„O maličkostech, kterých by si většina lidí nevšimla,“ prohlásila. „Například to, že jste nebyl ve své soukromé kanceláři. Přišel jste nahoru a čekal jste v předkanceláři. To znamená, že jste musel čekat na něco - například na pošťáka.“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl Elwell.

Pokračovala, jako by neřekl vůbec nic. „V novinách si vždycky nejdřív přečtete sportovní stránku. Podle toho, jak byly složené, jste už sportovní rubriku založil a podíval se na titulky na první straně, kde jste si přečetl o Addisonu Stearnovi. Pak jste noviny upustil na podlahu. Víte, v sobotu sem chodí správce, vysype popelníky a taky je naleští. Ráno byl v popelníku popel z vašeho doutníku a taky proužek z doutníku - přesně té značky, jakou kouříte, pane Elwelle. Nechal jste si je poslat z Floridy a na proužku jsou vaše iniciály. Vzpomínáte si, že jsem pro vás psala dopisy tomu člověku, který inzeroval výrobu doutníků na zakázku?“

Elwell se chystal něco říci, ale raději zůstal zticha.

„A taky pošťák má takový zvláštní zvyk," pokračovala. „Používá svou vlastní metodu, kterou třídí poštu pro kanceláře v budově. Vy byste si toho asi nevšiml, pane Elwelle, protože nevytahujete došlou poštu ze schránky, ale já to dělám ráno co ráno, takže jsem si toho jeho systému všimla. Obálky jsou vždycky otočeny adresami vzhůru a všechny jsou zastrčeny do schránky adresou nahoře. Malé obálky jsou kromě toho navrchu, a ty velké jsou dole. Jenže dnes ráno bylo všechno naopak. Velké obálky byly nahoře a menší obálky dole a adresy nebyly tak, jak je má pošťák. Některé obálky byly otočeny adresou nahoru, na jiných byla adresa dole. Zmiňuju se o tom jen proto, abyste viděl, pane Elwelle, jak jsem citlivá, jak velice si všímám maličkostí a jak je chování pana Fieldinga pro děvče tak citlivé jako jsem já o tolik důležitější, než - nu, než kdybych byla někým, kdo si maličkostí nevšímá."

Elwell řekl velice pomalu hlasem, který zněl tak podivně, jako by ani nebyl jeho: „Co vlastně chcete?"

Odpověděla mu docela nevinně: „Myslela jsem, že se třeba přihodilo něco, z čeho měl pan Fielding pocit, že už se mi nelíbí. Možná jsem ranila jeho city - však víte, jak to mezi milenci chodívá. Píšou o tom v knihách a v časopisech. Někdo má uraženou ješitnost a nepřijde k tomu, koho miluje, tak, jak by přišel k někomu jinému, aby požádal o odpuštění..."

„No dobře, co tedy chcete?"

„Myslela jsem, že byste snad mohl s panem Fieldingem promluvit a říci mu, že se na něj vůbec nezlobím, že mám úplně stejné pocity jako dřív - vždycky jsem měla. A víte, pane Elwelle, samozřejmě po vás nechci, abyste mu dal na srozuměnou, že kdyby mě požádal, abych si ho vzala, byla bych moc, moc šťastná; vždycky jsem si totiž myslela, že je lepší, aby byl muž tak trochu napnutý, když někomu nabízí sňatek, že ano? Je to potom takový významný mezník v jeho životě. Zapamatuje si to navždycky."

Elwell zkoumal její obličej. „Jako že je Bůh nade mnou," prohlásil, „tohle si bude Fielding vždycky pamatovat."

„Při té obchodní transakci jde o hodně, že ano, pane Elwelle? Při té, jak jste říkal, že o ní se mnou bude možná chtít mluvit pan Hazlit?"

„Ano."

„Nemyslíte, že by bylo lepší, abyste promluvil s panem Fieldingem ještě předtím, než budu mluvit s Hazlitem? Víte, mě tahle záležitost příšerně mrzí, a byla bych moc nerada, kdybych na to pořád musela myslet a nakonec třeba řekla něco špatně."

Elwell sáhl po klobouku. „To máte pravdu," přisvědčil. „Promluvím s Nedem, ještě než budete mluvit s Hazlitem. Kdyby Hazlit volal sám, povězte mu, že jsem ještě nepřišel a možná dnes odpoledne ani nepřijdu."

„Kam šel pan Fielding?"

„Šel se dát ostříhat."

„Myslím, že se nechává stříhat v tom holičství dole tady v budově," řekla. „Určitě ho tam najdete a..."

„Co ještě?" zeptal se Elwell chraplavým hlasem.

„Nic," řekla. „Jen, že na dnešní večer nemám nic domluvené - pro případ, že by se vás na to pan Fielding ptal. Nu, pane Elwelle, je mi líto, že vás takto obtěžuji svými soukromými záležitostmi, ale poslední dobou jsem na to musela stále myslet. Teď se cítím mnohem lépe. Cítím, že už se mohu skutečně soustředit na svou práci. Musím něco zařadit do kartotéky.

Doufám, že jsem nezneužila vaší laskavosti, pane Elwelle."

Neřekl nic; zůstal sedět za svým stolem s prkenně rovnými zády a hleděl na dveře, kterými z kanceláře odešla, jako by ty dveře mohly být klíčem k nějakému tajemství. Doutník měl vyhaslý, a když se ho pokoušel znovu zapálit, viděl, že jeho špičku rozkousal na kaši. S rozmrzelým výkřikem jím mrštil do plivátka, vstal a prošel výstupními dveřmi do chodby.

Kapitola 13

Frank Duryea dorazil domů v pondělí v noci a našel manželku, jak se s čtveráckými jiskřičkami v očích prochází po domě a nápadně přitom kulhá.

„Ale copak?“ zeptal se.

Pohlédla na něj s veškerou vážností. „Je to ta pravá.“

„Pravá co?“

„Přece noha.“

„Co je s ní?“

„Půlka je pryč.“

Minutu přemýšlel, než z výrazu v jejích očích pochopil. Klesl do židle, zaujal co nejprofesionálnější postoj a prohlásil: „Tak se na to podíváme. Možná z toho bude žaloba o náhradu škody.“

Povytáhla sukni, položila pravou nožku přes jeho kolena a Duryea ji začal vážně prohlížet, zatímco konečky prstů klouzaly po průsvitné hedvábné punčoše.

„Tak co?“ zeptala se.

„Je to velice zlé,“ připustil pochmurně.

„Toho jsem se obávala,“ zašeptala. „Teď, když jste si to prohlédl,“ pokračovala, „můžete mi říct, čím to může být?“

„Ano. Přílišným mluvením.“

Přikývla. „A já na ni byla tak pyšná. Povězte, doroste mi?“

„To záleží na mnoha různých faktorech. Kdy jste si poprvé všimla, že mizí?“

„Dnes ráno, krátce poté, co jste odjel do své kanceláře. Ach, tolik se bojím, že budete mít stejný problém!“

„Bylo ještě víc námětů ke konverzaci, které to zkracování způsobily, nebo jen...“ „Ne. Týkalo se to jen toho jednoho. Co můžete dělat, doktore?“

„Nu, nejdřív se musíme dostat k příčině.“

„Obávám se, že to nebude snadné.“

„Nezapomeň, že mám velké pravomoce. Mohl bych ho dát zatknout pro potulku.“

„Zas by se dostal ven. Říká, že se ještě nikomu nepodařilo udržet žádného Wigginse zavřeného.“

„Nějakých třicet dní pauzy by mu mohlo prospět,“ zasmál se Duryea. „Co to děláš?“

„Vařím večeři, lásko. Vzpomínáš - služebná má tento týden dva dny volno.“

„Ach ano... Kdepak je zdroj tvých potíží s nohou?“

„Teď zrovna je ve svém přívěsu. Celý den byl pilný jako včelička. Víš co, Franku?“

„Copak?“

„Podle toho, co jsem se doslechla, je děda Wiggins velice, převelice černou ovcí rodiny. Víno, ženy a zpěv - a čeho se mu nedostává po stránce hudební, to si vynahradí ve zbylých dvou kategoriích.“

„Nuže?“

„Myslela jsem, že jedna láhev whisky a druhá láhev koktejlové směsi by ho mohly odrovnat pro případ, že bys mu toho nechtěl moc vyzradit. Pak bychom třeba mohli jít do kina. Zašla jsem dokonce tak daleko, že už jsem zakoupila potřebné tekuté osvěžení z peněz vyhrazených na domácnost. Zahrnula jsem je do rozpočtu jako ‚nutné lékařské výdaje‘.“

„Hm, tak to bychom mohli dědu zavolat a trochu té medicíny vyzkoušet,“ řekl Duryea vážně. „Když to na něj nezabere, mohli bychom ho vzít do kina s sebou.“

„Kdepak dědu,“ namítla. „Ten už sám vybral detektivku, kterou prý musíš vidět. Je úplně posedlý záhadami. Libuje si v tajemných narážkách a chmurných předpovědích. Vsadím se, že spává s pistolí pod polštářem.“

„Leze ti na nervy, puso?“

„Ale kdeže,“ zasmála se. „Mně nevadí, ale ty ses oženil se mnou, ne s mou rodinou.“

„Kde je ta láhev s koktejlem?“ zeptal se.

Když ji přinesla, Duryea vytáhl zátku. „Zavolejme ho dovnitř, ať si s námi připije na zločin,“ řekl.

Ode dveří se ozval pronikavý, vysoký hlásek dědy Wigginse. „Mě nemusíš volat, když vytahuješ špunt z flašky, synu. V ten takříkajíc právej okamžik vždycky dorazím - mám na to nějakej šestej smysl. Až tak absolutně perfektně to samozřejmě nefunguje, za posledních osmašedesát roků sem už sem tam nějakou tu sklenku propás, ale moc často se mi to nestává.“

Duryea nalil koktejlovou směs do šejkru, naplněného rozdrceným ledem, a potom do tří sklenic. Přiťukli si. „Tak na zločin,“ pravil Duryea.

Děda Wiggins zakoulel očima. „Na ještě větší a ještě lepší zločiny!“ Vytáhl z kapsy zčernalou dýmku, nacpal ji tabákem, škrtl zápalkou a naplnil kuchyň hustým, štiplavým kouřem. „K těm vraždám, synu...“ spustil.

„Přjdej si ještě koktejlu,“ řekla Milred rychle.

„To bych tedy moh.“

Duryea mu nalil koktejl a děda Wiggins ho do sebe obrátil rychlým, takřka nedbalým pohybem. „Takže k těm vraždám, synu...“

„Dědo,“ vložila se do toho Milred, „mohl bys mi pomoct chystat na stůl.“

„Tak jo, co mám dělat?“

„Rozlom pečené brambory a na každý z nich polož pár kousků másla. Posypej je paprikou a polož na stůl podložku pro tác se stejkem. Bude pořádně prskat, až ho vytáhnu z grilu.“

„Fajn,“ řekl děda. „Kde jsou brambory?“

„Hned je vyndám,“ řekla, otevřela dvířka trouby a vytáhla pekáč s třemi velkými pečenými bramborami. „Vem si chňapky, dědo, ať si nespálíš prsty. Jednoduše na ně přitlač, aby pukla slupka, a potom...“

„Myslíš, že snad nevím, jak mám prasknout a pomáslovat bramboru?“

Vzal chňapky, popadl brambory, stlačil je k sobě, a když jim popraskaly slupky, zasunul do nich kousek másla. „Takže k těm vraždám, synu...“ prohlásil.

Milred pohlédla na manžela. „Já to vzdávám. Hromská práce - udělala jsem, co jsem mohla.“

Frank se zasmál. „Povídejte, dědo. Co k těm vraždám?“

„Trochu jsem už obhlíd terén,“ oznámil mu děda Wiggins úsečným, nervózním, vysokým hláskem, který pro něj byl tak příznačný. „Obhlíd sem terén a mluvil s různejma lidma. To bys nevěřil, kolik se toho člověk dozví, když se jen tak ochomejtá a sem tam s někým utrousí slůvko.“

Duryea upil koktejl. „To asi máte pravdu,“ přisvědčil.

„Teď potřebuju spoustu místa, prosím. Přinesu stejk,“ řekla Milred. Otevřela dvířka grilu a vytáhla z něj tři palce silný stejk, osmahlý lákavě dohněda. „Dědo, podej mi ten horký podnos z plotny. Drž ho chňapkami a přisuň mi ho tak, abych na něj mohla přendat stejk... Tak, to je ono... A teď mi podej máslo.“

Děda Wiggins si stejk prohlížel znaleckýma očima. „Příště si nakrájej trošku česneku, smíchej s olivovým olejem, a když už se peče, tak ho tím polej,“ radil. „Dodá mu výbornou chuť. Nebo se může celej obalit do vlhký soli. Sůl se speče do takový kůrky, kterou rozlomíš, když je stejk upečenej. Všecka šťáva zůstane uvnitř a je to...“

„Ano, já vím,“ řekla Milred. „Je spousta způsobů, jak se dá připravit stejk, ale mně vyhovuje nejlíp ten můj.“

„Jakej je ten tvůj?“ vyzvídal děda.

„To je tajemství.“

Wiggins jí pomohl se stejkem, obrátil se zpátky k Duryeovi a nedbale přitom zvedl svou prázdnou koktej lovou sklenku z kuchyňského stolu. Držel ji v pravé ruce a jak mluvil, doprovázel projev drobnými gesty. „Takže se vraťme k těm vraždám. Jak už sem řek, člověk se dozví spoustu věcí, když si povídá...“

„Děda má prázdnou sklenku,“ upozornila Milred. „Pamatuj, že to patří k výdajům na domácnost a je to započítané do léků.“

Duryea doplnil všechny tři sklenky.

Milred pozvedla svou sklenku. „Nevím, co to se mnou udělá," prohlásila.

„Tohle!" zvolal děda Wiggins překvapeně. „Vždyť je to jen taková limonáda. Toho ani nemůžeš vypít dost, aby se to nějak projevilo. Suchý Martini, co? Hned sem si to myslel. To nemá žádnou sílu, je to jen tak na chuť. Jak už sem říkal o těch vraždách, synu..."

„Večeře se nese na stůl. Jděte ke stolu, chlapi, a posaďte se."

Wiggins do sebe hodil třetí sklenku koktejlu. „Jak už sem říkal, dnes sem trochu obhlížel terén, chodil po pláži, povídal si s lidma a dával jim různý otázky. Narazil sem na jednu rodinu, nějací Tuckerovi - fakt prima lidi - bydlí někde ve vnitrozemí, jsou tu na takový čtyři pět dni, přespávají v autokempu. Bezva chlapík, tenhle Tucker. Dělá na ropným vrtu, ale sem tam sebou praští na kavalec po velký bitce s králem Ječmínkem. To tyhle společnosti nerady viděj. Dali mu něco jako neplacenou dovolenou, jenže jak přestal splácet půjčky, banka se hned začala shánět po jeho auťáku. Tak se rozhod, že veme manželku a vyjedou si někam na dovolenou. Přihlásili se k pobytu pod vymyšleným jménem - jde to pořád na ten účet, ale to je mu fuk, děsně prima chlapík."

„Kdykoliv děda Wiggins někoho ohodnotí jako děsně prima chlapíka," podotkla na vysvětlenou Milred, „můžeš si být jist, že byl buď zavřený, ukrývá se před šerifem nebo je notorický piják. Možná taky všechno dohromady."

Wiggins na ni přísně pohlédl přes horní okraj kovových obroučeк brýlí. „No tak, Milred, nedělej důležitou. Seš přece prima holka, to máš asi z Wigginsovic strany. Docela ses vyvedla. Tvůj tatík byl moc podobnej na svou mámu, až na to, že byl ještě mnohem větší třasořitka než ona. Ty ses do Wigginsů, tak to teď nepokaz. Když má někdo trošku trable, tak hned proti němu nemusíš bejt vysazená. Takže tenhle Tucker..."

Frank Duryea uchopil nůž na porcování a začal krájet stejk.

„Máš uvařený kafe?" zeptal se děda Wiggins Milred.

Přikývla.

„Přinesu láhev ty brandy," vyskočil Wiggins. „Dá kávě šmak. A když si dá někdo jen tak loka, ono mu to taky neublíží. Tak nějak to člověku připraví žaludek, aby líp trávil. Od tý doby, co piju tuhle brandy, nemám nejmenší trable se žaludkem. Trávení mi nedělá ani trochu potíže."

„Ty totiž netrávíš, dědo. Zalíváš to do láku," podotkla Milred.

„Možná, že jo. Ale stejně tu lahvinku přinesu. Mám toho V přívěsu spoustu." Odstrčil židli a krátké nožky mu jen kmitaly, když proběhl kuchyní ven k přívěsu.

„Je to ještě horší, než jsem myslela," řekla Milred. „Padl jsi mu do oka. Doufám, že ti to nebude moc vadit, Franku."

Zasmál se a natáhl se přes stůl, aby ji vzal za ruku. „Myslím, že se mi to bude líbit."

„Jen měj pořád na paměti, že nemůžeš spoléhat na nic z toho, co říká - totiž na ty lidi, které považuje za svědky. Děda má mimořádný talent na vyhledávání poněkud svérázných osob."

„Koneckonců budu muset z těch vražd někoho obžalovat, Milred," řekl Duryea. „Když si o tom popovídáme, nikomu to neuškodí."

„Popovídáme!" zvolala. „Vůbec se nedostaneš ke slovu. Chováš se k němu moc hezky, Franku - a ke mně taky."

„Myslím, že je senzační - a taky se toho hodně dozvím o tobě. Takže ty jsi do Wigginsů?"

Usmála se. „Zhýralá a prostopášná," zavtipkovala. „Už je to tak."

Děda Wiggins se přihrnul zpátky se dvěma láhvemi brandy. „Tahle už je napůl prázdná," vysvětloval. „Tak sem myslel, že radši vezmu ještě jednu, čistě pro případ."

Podal svůj kávový hrníček Milred. „Jen tak do půl hrnku, děvenko," požádal.

Podržela šálek pod kohoutkem elektrického kávovaru a naplnila šálek asi do dvou třetin. Děda Wiggins hbitě doplnil zbývající třetinu brandy, zamíchal, ochutnal a mlaskl. „Vyzkoušej tohle, synu," řekl.

„Později," souhlasil Duryea.

Děda Wiggins si ukrojil plátek stejku, strčil si ho do úst, nabral si pečenou bramboru, ulomil kus chleba a poslal ho za bramborou. Potom, aniž by si všímal množství jídla v ústech, začal mluvit, ale slovům nebylo téměř vůbec rozumět. „No a ten Tucker..."

„Proč to jídlo nerozžvýkáš, dědo," napomenula ho Milred.

Vrhl na ni rozhořčený pohled. „Já ho přece žvýkám/‘ ohradil se.

„Mluvíš.“

„Musím přece otevřít pusu, abych si nachystal zuby do ty správný polohy, no ne? A pak ji zase zavřít, abych se zubama dostal k jídlu. A když mluvím, tak pusu otevírám a zavírám zrovna tak, takže to můžu dělat všechno při jednom. Ani nepoznáš, jestli při žvýkání mluvím, nebo při mluvení žvýkám...

Ale radši se vraťme k tomu Tuckerovi. Prima chlap. Everett Tucker, to je jeho celý jméno. Manželka se jmenuje Marjorie. Mám jejich adresu; už o nich všecko vím. Děti už nemaj. Měli kluka, jenže byl z divokejch vajec a zabil se při autohavárce. Ale co sem to chtěl, synu - jak to bylo s tou Molinovou, co spadla přes palubu tý jachty? Kdy na tu jachtu dorazila?“

„Říká, že asi deset až patnáct minut předtím, než ji mladý Shale vytáhl do loďky. Byla prý na palubě té jachty jen tak dlouho, než objevila těla.“

„Mhm. Viděl ji někdo, jak k ty jachtě připlouvala?“

„Zřejmě ne. Vypadá to, že Shale byl nejspíš jediným člověkem, který šijí mohl všimnout, ale když prý procházela kolem, zrovna si prohlížel nějakou lasturu. Tvrdí, že to muselo být takových deset až patnáct minut před tím, než ji vytáhl z vody. To je jediná doba, kdy se mohla na jachtu dostat bez toho, aby ji viděl.“

„Takhle se přece nedá nic dokázat.“

„Proč ne?“

„Jak dlouho byl ten mládenec, ten Shale, na pláži?“

„Téměř tři čtvrtě hodiny.“

„Tucker tam byl nejmíň půl hodiny,“ řekl Wiggins. „Myslí si, že to mohlo bejt i tři čtvrtě hodiny, ale půl hodinou si je úplně jistej, protože když už byl chvíli na pláži, díval se na hodinky. Pamatuje si, kolik bylo hodin.“

„Co viděl?“ zeptal se Duryea.

„To je právě to,“ řekl děda. „Neviděl zhola nic. Takže jestli ta slečinka prošla po pláži na přístavní můstek toho jachtařskýho klubu a pak ještě veslovala až k Cikánský královně, Tucker by ji musel vidět.“

„Možná si na ni nevzpomíná,“ uvažoval Duryea. „To se stává často. Pokud si svědek neuvědomuje, že jde o něco důležitého, vidí něco, co je běžné, a úplně zapomene, že...“

„Tucker ne,“ přerušil ho Wiggins rázně. „Ten není z těch, co by si nevšimli hezký holky. Hleděl po jachtách a povídal si se Ženou o tom, jak je bez práce a dělá si hlavu kvůli tomu splácení, a tady je tolik lidí, kteří se topěj v penězích, nevědí co roupama a plávej se na těch svejch jachtách jen tak pro potěšení.“

„Asi ho nenapadlo, že kdyby se do toho opřel a přestal pít, měl by taky šanci dostat se nahoru,“ řekla Milred.

„No jistě,“ komentoval to děda. „Lidi, co máj jachty, nepijou. Pořád jenom pilně dřou. Ti teda vůbec...“

„Já tedy nefandím lidem, kteří nemají dost filipa na to, aby to sami někam dotáhli, ale zato umějí remcat, že byli druzí lidé úspěšnější.“

Duryeovi to v očích zajiskřilo zájmem. „Máte jeho jméno a adresu, dědo?“ zeptal se.

„No jasně. Je tady v kempu. Jak sem říkal, je tam pod falešným jménem. Tucker je jeho opravdový jméno. Tohle jméno bys musel použít v předvolání, kdybys ho chtěl volat k soudu.“

„Co říká jeho manželka?“

„To samé.“

„Chci si s nimi promluvit.“

„Počkej chvíli. Ještě jsi nic neslyšel. Tucker seděl na pláži i v sobotu odpoledne. V sobotu tam prej bylo našlapáno. Vzduch byl ouplně nehybnej, ale jinak počasí jak malovaný. Tahle Cikánská královna byla v sobotu odpoledne uvázaná na stejným místě. Tucker si jí všiml, poněvadž je to největší jachta v přístavu. Viděl tam jet nějakou holku. Šla až na konec přístavního můstku, zamávala a nějakej mužskej pro ni z Cikánské královny dovesloval. Měla na sobě kostkovanou

sukni a červený sako. Mladá a hezká. Dal sem Tuckerovi ukázat fotky tý Molinový z novin a říkal, že by to mohla bejt ona.“

„V sobotu v kolik hodin?“

„Prý kolem třetí.“

„Jak dlouho se tam zdržela?“

„Až asi tak do čtyř. Držela v ruce nějaký dopisy, když se z tý jachty vrátila. Hodila je do schránky na konečný tramvaje. Tucker ji viděl.“

„Mám dnes večer znovu vyslechnout svědky,“ řekl Duryea. „Myslíte, že byste mi mohl přivést Tuckerovy ke mně do kanceláře?“

„Nejspíš bych moh,“ přisvědčil děda Wiggins. „Udělaj pro mě cokoliv... Co takhle si dát ještě trochu kafe, Milred? Jen kapku, tak půl hrnku.“

„O půl sedmé se mám sejít se šerifem, dědo,“ řekl Duryea. „Jestli půjdete se mnou, nemyslíte, že by bylo lepší to s tím nepřehánět?“

„To jako s tímhle?“ zeptal se děda překvapeně a ukazoval na brandy.

Duryea přikývl.

„Hernajs, tohle přece nemůže nikomu ublížit, synu - když se to bere v rozumný míře. A tu já nikdy nepřebral.“

„Takže do toho kina nepůjdeme?“ ozvala se Milred.

„Proč ne? Na druhé představení to stihneme.“

„Dávaj detektivku, která je prý fakt senzanční. Zajdeme si na ni všichni. A ještě něco - ta Molinová je vážně klasa. Viděl sem ty její fotky v novinách. Ta její tajle vydá každopádně za milion dolarů.“

„Radši na mého manžela dohlédni, dědo,“ podotkla Milred. „Koneckonců jistě chápeš, že nechceme mít skandál ve Wigginsově rodině.“

„Správně,“ souhlasil děda. „Taky ještě žádnej Wiggins nikdá nepožádal o rozvod.“

Milred dala najevo překvapení. „Ale, já myslela, že ty a babička jste byli rozvedení.“

„Taky že jo, ale rozvod chtěla ona. Tak to totiž u Wigginsů chodí. Když už má dojít k rozvodu, má pro to důvod ta druhá strana. To je moc dobrej stejk, Milred. Takhle dobrej by nebyl, ani kdybych ho celý obalil vlhkou solí a - co takhle dát si ještě krápět kafe? Že už bysme tu láhev brandy rovnou dorazili.“

Kapitola 14

Světlo nad psacím stolem bylo nasměrováno tak, aby se židle z druhé strany naproti Frankovi Duryeovi utápěla v jasu. Okresní prokurátor a šerif byli v méně osvětleném prostoru. Mírně stranou, v místě, kde mohla zřetelně slyšet vše, co bylo řečeno, a současně nebýt příliš nápadná, si soudní zapisovatelka otevřela své knihy a zkoušela pera.

„Je všechno připravené?“ zeptal se Duryea.

„Myslím, že je všechno hotovo,“ řekl Lassen.

Duryea vzhlédl k nejasně se rýsující postavě zástupce šerifa, hlídajícího dveře do předkanceláře.

„Začneme slečnou Molinovou,“ oznámil.

Tentokrát byla oblečená do těsně padnoucích šedých šatů. Vlasy, ze kterých si už smyla slanou vodu, měly na slunečním světle sytě jantarový lesk. Vstoupila do místnosti, rázně přešla k židli, na kterou jí ukázal okresní prokurátor, posadila se a energicky prohlásila: „Tohle bude pohodlnější než náš poslední rozhovor.“

Duryea se zběžně usmál a pustil se do výslechu. „Je velmi důležité, abychom dostali správné odpovědi na naše otázky. Nespěchejte tedy, snažte se být klidná a myslete na to, abyste na otázky odpovídala tak, jak na ně chcete odpovědět.“

Přikývla.

„Jak dlouho jste znala Addisona Stearna?“

„Asi rok.“

„A C. Arthura Righta?“

„Zhruba stejně dlouho.“

„Jaký byl vztah mezi vámi a panem Stearnem?“

„Jak to myslíte?“

„Je mi líto, pokud to vypadá, že se pletu do vašich soukromých záležitostí, ale je to nutné. Byl tam nějaký milostný zájem z jeho strany - nebo z vaší?“

„Ne. Ten muž byl už ve věku, kdy by mohl být mým otcem.“

Duryea se usmál. „Myslím, že bychom mohli vynechat to, co je samozřejmé, slečno Molinová. Bylo mu hodně přes padesát.

Byl bohatý a pohledný. Mluvil s vámi někdy o manželském svazku?“

„Nikdy.“

„Dozvěděl jsem se, že jste byla jmenována zvláštní vykonavatelkou jeho závěti?“

„Ano.“

„A podle ustanovení té závěti má velká část majetku připadnout vám?“

„Ano.“

„Muži jako Addison Stearne po sobě nezanechávají závěti ve prospěch mladých žen, pokud k tomu nemají nějaký důvod.“

„Pochopitelně.“

„Pak byste si ovšem mohla ušetřit některé nepříjemné otázky, kdybyste mi sdělila, jaký to byl důvod.“

„Má to něco společného s vraždou?“

„Možná ano. Chci znát veškeré podrobnosti o vašem vztahu.“

„Do toho vám nic není.“

„Možná máte pravdu, ale taky je možné, že se mýlíte,“ řekl Duryea tiše. „Já ale budu tím, který to posoudí.“

„Nemáte nejmenší právo strkat nos do mých soukromých záležitostí.“

„Dovolte, abych se vás zeptal takto: měla jste peněžní příjmy, které by nějakým způsobem pocházely od Addisona Stearna? Dával vám nějaké peníze, přímo nebo nepřímo?“

„To nemá s případem absolutně nic společného.“

„Podle toho, co jsme zjistili, slečno Molinová, jste ještě před osmnácti měsíci pracovala v kloboučnictví. Pracovala jste za nízký plat a z toho platu jste žila. Podle všeho to vypadá, že jste neměla žádný jiný zdroj příjmů.“

Rozhořčeně se zapýřila a chystala se něco říct, ale pak ta slova spolkla, seděla a dívala se na okresního prokurátora, v obličeji rozpálená hněvem.

„Potom jste najednou majitelce obchodu nabídla, že její obchod odkoupíte. Cenu si stanovila sama. Vy jste jí zaplatila v hotovosti. Začala jste podnik rozšiřovat. Udělala jste si reklamní kampaň, nakoupila zásoby, přibrala další zaměstnance a přibližně po osmi měsících jste podnik s velice slušným ziskem prodala. Od té doby jste nepracovala. Nakupovala jste a prodávala nemovitosti. Domnívám se, že jste také investovala do akcií a obligací. Cokoliv, čeho jste se dotkla, vám vynášelo peníze. Je tedy alespoň přiměřené domnívat se, slečno Molinová, že za tím skvělým obchodním úsudkem, který vám umožňoval mít čistý zisk z každé transakce, byl mozek, který byl - ne-li chytřejší - přinejmenším zkušenější v obchodních záležitostech než ten váš.“

Zůstala potichu, s očima planoucíma hněvem a bradou vztyčenou.

„Přibližně ve stejné době, kdy jste zahájila svůj meteorický vzestup k prosperitě, jste se začala stýkat s Addisonem Stearnem. Začátky onoho přátelství jsou, zdá se, poněkud nejasné; evidentně se ale jednalo o vztah, který velmi rychle přerostl do důvěrné známosti. Říkám to správně?“

„Způsob, jakým vnikáte do mých soukromých záležitostí, je nestoudnou uzurpací svévolné moci.“

„Tady v této kanceláři se z nás stávají realisté,“ řekl Duryea trpělivě. „Vidíme život takový, jaký je. Neteoretizujeme. Víme, že když se muž ve zralých letech zajímá o mladou a krásnou ženu, která se nijak nesnaží odmítat jeho zájem a téměř vzápětí se u ní začnou projevovat známky prosperity, můžeme mít za to, že jejich vztah je s velkou pravděpodobností víc než platonický.“

Chvíli váhala a pak odstrčila židli. „Nemusím tady zůstávat a něco takového poslouchat.“

Šerifův zástupce vykročil ke dveřím, které hlídal.

„Obávám se, že musíte,“ řekl Duryea.

„To tedy ne. Mám svá práva.“

„Možná bychom na to mohli jít jinak,“ prohlásil Duryea trpělivě. „Dovolte, abych vám vysvětlil, proč je tento výslech důležitý.“

„Na to jsem čekala,“ řekla stále ještě vstoje.

„Kdy jste nastoupila na palubu Cikánské královny? V kolik hodin v neděli dopoledne?“

„To už jsem vám řekla - asi deset nebo patnáct minut předtím, než jsem vyběhla ven z kajuty a spadla přes palubu.“

„Jak dlouho jste byla na palubě jachty?“

„Jen několik minut - tak dlouho, než jsem našla těla.“

„Nepodařilo se mi najít nikoho, kdo by vás v neděli dopoledne viděl nalodit se na jachtu,“ namítl Duryea.

Zachovala pohrdavé ticho.

„Ale mám svědka,“ pokračoval Duryea, „který viděl nějakou mladou ženu, která se na jachtu nalodila v sobotu odpoledne.“

Najednou přestala dýchat a několik vteřin stála bez hnutí. Pak začala pomalu znovu dýchat.

„Nuže?“ zeptal se Duryea.

„Pokud máte svědka, tak ho přiveďte.“

„Byla jste v sobotu odpoledne v Santa Delbarra?“

„Neblázněte!“

„Byla?“

„Poslyšte, vy se mě tu pokoušíte zastrašovat. Děláte nechutné narážky. Zřejmě máte právo dávat mi takové otázky, jaké chcete, ale já mám zase právo odpovídat jen na ty otázky, které pokládám za přiměřené.“

„Vyhýbáte se otázce.“

„Dělám ještě něco lepšího. Já ji ignoruju.“

Duryea se obrátil k zástupci stojícímu na stráži u dveří. „Cartere, prosím vás, požádejte pana Shala, ať jde dál, a současně můžete požádat manžele Tuckerovy, aby sem na chvíli přišli.“

„Pan Wiggins - ten starý pán - říká, že chce taky dovnitř, až půjdou Tuckerovi,“ oznámil strážce.

„No dobrá, pusťte ho,“ usmál se Duryea.

Zástupce otevřel dveře a ohlásil: „Pan Shale a Tuckerovi. Ano, pane Wigginsi, můžete jít dál.“

Všichni čtyři vpochodovali do místnosti. Nita Molinová se otočila, aby si je prohlédla. Na Shala se letmo pousmála. Na ostatní se dívala chladně. Znovu se posadila a pohrdavě čekala.

Duryea pohlédl na Tuckera a povytáhl obočí. Tucker, vysoký sklíčený muž, jehož obličejové svaly a ramena ochable visely, jako by už byly unavené držením vlastní váhy, signál zjevně nepochopil. Paní Tuckerová něco pošeptala dědovi Wigginsovi. Děda šťouchl do Tuckera a šeptem mu sdělení předal. Trucker pomalu zavrtěl hlavou.

Děda promluvil svým rychlým, vysokým hláskem. „Radši s náma mluvte až za chvíli. Můžeme tu počkat?“

„Ne,“ odvětil Duryea s úsměvem. „Počkejte venku.“ Když ale uviděl výraz v dědově obličeji, obměkčil se. „Vy se můžete posadit támhle, vedle šerifa, pane Wigginsi. Manželé Tuckerovi mohou počkat venku. Pane Shale, vy přistupte sem a přitáhněte si židli k rohu stolu, chci vám položit několik otázek.“

Shale mlčky vykonal, oč byl požádán.

„Jste zaměstnaný jako obchodní zástupce?“ zeptal se ho Duryea.

„Ano jsem.“

„Neznal jste C. Arthura Righta ani Addisona Stearna?“

„Nikdy jsem se s žádným z nich nesetkal.“

„Byl jste v neděli dopoledne na pláži?“

„Ano.“

„Víte, kdy slečna Molinová vstoupila na palubu jachty?“

„Já jsem ji neviděl na jachtu vstupovat, ale vím, kdy na ni musela vstoupit.“

„Kdy?“

„Jen asi patnáct minut předtím, než jsem ji vytáhl do člunu.“

„Poprvé jste ji viděl, když přišla k zábradlí jachty?“

„Ano.“

„Jak dlouho u toho zábradlí stála?“

„Minutu nebo dvě.“

„A potom?“

„Spadla přes palubu.“

„Jak dlouho vám trvalo se k ní dostat?“

„To nevím. V tu chvíli jsem nepřemýšlel o tom, kolik času uplynulo. Prostě jsem se tam snažil dostat.“

„Mohl byste to odhadnout?“

„Zkusím to. Musel jsem uběhnout takových patnáct dvacet metrů, pak jsem musel odvázat loď a veslovat. Snad tři minuty.“

„Celou tu dobu zápolila ve vodě?“

„Myslím, že nezápolila. Potopila se a jednou nebo dvakrát vyplavala. Myslím, že zrovna vyplouvala potřetí, když jsem k ní doplul s lodí.“

„Proč tedy říkáte, že vstoupila na palubu té jachty asi patnáct minut předtím, než jste ji poprvé uviděl?“

„Neřekl jsem patnáct minut předtím, než jsem ji poprvé uviděl,“ řekl Shale opatrně. „Řekl jsem asi patnáct minut předtím, než jsem ji vytáhl z vody. Takže to mohlo být nějakých jedenáct nebo dvanáct minut předtím, než jsem ji poprvé uviděl -totiž jestli to chcete vědět úplně přesně.“

„Podle čeho ale usuzujete, kdy musela vstoupit na palubu?“

„Podle toho, že to byla jediná doba, kdy se mohla na palubu dostat, aniž bych ji viděl.“

„Vysvětlete to, prosím.“

„Asi patnáct minut předtím, než jsem ji vytáhl z vody, mě velmi zaujala jedna zvláštní lastura.“

„Zdá se, že jste si téměř jistý tím, že to bylo přesně patnáct minut předtím, než jste slečnu Molinovou vytáhl z vody.“

„Samozřejmě jsem to neměřil. Jenom to odhaduju.“

„Bydlel jste v hotelu Balboa?“

„Ano.“

„A vrátil jste se tam poté, co jsem skonči! s výslechem na jachtě?“

„Ano.“

„Slečna Molinová tam s vámi navázala kontakt?“

„Ano.“

„Co bylo pak?“

„Šli jsme spolu na drink.“

„A pak jste se nalodil na Albatros?“

„Ano.“

„Z jejího popudu?“

„Ano, svým způsobem.“

„Setkal jste se někdy předtím se slečnou Harplerovou?“

„Až do toho dne nikoliv, pane.“

„Byl nějaký zvláštní důvod pro to, abyste vstoupil na palubu Albatrosu?“

„Navrhla mi to slečna Molinová.“

„Jak víte, nemusíte na žádnou z těchto otázek odpovídat,“ podotkl Duryea suše. „A když na ně odpovíte, nemusíte říkat pravdu. Pokud ovšem nebudete mluvit pravdu, mohlo by to vést k různým komplikacím. Takže, pane Shale, byl nějaký zvláštní důvod pro to, abyste vstoupil na palubu Albatrosu?“

„Udělal to na mou žádost,“ ozvala se Nita Molinová.

„Ptám se Shala,“ řekl Duryea.

„Nemám co dodat k tomu, co řekla slečna Molinová,“ řekl Shale. „Jestli chcete vědět něco o tom, co jsem dělal potom, co jsem odešel z Cikánské královny, budete se muset zeptat jí.“

Duryea se nad tím na pár minut zamyslel. „Proč zaujímáte tento postoj, pane Shale?“ zeptal se.

„Protože si nemyslím, že by to, co jsem dělal potom, mohlo mít cokoliv společného s těmi vražd ami.“

„Albatros vyplul na moře kolem druhé nebo třetí hodiny odpoledne, je to tak?“

„To nevím.“

„Copak jste v tu dobu nebyl na palubě?“

„Spal jsem.“

„Kdy jste se probudil?“

„Když už jsme byli někde na moři.“

„Co jste udělal?

„Snažil jsem se dostat ven z kajuty.“

„Vyšel jste?“

„Ne, pane, ne hned. Dveře byly zamčené. Ale spustil jsem docela slušný kravál, až nakonec slečna Harplerová sešla dolů a pustila mě ven.“

„Co říkala?“

„Měla prý pocit, že si někteří policisté na palubě Cikánské královny mysleli, že se až moc zajímáme o Albatros, takže se rozhodla vydat se na takovou menší plavbu, aby to vypadalo přirozeně.“

Nita Molinová k tomu chtěla něco říci, ale pak se ovládla.

„Kolik bylo hodin, když jste se probudil?“ zeptal se Duryea Shala.

„Krátce před západem slunce.“

„To je asi momentálně všechno,“ oznámil Duryea. „Jsem přesvědčen o tom, že se po objevení těl něco stalo a vy se snažíte odvést mou pozornost od toho, co to bylo. Pokud se mnou v tomto bodě nebudete více spolupracovat, způsobí vám to jisté potíže.“

Čekal, zda někdo z nich promluví, ale neozval se nikdo. Vyměnili si rychlý, krátký pohled, a pak už se jeden druhému do očí nepodíval - ani jemu.

Děda Wiggins si na židli poposedl dopředu. „Tedy, rád bych jednu otázečku," nadnesl.

Duryea se zamračil.

„Poslyš," naléhal, „tohle je důležité, synu."

„O co jde?" zeptal se Duryea bezděky odměřeným tónem.

„Ať nám Shale poví, jestli se ho slečna Molinová napřed nezeptala, kdy to asi tak bylo, co se zrovna na tu jachtu nedíval, než mu řekla, kdy dorazila na palubu."

Shale se na dědu Wigginse zamračil, pak se usmál, otočil se zpátky k Duryeovi a prohlásil: „Na to mohu odpovědět snadno, pane Duryeo. Neudělala nic, co by..." Náhle se zarazil a zmateně se zamračil. Pohlédl rychle na Nitu Molinovou a zase zpátky.

Děda Wiggins vstal ze své židle a přemístil se tak, aby mohl na Shala dobře vidět. „Copak nepřišla do hotelu a nevzala vás na drink?" zahalekal vzrušeně pronikavým hlasem. „A nezeptala se vás, jak to, že jste neviděl, jak se dostala na palubu té jachty? Nezeptala se, jestli jste se třeba chvíli nedíval? Nevytáhla to z vás sama?"

„Kdo je tahle osoba?" zeptal se Shale Duryey.

„Není členem mé oficiální rodiny," prohlásil Duryea. „Pokud nechcete, nemusíte na tu otázku odpovídat."

„Myslím, že jsem řekl vše, co bylo zapotřebí," řekl Shale.

„A co ta jachta, Albatros," pokračoval děda Wiggins, hrozící svědkovi prstem. „Neměla na moři náhodou schůzku s nějakou jinou jachtou, něco jako rande?"

„To nevím," řekl Shale. „Spal jsem. Než mi bylo dovoleno vrátit se na palubu, mířila už jachta zpátky k Santa Delbarra."

„Hm hm," zafrkal děda Wiggins.

„To je všechno, pokud nechcete vy sám učinit nějaké prohlášení," oznámil Duryea. „Pokud ano, rád si ho vyslechnu."

Beze slova zasunuli židle a odešli z kanceláře.

Když byli pryč, děda Wiggins se dal slyšet: „To nebyla ta mladá žena, co ji viděl Tucker v sobotu jít na tu jachtu. Ale tuhle neviděl na pláži ani v neděli. Viděl ji, až když vyšla na palubu a hupla do vody."

„Říká, že omdlela," opravil ho Duryea.

„To říká ona. Tucker říkal, že přes tu palubu hupla."

„Proč jste se ho ptal, jestli měl Albatros schůzku s nějakou jinou lodí?" zeptal se Duryea.

„Pořád mi není jasný ten vejlet, co na něj měla Cikánská královna vyrazit v neděli odpoledne," přemítal děda Wiggins, vytáhl z kapsy černý navlhlý žvanec žvýkacího tabáku a kousek si udloubl. „Stearne poslal všecky z posádky až do tří hodin pryč; pak se mělo jet na vejlet. To je teda divnej čas na začátek plavby. Jenže Cikánská královna nevyplula, a Albatros zas jo. Jak to tak vypadá, Albatros si jen tak na chvíli vyjel na moře a pak se zas vrátil. Ale proč?"

„Dostal jste mě, dědo," přiznal Duryea.

„Snažil se dorazit na to rande Cikánský královny. Kde je ta Harplerová?"

„Harplerovou jsem poslal pryč," řekl šerif Lassen. „Nevěděla vůbec nic, jen to, že viděla mladýho Shala, jak se rozběhl najít nějakou loďku. Rozhlídla se a viděla rozčeřenou vodu, pak zahlídla blond vlasy, a tak tam plavala."

„A co ten vejlet s jachtou, kterej podnikla v neděli?" zeptal se děda.

Šerif na něj vrhl nenávistný pohled. „Je to její jachta, nebo snad ne? O co se to tu vlastně snažíte?" Duryea se do toho spěšně vložil: „S tou se můžeme kdykoliv spojit, šerife. Přiznávám, že jsem ji nepovažoval za nějak mimořádně důležitého svědka a neviděl jsem důvod, proč ji tu držet."

Odstrčil židli, napřímil se a zívl. „To je, myslím, pro dnešek všechno." Pokynul šerifovu zástupci u dveří. „To je vše, Cartere. Řekněte všem, že můžou jít domů. Vás už dnes taky nebudu potřebovat."

Carter otevřel dveře do vstupní kanceláře. „Všichni už můžou odejít," oznámil. Šerif vstal a odkráčel, aniž by řekl nashledanou.

„Máte Tuckerovu adresu?" zeptal se Duryea dědy Wigginse.

„Mhm."

„Tak s ním buďte ve spojení. Necháme to chvíli krystalizovat a pak se..."

Šerifův zástupce Sam Carter se vrátil do kanceláře. „Venku je nějakej Hazlit a říká, že vás chce vidět. Je to prý důležité."

Duryea se zamračil a zavrtěl hlavou. „Teď vyšetřuju tento případ vraždy, takže..."

„Říká, že je advokát."

„To je jiná věc," řekl Duryea. „Uveďte ho. Nebude vám vadit chvíli počkat, dědo?"

„Kdepak. Mám počkat venku?"

Duryea se usmál jeho obavám, zda mu bude dovoleno zůstat. „Obávám se, že pan Hazlit si se mnou bude chtít promluvit o samotě. Jestli je to něčí právní zástupce..."

Carter otevřel dveře a do kanceláře se přihnal Hazlit, doprovázený Nitou Molinovou.

„Pane Duryeo, tohle je můj advokát pan Hazlit," představila ho slečna Molinová.

„Těší mě, pane Hazlite," potřásl si s ním Duryea rukou. „Nevěděl jsem, že na slečnu Molinovou čeká advokát."

„Nečekal jsem," opravil ho Hazlit. „Právě jsem dorazil - před malou chvílí."

„Kdybych věděl, že sem jedete, byl bych s výslechem slečny Molinové počkal..."

„Ne ne, o to nejde. Co se toho týče, řekl jsem jí, ať vám prostě řekne pravdu. Že má odpovědět na všechny otázky, které jí budete chtít položit. Nemá co skrývat."

„Nevěděla jsem, kam až ty jeho otázky zajdou," ohradila se Nita Molinová rozhořčeně. „Naznačoval dokonce, že..."

„Okamžik, má milá, okamžik," zarazil ji Hazlit a zvedl přitom varovně ruku. Obrátil se k Duryeovi a oznámil mu hlasem, do kterého vložil co nejvíce profesionální příjemnosti: „Mám něco, o čem se domnívám, že je to vodítko - něco, co by se mělo prověřit."

„Co je to?" zeptal se Duryea a posadil se.

Děda Wiggins, kterému začínalo být jasné, že rozhovor bude pokračovat bez námitek k jeho přítomnosti, se po špičkách odplížil do nejtmavšího kouta kanceláře a tam se potichu usadil na židli.

, Jsem právním zástupcem slečny Molinové zejména proto, že jsem velmi dobře obeznámen se záležitostmi pana Stearna. Za jeho života jsem se staral o právní stránku veškeré jeho obchodní činnosti. Jednou takovou důležitou věcí bylo předkupní právo, které mělo vypršet v sobotu o půlnoci, právo, jehož pan Stearne zřejmě nevyužil, přestože se z obchodního hlediska jevilo nanejvýš výhodné, aby to udělal. Dnes ráno jsem zařídil, aby byla slečna Molinová jmenována zvláštní vykonavatelkou platné závěti, aby mohla zaslat žádost, v níž požádá o prodloužení lhůty tohoto předkupního práva; dnes v pozdních odpoledních hodinách řádně podepsala akceptaci předkupního práva. Domnívám se ale, že se bude muset řešit soudní cestou. O tom se ale zmiňuju, jen abyste si udělal všeobecnou představu."

„Chápu. Říkal jste, že máte nějaké vodítko?"

„Ano. Vyšlo totiž najevo, že pan Stearne to předkupní právo uplatnil."

„A dále?"

Hazlit vytáhl z kapsy obálku a téměř uctivě mu ji podal. „Tady," prohlásil, „mám obálku adresovanou panu Addisonu Stearnovi v jeho kanceláři v Los Angeles. Ta obálka byla odeslána ve čtyři hodiny třicet pět minut v sobotu odpoledne ze Santa Delbarra."

„Ano?"

„Je v ní přesná kopie dopisu firmě Elwell & Fielding s uplatněním předkupního práva a podrobným vysvětlením toho, proč nebyla akceptace provedena dříve. Na druhé stránce této průklepové kopie je rukou pana Stearna připsána poznámka v tom smyslu, že původní dopis odeslal on sám ze Santa Delbarra v sobotu před pátou hodinou odpolední; dopis podal na poště v Santa Delbarra."

„Tak se na ten dopis podíváme," řekl Duryea.

Vzal průklepovou kopii do svých rukou a několik minut si ji prohlížel. „Byl ten dopis napsán v jeho kanceláři ještě před jeho odjezdem?“ zeptal se.

„Myslím, že ne. Kdyby tomu tak bylo, zůstala by kopie ponechána u něj v kanceláři a vzal by si jen originál k odeslání.“

„Tady vidím, že je datován v Santa Delbarra,“ všiml si Duryea.

„Ano.“

„Měl na své jachtě psací stroj?“

„Ano. Měl přenosný psací stroj. Příležitostně ho používal -ačkoliv pro něj často psával C. Arthur Right, který byl jednu dobu jeho tajemníkem. Elwell & Fielding mi tvrdili, že rozhodně poštou žádný takový dopis neobdrželi. Já myslím, pane Duryeo, že je to jednoduše úmyslná lež. Dozvěděli se o smrti pana Stearna a napadlo je, že by toho mohli využít, když budou tvrdit, že ten dopis nedostali. Já teď chci udělat následující... ehm... tedy, jak se zdá, bude to nezbytně nutné.“ Hazlit se odmlčel, aby mohl zhluboka nabrat dech a pronést pomalu a s veškerou vážností: „Nechám ty dva darebáky předvést před velkou porotu. Jestli ten dopis Stearne odeslal, je nanejvýš důležité, abychom vám pomohli stanovit dobu, kdy nastala jeho smrt. Mohlo by to být důležité v souvislosti s motivací.“

Duryea se usmál. „Jinými slovy se s těmi lidmi hodláte soudit. A byl byste moc rád, kdybych vám mohl naznačit směr -a taky za vás třeba vytáhnout nějaký ten kaštan z ohně.“

„Nemám v úmyslu vám namlouvat, že by mi to vyšetřování nemohlo přinést užitek,“ prohlásil Hazlit důstojně, „prostě se na vás obracím jako na okresního prokurátora.“

Děda Wiggins, který se mezitím po špičkách připlížil blíž, aby mohl okresnímu prokurátorovi nahlédnout přes rameno, náhle natáhl ruku a zaťukal na dopis. „Koukni se na tohle,“ řekl, „tady dole v levém rohu ty iniciály , A. S. - A. R.‘, to se teda vsadím, že to ‚A. R.‘ je písařka, která ty dopisy odnesla. Vsadím se, že je to ta holka, co ji viděl Tucker v sobotu odpoledne odplouvat od ty jachty s obálkama, který hodila do schránky. Hernajs, bude to nějaká písařka, co bydlí rovnou tady v Santa Delbarra.“

„V té rukou psané poznámce od pana Stearna se uvádí, že odeslal dopis sám z pošty Spojených států,“ řekl Hazlit stroze.

„Je mi jedno, co tam píše,“ vykřikoval děda Wiggins. „Takhle se to sběhlo. Máme svědka, kterej viděl, jak z tý jachty odplouvá. Poslala kopii. Originál poslal Stearne.“

Podíval se horlivě na Duryeu.

Duryea se povzbudivě usmál. „To je velmi logická dedukce.“

„Takže, pane prokurátore, jsem vás na tu záležitost upozornil proto, že se domnívám, že je mou povinností s vámi všemožně spolupracovat.“

„Skvělý postoj,“ zhodnotil to Duryea. „Snad byste ho mohl vštípit i své klientce.“

Děda Wiggins zamířil ke dveřím. „Jděte do toho kina s Milred sami,“ zahlaholil. „Takovej romantickej škvár já vidět nemusím. Mám něco na práci.“

Kapitola 15

Duryea našel Milred nastrojenou a nachystanou do kina. „Kde je děda?“ zeptala se.

„Pustil se do nějaké detektivní práce,“ vysvětloval Duryea, „a já jsem neměl to srdce, abych ho zarazil. Je to jen takové střílení naslepo, ale aspoň se něčím zabaví a nebude tropit neplechu.“

„Na co se zaměřil?“

„Hledánějakou místní stenografku s iniciálami ‚A. R.‘. Nejvíc by byl nakloněn Alici, Albertě nebo Ailene.“

„Co s tím případem mají společného iniciály A. R.?“

„Addison Stearne poslal v sobotu dopis do své kanceláře -nebo spíš průklepovou kopii dopisu. V levém spodním rohu byly inciály stenografky,, A. R.‘ Objevil se důkaz o tom, že v sobotu byla na palubě jachty nějaká mladá žena. Děda myslí, že ten dopis mohla napsat na stroji ona.“

„V čem má být vtip?“ zeptala se Milred Duryeová. „To jsem tak hloupá, nebo snad pro oči nevidím?“

„Chceš jít do toho kina?“ zeptal se.

„Už jsem se na to patřičně oblékla. Napudrovala jsem si nos, pečlivě nanesla rtěnku a nasadila jsem si klobouk, který vypadá jako něco mezi ptačím hnízdem z loňského roku a květináčem, do kterého šlápl slon. Jestli si myslíš, že hodlám zůstat doma, Franku Duryeo...“

„Tak už pojďme a vrhněme se do víru života.“

„Já jsem pro, ale v čem vězí ten vtip s iniciálami stenografky?“

„Zdá se, že dědu nenapadlo, že ‚A. R.‘ jsou iniciály Arthura Righta a Right byl někdejší Stearnův tajemník, který pro něj často psával na stroji, když si někam vyjeli jachtou.“

Chvíli se nad tím zamyslela. „Doufám, že dědu nebudeš muset vysekávat z vězení,“ řekla.

„Proč?“

„Zapomínáš, že je Wiggins.“

„Co to s tím má společného?“

„Nechat ho v tomhle městě hledat místní stenografky s křestním jménem Alice, Alberta, Ailene a Afrodité - i když už samozřejmě hodně zvolnil tempo, ale i tak - všiml sis, jak se hodil do parády?“

„Aby ne! Je to ještě štramák, když opráší ten svůj modrej seržovej oblek a vytáhne z něj kuličky proti molům.“

„Proč jsi ho nechal takhle se zbytečně honit, Franku?“

„Chtěl jsem, aby si to užil. Je to pro něj vzrušující. A kromě toho, vydedukoval z těch důkazů pár docela podařených nápadů. Tak už pojďme.“

Nedostali se dál než k předním dveřím. Když Duryea rozsvítil světlo na verandě, zastavil u obrubníku automobil. Vystoupili z něj muž a žena a došli až k nim.

„Pan Duryea?“ zeptala se žena.

Duryea nadzvedl klobouk a uklonil se.

Ženiny hlasivky se v citovém rozrušení celé sevřely, takže promluvila drsným a vysoko posazeným hlasem. „My s vámi prostě chvíli musíme mluvit,“ řekla. „Pokusíme se vás nezdržovat.“

Duryea zaváhal. „Mám něco domluvené. Musím...“

„Jsem paní Rightová,“ přerušila ho, „vdova po C. Arthurovi Rightovi.“

To prosté sdělení bylo dostatečně závažné, aby ženě zajistilo, že bude její žádosti vyhověno. Duryea na manželku vrhl letmý pohled, znamenající tolik jako pokrčení rameny. Otevřel dveře hlavního vchodu. Milred vešla dovnitř a rozsvítila. Duryea návštěvníky následoval do obývacího pokoje.

„Promiňte, že jsme vám překazili plány, ale jedu až z Los Angeles,“ řekla paní Rightová. „Prostě jsem vás musela vidět. Já...“

„Tak mu to rovnou pověz, Pearl,“ pobídl ji muž tiše a kompetentně.

Duryea na její doprovod tázavé pohlédl. seč může, aby dal Arthura a Nitu dohromady. Pak se mi najednou rozsvítilo.“

„Pověz mu, jak ses to dozvěděla, Pearl,“ vyzval ji bratr.

„Můj manžel mi to řekl.“

„Kdy to bylo?“ zeptal se Duryea.

„Minulý pátek. Řekl mi, že si přestáváme rozumět, že by podle něj bylo holým bláznovstvím, aby se pořád jen přetvařoval, že už mě dlouho nemiluje a navíc se nedávno zamiloval do někoho jiného. Trvala jsem na tom, aby mi pověděl, kdo to je, a tehdy jsem se to dozvěděla poprvé.

Přirozeně mě to rozzlobilo a ranilo. Myslím, že to nebylo tím, že mě to zasáhlo až u srdce. Řekla bych, že to částečně zavinila moje uražená ješitnost - chtěla jsem mu to oplatit. Znala jsem ho dost dobře na to, abych věděla o jedné jediné věci, kterou stačilo říci, abych ranila jeho. Možná toho víte dost, abyste chápal, jaké to je, pane Duryeo. Když se lidé opravdu důvěrně znají a dojde na jednu z těch drsných hádek, snaží se jeden druhému rozervat nitro až na cáry. Chtějí ranit. Ale já bych to nebyla řekla, kdybych si nemyslela, že je to pravda.“

„Co jste řekla?“ zeptal se Duryea.

„Poznamenala jsem, že si díky němu Addison Stearne našel pohodlný způsob, jak se zbavit nežádoucí milenky.“

Na chvíli se v místnosti rozhostilo ticho.

„Co se stalo pak?“ zeptal se Duryea.

„Můj Bože, měl si to rozhodně nechat projít hlavou. Ale zřejmě ho něco takového do té doby ani nenapadlo, takže ho to zasáhlo plnou vahou. Tak jsem ho ještě nikdy neviděla. Byl v obličeji úplně bílý. Podle toho, jak na mě zíral, jsem viděla,

Muž se představil. „Hilbers,“ řekl.

„Křestní jméno?“

„Warren. Jsem bratr paní Rightové.“

„Chápu, jaký to byl pro vás šok,“ řekl Duryea paní Rightové. „Ale předpokládám, že jste sem nepřišla poslouchat projevy soustrasti.“

„To ne. Přijela jsem vám sdělit některá fakta, o kterých si myslím, že byste je měl znát.“

„Já... víte...“ Pohlédla na Milred. „Budu vám muset říct něco o výchozí situaci. Addison Stearne mého manžela ovládal. Arthur si myslel, že Addison Stearne je něco jako Bůh.“

Warren Hilbers se do toho vložil: „Pearl, proč panu Duryeovi nesdělíš informaci, kterou chceš, a pak ho nenecháš, aby ti kladl otázky?“

„Pověz mu to ty, Warrene.“

Hilbers si vzal z kapsy cigaretu. Škrtl zápalkou a pohyboval s ní dopředu a dozadu, až cigaretu zapálil. Jeho oči se setkaly s očima okresního prokurátora. „Myslí si, že její manžel zabil Addisona Stearna a potom spáchal sebevraždu,“ řekl prostě.

Duryea se zamračil. „Ale pokud tomu dobře rozumím, paní Rightová říkala, že ho zbožňoval...“

Hilbers ho přerušil. Díky zvláštnímu zabarvení hlasu totiž uměl přerušit nit rozhovoru tak šikovně, jako by poznámkám okresního prokurátora přizvukoval. Nepozvedl přitom hlas nad běžnou konverzační úroveň. „Je tu ještě jeden faktor, o kterém má sestra nerada mluví. Myslí si totiž, že za to svým způsobem může. Snažil jsem se jí vysvětlit, že jeden člověk nemůže být zodpovědný za činy druhého, ale stejně ji to znervózňuje a rozrušuje. Myslí si, že se to všechno mohlo stát kvůli něčemu, co řekla... No tak, Pearl, pověz mu to celé.“

„Abych vám mohla říct to, co vám říct musím,“ začala paní Rightová, „je nezbytné, abych se pokusila být spravedlivá k ženě, kterou nenávidím.“

Duryea mírně sklonil hlavu na znamení toho, že její slova bere na vědomí, a jako tichou výzvu k tomu, aby pokračovala v jejím povídání.

„Vztah mezi Addisonem Stearnem aNitou Molinovou byl poněkud zvláštní,“ pokračovala. „Myslela jsem, že je to v podstatě intimní známost, ale teprve teď si uvědomuji, že je tu jistá možnost, že se ten muž, svým způsobem, považoval za jejího otce a...“

„Mluv dál, Pearl,“ povzbuzoval ji Hilbers, když zaváhala.

„A že ve skutečnosti byl jejím otcem,“ dodala.

Duryea se zdržel toho, aby se mu v obličeji objevil jakýkoliv výraz.

„Slečna Molinová je moc zvláštní mladá žena. Je velmi vyrovnaná a ví přesně, co chce. Nevím, zda takový typ žen znáte, pane Duryeo, ale u ženy je to smrtelně nebezpečná kombinace. Muže ta klidná vyrovnanost fascinuje. Myslím, že to na počátku podněcuje jejich zájem, protože je to pro ně výzva.“

Ticho, které se rozhostilo po její poznámce, přerušil Hilbers, když ji svým mimořádně zvučným hlasem napomenul: „Filozofování si nechej od cesty, Pearl. Pan Duryea chce vědět, co se stalo. Tvůj manžel se zoufale zamiloval do Nity Molinové. Ona jeho city neopětovala. No tak, Pearl, dopověz to, ať už to máš za sebou.“

„Tohle je samozřejmě jedna z těch věcí, o kterých muž s manželkou nemluví - ale já jsem o tom věděla,“ řekla paní Rightová nervózně. „Arthur zbožňoval zemi, po které Addison Stearne chodil. Všechno, co Addison udělal, bylo v Arthurových očích správné. Addison dělal, co mohl, aby dal Nitu Molinovou s Arthurem dohromady. Mě Addison nenáviděl. Chtěl naše manželství rozbít. V tom byl velmi, velmi úspěšný. Arthur se do Nity Molinové bláznivě zamiloval.

Nevím, kdy si Arthur poprvé uvědomil, jak dalece podlehl Stearnovu vlivu. Nevím, kdy jsem si to poprvé uvědomila já, ale s Arthurem jsme se jeden druhému čím dál více vzdalovali. Pořád jsem ho upozorňovala na to, že se mezi nás Addison neustále plete a snaží se nás rozdělit. Zpočátku se tomu smál. Později vybuchoval vzteky pokaždé, když jsem něco proti Addisonu Steamovi řekla. Nakonec jsme se tak nějak mlčky dohodli na tom, že když někam s Addisonem Stearnem jel, mohl si klidně jet, a já už jsem si našla nějaký způsob, jak se zabavit. Tak se stalo, že jsem si všimla teprve nedávno, že se Addison snaží, že se mu konečně začíná v hlavě rozsvěcet, jak to doopravdy je. Bylo tolik, ale tolik věcí, které tomu nasvědčovaly, a on je naprosto přehlížel, jako by byl slepý. Když na to někdo poukázal, najednou mu to všechno došlo - byl to pro něj strašný citový otřes.“

Hilbers si pospíšil, aby se sestry zastal. „Podstatné je,“ vysvětloval Duryeovi, „že Pearl k němu byla absolutně upřímná, a ví Bůh, že měla spoustu důvodů k podezření, že je tomu opravdu tak. Teprve dnes ráno si Pearl se slečnou Molinovou promluvila a dozvěděla se poprvé, že je - nebo spíš může být, ještě další stránka celé té historie. Já osobně tomu stejně nevěřím. Myslím, že je to jednoduše důmyslné vysvětlení, které si Nita Molinová sama vymyslela, až když už věděla, že je nebude moci nikdo vyvrátit. Myslím, že na to přišla společně se svým advokátem - vymysleli si parádní historku pro případ, že by chtěl někdo tu poslední vůli napadnout. Podstatné je, že to Pearl tak strašně rozrušilo.

Víte, jak to chodí, když se ženy do sebe pustí. Jedna do druhé zatíná drápy...“ Odmlčel se a vrhl omluvný pohled na Milred.

„Na mě nemusíte brát ohledy,“ prohlásila Milred s širokým úsměvem. „Já se taky neomezuju.“

„Takže,“ pokračoval Hilbers chabě, „Pearl a slečna Molinová se dnes dopoledne zrovna tak pohádaly. Pak jsem přišel do domu já a našel jsem Pearl v slzách. Přemýšlela o tom, co jí slečna Molinová řekla, a dospěla k závěru, že pokud je na tom něco pravdy, udělala něco hrozného, když Arthurovi řekla to, co mu řekla. Čím víc nad tím přemítala, tím víc se jí zmocňovala představa, že je za všechno, co se stalo, zodpovědná. Říkám jí to pořád dokola, že důkazy naznačují, že to nemohla být vražda a sebevražda. Jak já tomu rozumím, byla to jasně dvojnásobná vražda. Myslím, že slečna Molinová ani její vztah k Addisonu Stearnovi s tím neměly nic společného. Ale Pearl tím byla úplně posedlá. Dnes odpoledne měla hysterický záchvat, a já jsem se rozhodl, že ji sem dovezu, nechám ji, ať vám všechno poví, a pak sama uvidí, jestli existuje nějaká možnost, že by její teorie o tom, co se stalo, mohla být pravdou. Tak bude mít jistotu. Myslím, že cokoliv bude lepší než to napětí.“

„Vím, že je to pravda,“ prohlásila Pearl přesvědčivě znějícím hlasem. „Jakmile jsem to Arthurovi pověděla, zůstal několik vteřin jako opařený, potom se beze slova otočil a šel nahoru. Slyšela jsem, jak otevírá a zase zavírá zásuvku psacího stolu. Chvíli jsem si vůbec neuvědomovala, jaký to mělo význam. Potom z domu odešel, aniž by mi cokoliv řekl. Pořád jsem na tu naši hádku myslela, až mě najednou napadlo, co ta zásuvka psacího stolu znamenala. Běžela jsem nahoru a otevřela zásuvku, ve které míval revolver. Byl pryč.“

„Co jste udělala pak?“ zeptal se Duryea.

„Pokusila jsem se spojit s Addisonem Stearnem, ale Addison mě nechtěl vidět. Vím, že byl ve své kanceláři, ale vzkázal mi, že mi nehodlá dovolit, abych s ním navazovala jakýkoliv kontakt.“

„Viděla jste, jak si ten revolver bral?“

„To samozřejmě ne. Ale slyšela jsem, že otevřel a zase zavřel tu zásuvku psacího stolu, a pak byl revolver pryč.“

„Pořád jí říkám,“ vložil se do toho Warren Hilbers, „že má moc bujnou fantazii. Arthur si ten revolver mohl ze zásuvky vzít kdykoliv, třeba před měsícem, a z desítky různých důvodů. Do té doby ji ani nenapadlo to kontrolovat. Možná ho má v autě nebo ve své kanceláři. Třeba ho už ani neměl.“

„Ale důkazy nenasvědčují tomu, že by to byla vražda a sebevražda,“ řekl Duryea.

„Ovšemže ne,“ přisvědčil Hilbers. „To jenom Pearl si myslí, že...“

„Přestaň, Warrene,“ přerušila ho paní Rightová. „Už toho bylo i tak příliš. Víc toho říkat nebudeme.“

„Povím to takhle, pane Duryeo,“ řekl Hilbers opatrně. „Pearl má pocit, že by Arthur zanechal dopis, ve kterém by se světu ospravedlnil, vysvětlil by důvod toho, proč to dělá, a především by to vysvětlil Nitě Molinové.

Jestli Pearl má pravdu a jestli to byla vražda a sebevražda, chybí tam ten revolver. Chybí dopis. Já osobně jsem naprosto přesvědčen o tom, že Pearl vybičovala svou fantazii až na pokraj hysterie. Nemůžu uvěřit, že by...“

„Ale ona to byla vražda a sebevražda,“ skočila mu Pearl Rightová do řeči. „Já to vím. Klidně to odpřísáhnu. Viděla jsem ten pohled v Arthurových očích. S těmi důkazy se něco stalo. Někdo je odstranil.“

„Těmi důkazy myslíte revolver?“ zeptal se Duryea.

„A dopis. Vím, že by zanechal dopis, pravděpodobně napsaný na stroji, protože by byl dlouhý. Nezanechal by po sobě nějaké krátké a tajemné sdělení typu ‚Musel jsem to udělat‘ nebo ‚Udělal jsem to proto, že jsem něco zjistil o ženě, kterou miluji‘. Ne Arthur. Ten by zabil Addisona Stearna, pak by se posadil k psacímu stroji a sepsal dlouhý dopis. Vrátil by se v něm až k počátkům své známosti s Addisonem Stearnem, napsal by tam o své lásce k Nitě Molinové, o svém podezření, o tom, že už dál nedokáže čelit životu, když ví, že žena, kterou miluje, byla milenkou muže, kterého hluboce ctil, a asi by taky zanechal...“

„Zanechal co?“ zeptal se Duryea, když zaváhala.

„Zřejmě by zanechal závěť, ve které by mě vydědil,“ připustila.

„A ta závěť zmizela?“

„Už to tak vypadá.“

„Mezi jeho dokumenty jste závěť nenašla?“

„Ne. To je totiž další věc, ze které je vidět, co měl v úmyslu. Už dříve sestavil závěť, dal ji do zapečetěné obálky a tu vložil do rukou svého finančního poradce. Ten mi to pověděl, když mi telefonoval. Vypadalo to, že je poněkud znepokojen, protože Arthur se za ním stavil v pátek odpoledne a obálku se závětí si vzal. Říkal prý, že chce udělat novou.“

„V té první zanechal všechno vám?“ zeptal se Duryea.

„To nevím. Finanční poradce říkal, že byla stará asi šest měsíců, takže předpokládám, že ne. Asi tam bude nějaké ustanovení... chápete, napsal ji před šesti měsíci... Finanční poradce mi řekl, že poprvé napsal závěť asi před dvěma lety, a potom, asi před šesti měsíci, mu Arthur sdělil, že ji chce změnit. Vzal si obálku a za takové tři dny místo ní přinesl jinou a v pátek odpoledne chtěl závěť znovu změnit.“

„Finanční poradce neví, co bylo v té předešlé závěti?“

„Ne. Byla v zapečetěné obálce.“

„Doufám, že chápete, v jakém jsme se ocitli postavení, pane Duryeo,“ řekl Hilbers. „Pearl to pořád vrtá v hlavě. I kdyby hádala správně, jak se to všechno stalo, nevím, proč by si to měla dávat za vinu - a navíc myslím, že prostě není možné, aby měla pravdu. Dejme tomu, že Addison Stearne byl otcem Nity Molinové nebo se stavěl do pozice jejího otce. Tím by se vysvětloval jeho vztah k ní. Také by se tím daly vysvětlit věci, které jí dal. Jenomže ono to není tak, že by Arthur ke

Stearnovi přistoupil, zničehonic vytáhl revolver a zastřelil jej. Arthur se se Stearnem odebral na jachtu. Byli tam spolu přinejmenším několik hodin, než došlo ke střelbě. To znamená, že i kdyby Arthur u sebe měl revolver a měl v úmyslu Stearna zastřelit, byl by mu dal příležitost mu to vysvětlit. To je přece logické, ne?“

„To zní velmi logicky,“ přisvědčil Duryea.

„A kdyby Stearne byl otcem té dívky, stačilo by, kdyby Arthurovi řekl, ‚Co blázníš, Arthure. Jsem její otec‚6 nebo ‚Považuji ji za svou dceru6, a tím by se to všechno vyřešilo.“

„To je velice přesvědčivá a logická domněnka,“ připustil Duryea.

Pearl Rightová prohlásila hlasem, nesoucím známky hysterie: „Jen se mě tu snažíte uklidnit, abych měla pocit, že je všechno v pořádku.“

„Neblázni, Pearl,“ řekl její bratr netrpělivě. „Mluvíme o faktech.“ Obrátil se s vysvětlením k Duryeovi: „Už jsem to s ní probíral snad desetkrát, ale vůbec mě neposlouchá. Napadlo mě, že byste ji snad mohl uklidnit vy. Ví, že je vaším úkolem vyšetřit, co se stalo. Čistě pro klid mé sestry - určitě nezanedbáte žádnou možnost, že ne?“

Duryea se usmál: „To rozhodně ne.“

„To jsem jí také říkal. A teď se vraťme k tomu, co je zřejmé. Kdyby byla Nita Molinová milenkou Addisona Stearna, Arthur z toho Stearna obvinil a zastřelil jej, nechápu, jak by za to mohla nést Pearl jakoukoliv zodpovědnost.“

„V jedné věci máte pravdu,“ prohlásil Duryea obezřele. „Kdyby měl Stearne nějaké vysvětlení, byl by musel dostat příležitost ho uvést, než by ho pan Right zastřelil.“

„Podle mě,“ pokračoval Warren Hilbers, „existuje několik možných vysvětlení. Jedno je takové, že s tím vztah mezi slečnou Molinovou a Addisonem Stearnem nesouvisel a že to byla dvojnásobná vražda. Druhé je to, že ho Arthur zabil a pak spáchal sebevraždu. Pokud to ale bylo tak, je absolutně nemožné, že by vztah mezi slečnou Molinovou a Addisonem Stearnem byl tak nevinný a platonický, jak teď předstírá.“

„A bylo-li tomu tak, máte nějakou teorii o tom, co se stalo potom, pane Hilbersi?“

„Ano,“ řekl Hilbers. „Myslím, že slečna Molinová...“

„Přestaň, Warrene,“ přerušila ho Pearl. „Už těch lehkovážných řečí bylo víc jak dost.“

Hilbers jí nevěnoval pozornost a mluvil dál; choval se tak, jako by byl pánem celé té situace. „Za těch okolností by Arthur zanechal dopis na rozloučenou; revolver by byl samozřejmě závažným důkazním materiálem. Jen jedna osoba by měla prospěch z toho, kdyby odstranila zbraň a zničila dopis. Tou osobou je slečna Molinová. V tom případě musela být na jachtě dost dlouho na to, aby mohla věci kolem uspořádat tak, jak by jí to vyhovovalo, zničit důkazy, které neměly být nalezeny, a podstrčit důkazy, které být nalezeny měly.

Já to vidím tak, že slečna Molinová byla milenkou Addisona Stearna a rozbíjela Pearlino manželství. Pearl měla určitě právo říci svému manželovi to, co mu řekla. Kdyby to nebyla pravda, Addison Stearne musel mít rozhodně příležitost říci Arthurovi, jak to popravdě bylo. Já osobně si myslím, že se Pearl trápí zbytečně.“

Duryea se obrátil na paní Rightovou: „Vy jste jela v sobotu do Cataliny?“

„Ano. Addisona Stearna jsem se pokusila navštívit v pátek večer, ale neuspěla jsem. Zavolala jsem bratrovi a řekla jsem mu, že jsem velice rozrušená a chci se ho zeptat v jedné věci na radu.“

„Ale o tom chybějícím revolveru jsi mi neřekla, Pearl.“

„Ne, o tom jsem ti řekla až v sobotu.“

„Pověděla mi o té hádce a co mu při ní řekla. Navrhl jsem jí, ať počká, jak se to samo vyvrbí. Pokusila se zajít za Stearnem, a víc už toho udělat nemohla. V tu dobu jsme samozřejmě neměli nejmenší potuchy, že by mezi Stearnem a slečnou Molinovou mohl být nějaký jiný vztah, než na jaký měla moje sestra podezření.“

„Kdy jste jeli do Cataliny?“ zeptal se Duryea.

„Odjeli jsme asi v osm hodin, je to tak, Pearl?“ řekl Hilbers.

„Tak brzy ne. Asi v osm třicet. Z domu jsem odešla asi v sedm třicet. Myslím, že motorovým člunem jsme vyjeli až tak kolem půl deváté.“

„Potom jste už byli spolu?“ zeptal se Duryea jen tak mimochodem.

„Ano,“ řekl Hilbers a potom rychle dodal: „Počkejte - jestli to chcete vědět naprosto přesně. Bylo mezitím pár přestávek, kdy jsme spolu nebyli - trvaly nějakých patnáct minut až půl hodiny.“

„A já jsem si v sobotu odpoledne zdřímla,“ řekla Pearl Rightová. „Spala jsem přes hodinu, možná hodinu a půl.“

Duryea se usmál. „Tak podrobně jsem vás kontrolovat nechtěl. Chtěl jsem to vědět jen všeobecně.“

„Jeli jsme do Cataliny,“ řekla paní Rightová. „Chvíli jsme jen tak jezdili a potom Warren sehnal chatu.“

„Vzpomínáte si kde?“

„Obávám se, že to přesně nevím.“

„Byla to chata paní Raleighové,“ vložil se do toho Hilbers. „Majitelkou je paní Elvira Raleighová. Pronajímám si ji příležitostně, když si s někým vyjedu na člunu. Víte, na motorovém člunu to není jako na výletní lodi - každopádně je dobré mít na pobřeží zajištěné místo, kde se člověk může okoupat ve sladké vodě.“

„Kdy jste z Cataliny odjeli?“

„V neděli v noci. Je ještě jedna věc, o které byste měl vědět, pane Duryeo. Když Pearl v sobotu ráno odcházela z domu, neměla v úmyslu se tam vracet. Nechala tam pro svého manžela dopis. Sdělovala mu v něm, že sice dlouho snášela jeho lhostejnost a přátelství k muži, který se úmyslně snažil rozbít jejich manželství, ale teď, když za ní Arthur přišel s návrhem, že se rozvedou, aby si on mohl vzít zavrženou milenku toho muže, se rozhodla, že to s díky odmítne a co se jí týče, může Arthur klidně zkusit dát se rozvést přímo v Kalifornii, ale ona bude proti. Navíc, že má v úmyslu zažalovat Addisona Stearna za to, že způsobil jejich odcizení, a žalobu podá v pondělí ráno.“

„Kde jste ten dopis nechala?“ zeptal se Duryea paní Rightové.

„Tam, kde by ji Arthur nemohl nevidět, na jeho prádelníku.“

„Mohl ho vidět někdo ze služebnictva?“

„Ne. Byl v obálce.“

„Byla obálka zapečetěná?“

„Ne. Nezapečetila jsem ji,“ řekla paní Rightová, když se nad tím na chvíli zamyslela.

„V neděli večer, právě když se stmívalo, dorazil do chatky v Catalině, kde jsme pobývali, poslíček. Přijel Pearl vyřídit, že se má dostavit k telefonu. Pearl tam šla. Volala Nita Molinová. Říkala, že se stalo něco strašného, že má jet Pearl rovnou zpátky domů a jestli tam nechala nějaký vzkaz, který si nepřeje zveřejnit, tak ať jede domů a zničí ho.“

„Jak se mohla dozvědět o tom vzkazu?“ zeptal se Duryea.

„To bychom právě chtěli vědět. Podle mě je jenom jedna možnost. Arthur musel být někdy po půl osmé sobotního dopoledne v domě. Určitě si ten vzkaz přečetl, pak ho vrátil do obálky, viděl se s Nitou Molinovou a řekl jí, co v něm bylo.“

„Když jste se vrátila ten dopis jste tam našla?“ zeptal se Duryea.

Přikývla.

„Nita Molinová se zachovala moc chytře. Nechtěla dopustit, aby ji někdo špinil v novinách. Věděla, že tam dopis je. Měla strach, že kdyby se tam Pearl neukázala, policisté by dům prohledali a našli jej.“

„Zeptala jste se slečny Molinové, jak může vědět, že je tam ten dopis?“ zeptal se Duryea paní Rightové.

„Ne. Myslím, že se nevyjádřila až tak jasně, jak to formuloval Warren. Jednoduše naznačila, že ví, že jsem z domu odešla s úmyslem se tam nevrátit, a řekla něco v tom smyslu, že pokud jsem tam nechala nějaký vzkaz, bylo by asi vhodné, abych se tam pro něj vrátila. Tak nějak to řekla. Přesně si to nepamatuju.“

Hilbers se podíval na hodinky a omluvně se usmál. „Promiňte, pane Duryeo, připravili jsme vás o víc času, než jsem předpokládal, ale chtěl jsem, aby na to Pearl konečně přestala myslet, a také jsem chtěl, abyste jí pověděl, že Addison Stearne měl rozhodně příležitost podat Arthurovi Rightovi vysvětlení.“

„To je rozhodně správná domněnka,“ potvrdil Duryea paní Rightové. „Důkazy naznačují, že Arthur Right s panem Stearnem nějakou dobu na jachtě strávil. Buď se s ním plavil do kotviště, nebo se k němu připojil tady v Santa Delbarra krátce předtím, než byla spáchána vražda. Tak to alespoň vypadá podle důkazů, které máme momentálně k dispozici. Pokud se váš manžel rozhodl Addisona Stearna zabít, zajisté vše nasvědčuje tomu, že měl Stearne dostatečnou příležitost vysvětlit vše, co vysvětlit mohl. Je-li váš předpoklad vraždy a sebevraždy správný, je jisté, že důkazní materiál byl zfalšován. Pokud k tomu došlo,“ prohlásil Duryea, jemuž náhle ztvrdly rysy kolem úst, , je to samo o sobě zločin a osoba, která by to provedla, si nezaslouží žádné ohledy.“

Hilbert na něj vrhl vděčný pohled.

„Slibte mi, že uděláte jednu věc, pane Duryeo,“ požádala Pearl Rightová téměř plačky. „Prosím vás, já vás prosím, snažte se zjistit, zda byl Addison Stearne opravdu její otec nebo... však víte - jestli se jen stavěl do pozice otce, nebo... nebo...“

„Jestli byla jeho milenkou,“ přerušil ji Hilbers.

Přikývla.

Hilbers se znovu obrátil k Milred. „Doufám,“ prohlásil, „že nám odpustíte, že jsme vás obtěžovali teď večer. Tolik to pro nás znamená. Uvědomuji si, jak...“

Bez dlouhého rozmýšlení mu podala ruku. „Neomlouvejte se, pane Hilbersi. Myslím, že jste udělal dobře.“

Duryea je doprovodil ke dveřím. Když odešli, obrátil se k manželce. „Nu?“ zeptal se.

„Chápu je oba, Franku. Pro ni je to strašný zážitek, a on je podle mě ohromný. Myslíš, že by mohla mít pravdu? Že důkazy někdo zfalšoval?“

„Je to dost dobře možné,“ připustil Duryea. „Pojďme si zahrát na dědu Wigginse.“

„Jak?“

„Půjdeme si prohlédnout tu jachtu, jen tak potichoučku, a nikomu o tom nebudeme vykládat.“

„Kino jsi už vzdal?“

„Ano. Druhé představení začalo před patnácti minutami. Zajdeme se na ten film podívat zítra. V kině Mission ho dávají dnes, zítra a ve středu, a pak se bude hrát až do konce týdne v El Cajon.

„Tak pojďme,“ řekla Milred. „Co nám v tom brání? Koneckonců, vždyť jsem do Wigginsů, jak víš - copak ti to děda Wiggins neřekl?“

Kapitola 16

„Co dělá šerif?“ zeptala se Milred, když Frank Duryea projel zatáčkou a zajel autem až k mořskému břehu. „To nechává všechno na tobě?“

„Ten má na starosti technické záležitosti, převáží svědky sem a zase tam a odkrývá stopy. Neslouží ale jako zdroj inspirace. Jen se veze. Když se případ vyřeší sám přirozenou cestou, dělá si zásluhy. Když ne, najde nějaký způsob, jak se z toho vykroutit. Je dobrý taktik a je toho názoru, že jakmile objeví lidi, kteří byli v kontaktu se zavražděnými osobami, je už pak na mně, abych je vyslechl a - však víš, jak je to s Lassenem.“

„To vím.“

Duryea zajel na parkoviště u jachtařského klubu. „Je tu někdo na stráži?“ zeptala se Milred.

„Ne. Odvolali jsme je a jachtu zamkli. Slečna Molinová byla jmenována zvláštní vykonavatelkou závěti. Chce mít jachtu k dispozici, a zítra ji zřejmě předáme klíče.“

Duryea uchopil manželčinu paži a vedl ji přes úzkou cestu k úzké štěrkované stezce, směřující k jachtařskému klubu. „Budu se muset zastavit v klubu,“ řekl, „a požádat o povolení, abych mohl použít některý z člunů. Musím...“

„Proč to?“ zeptala se. „To by bylo moc nápadné. Proč to neprovést úplně potají?“

„Navrhuješ mi snad, abych já, okresní prokurátor okresu Santa Delbarra, porušil zákon tím, že ukradnu člun?“

„Mhm.“

„Jestli nás dopadnou, budu tě trestně stíhat,“ varoval ji.

„Nechal by mě soudce, abych se před porotou obhajovala sama?“

„Možná.“

Usmála se na něj. „Myslím, že bys byl v nevýhodě. Pssst, Franku. Našlapujme po špičkách. V jachtařském klubu někdo

je-„

Duryea pohlédl na velká osvětlená okna. Bylo tam půl tuctu lidí, seskupených do malého kroužku; byli usazení do houpacích křesel, popíjeli a povídali si. Vzduch byl namodralý kouřem z doutníků. „Vsadím se, že mluví o té vraždě,“ řekla Milred.

„Proč se nevsázíš o něčem, co není jasné jak facka?“

„S důvěřivcem je dobré to zkoušet,“ řekla. „Franku, asi je se mnou příšerná otrava. Určitě ti úplně stačí, když se ti plete pod nohy děda Wiggins - ale já tohle chci udělat.“

„To je v pořádku, zlato.“

„Nezlobíš se na mě? Nevadí ti, že se do toho míchám ještě já?“

„Ne. Náramně se přitom bavím.“

„Co třeba tenhle?“ zeptala se, když se zastavila u jednoho člunu, přivázaného k přístavnímu můstku.

„Nemá vesla ani vidlice,“ upozornil ji.

„Jeden je támhle vpředu,“ řekla.

„Ne tak hlasitě,“ varoval ji.

Prošli tiše po přístavním můstku až k místu, kde bylo uvazovací lanko člunu omotáno kolem oporky.

„Takže to riskneme,“ prohlásil Duryea. „Naskoč si.“

Skočila do člunu. Duryea odvázal lano a odstrčil se od můstku. „Tím, co nevím o zacházení s člunem,“ omlouval se, „by se dala naplnit celá moje knihovna právnických knih.“

Kriticky na něj pohlédla. „Zato tenis hraješ báječně, Franku.“

„Mhm.“

„A jezdíš dobře na koni.“

„Mhm.“

„Už vím, proč jsi chodil hrát tenis a bával jsi mě na vyjížďky, když jsme spolu chodili. Nikdy jsi mě nevzal do člunu s vesly.“

„Můj otec byl taky chytrý pán," připustil skromně.

„To určitě. Pomysli, jak to mohlo změnit historii. Dávej pozor, nebo narazíš do jachty. Zaber tímhle - ne, tím druhým veslem. Tím druhým! Probůh, už mě víckrát nestraš... Není to Cikánská královna?"

Otočil hlavu. „A jéje. Já myslel, že k ní dojedu zepředu."

„Co kdybys radši přelezl na příď, abys mohl chytnout lano a vyskočit na palubu, a nechal mě veslovat?"

„Tobě se nelíbí, jak vesluju?"

„Jsem z toho nadšením celá pryč, ale moc ráda bych se dostala domů dřív, než začne svítat. A zatím to vypadá, že to nestihneme."

Zasmál se a přesunul se na příď člunu. Vklouzla na sedátko k veslům, zapřela se podpatky svých střevíců, popadla vesla a máchla jimi dozadu v dlouhém, čistém záběru, po kterém loďka svižně rozrazila vodu.

„Něco jsi mi zatajila, co?"

„Jednou jsem vyhrála závody - za ženy. Když jsem byla na vysoké. A teď poslouchej, ty jedna suchozemská kryso - až budu kolmo na kýl téhle lodi, popadni lano a skoč na palubu, ale ne abys ji minul."

„Provedu, pane."

„Někde by tam měl být vyloďovací žebřík."

„Je z druhé strany."

„Tak se to neříká. Říká se na pravoboku.."

„Na pravoboku."

„To už je lepší. Která strana je levobok?"

„To je snadné."

„Vsadím se, že to nevíš."

„Ale jdi, ovšemže to vím. Je to ta přesně naproti pravoboku."

„No dobrá, a která strana je pravobok?"

Zasmál se, pak vykoukl přes příď člunu a prohlásil: „Je to ta strana Cikánské královny, co na ní visí vyloďovací žebřík. To je pravobok. Takže levobok je ta druhá."

Provedla poslední rychlý záběr vesly a srovnala loďku podél Cikánské královny II. Duryea vyskočil na palubu a začal uvazovat lano.

„Tam ne," radila mu. „Na zádi. A na ten uzel, co bys uvázal, bych si měla dát pozor - bylo by to nešikovné, kdybychom museli zpátky plavat."

Duryea zvedl ruku a zasalutoval. „Provedu."

Rychlým zručným pohybem lano stočila a uvázala.

„Kde ses toho tolik naučila o námořnickém umění?" zeptal se.

„Už odmala jsem každičkým rokem na svatého Michala vyplouvala a na moři takřka dvě neděle trávila, cizince."

„No to se podívejme. Nejsou tyhle jachtařské výlety poněkud divoká zábava?"

„Na to se budeš muset zeptat dědy," odvětila skromně.

„Tahle Wigginsovic příměs ve tvé krvi ve mně vyvolává den ode dne větší podezření."

„Jako bych to nevěděla," povzdechla si. „Proč myslíš, že jsem od tebe dědu celé ty roky držela dál?"

„To mě nenapadlo," připustil.

„Máš klíč k tomuhle zámku?"

„Měl bych ho mít. Byl bych opravdu nerad, kdybychom celou tuhle výpravu přes moře uskutečnili zhola zbytečně." Začal šátrat ve všech kapsách.

„Neříkej mi, že je máš v jiných kalhotách," hrozila se.

Triumfálně vytáhl klíč a vsunul jej do zámku v posuvných dveřích, umístěných u vchodu na kajutní schůdky. O chvíli později už byli v kormidelní kabině. Duryea otevřel nezamčené dveře a sestoupili do spodní kajuty, kde došlo k vraždám.

„Doufám, že tě po tomhle přejde ta tvoje představa, že zločin je něco romantického. Páchne to tu smrtí, a kdyby tě to náhodou zajímalo, může za to zaschlá krev v koberci.“

„No tak, Franku,“ napomenula ho, „víš, mě tahle zatracená věc vážně fascinuje.“

„Co je na ní fascinujícího?“

„Já nevím. To, že se z nepatrných stop, které po sobě pachatel zanechal, dá vyvodit, co se stalo. Dá se podle polohy těl usuzovat na tu teorii o vraždě a sebevraždě?“

„Všechno nasvědčuje tomu, že Stearne zemřel jako první. Část Rightova těla ležela přes Stearnovy nohy.“

„Byli oba zastřeleni stejnou zbraní?“

„Zřejmě ano. Kompletní pitevní zprávu ještě nemám. Doktor Graybar se chtěl s někým poradit. Dal si zavolat svého přítele z Los Angeles, nějakého doktora Petermana. Je to prý vyhlášený odborník.“

„Těla byla nalezena přímo tady?“

„Přesně na tomhle místě. Tam, kde stojíš, leželo Stearnovo tělo.“

Pohlédla dolů na krví potřísněný koberec. „To je tedy zajímavé. Předpokládám, že jsi chtěl, abych teď vyskočila nebo aspoň zavři skla, že ano?“

„Obávám se, že jsi pořádně krvežíznivá ženská.“

„Skákání ani ječeni už ho neprobudí,“ prohlásila. „Kdyby to mohlo něčemu prospět, to by byla jiná. Takže ty si myslíš, že ten dopis nadiktoval Rightovi, co?“

„Možné to je.“

„A paní Rightova se domnívá, že její manžel napsal na stroji dlouhý dopis, ve kterém se přiznal k tomu, co provedl, a uvedl všechny důvody? Byl poblíž těl psací stroj, Franku?“

„Myslím, že byl. Na fotkách je vidět. Odsunuli ho, když... Támhle je, na té stoličce v rohu.“

„Ach ano. Přenosný. Prohlížel ho šerif, jestli tam nejsou otisky prstů?“

„To ano. Říkal, že prohlédl všechno, co pokládal za důležité. Určitě by... Počkat! Na tom válci něco je!“

„Co je to tam, řada písmen? Ne, to je přece...“

„Dobře si to prohlédneme,“ řekl Duryea a poklekl vedle psacího stroje. „Nedotýkej se ho, Milred. Počkej chvíli. Počkej. Co je tohle?“

Naklonila se mu přes rameno.

Duryea potichu hvízdl.

„Jak, prosím tě, mohl šerif Lassen tohle přehlédnout?“ řekla Milred rozhořčeně.

„To nevím. Samozřejmě to není žádný Sherlock Holmes. Abych řekl pravdu, Milred, asi jsem se tu měl taky trochu pořádněji rozhlédnout, jenže já prostě dějiště násilností nesnáším. Ujal jsem se výslechu svědků a prohledání kajuty jsem nechal na šerifovi a Billu Wiegartovi.“

„Ten válec na psacím stroji je úplně nový,“ podotkla. „Ale mohlo to být samozřejmě napsáno kdykoliv.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil, „až na to, že jachta byla od nalezení těl buď hlídaná, nebo pod zámkem.“

„Ta Molinová nemá klíče?“

„Ne. Zámek koupil šerif. Byly k němu jen dva klíče. Jeden má šerif a já mám ten druhý. Měl jsem ho nechat u sebe v kanceláři. Chtěl jsem ho sice uložit do sejfu, ale po pravdě řečeno jsem na to úplně zapomněl až do té doby, než přišli ti lidé.“

„Měl jsi ho celý den v kapse?“

„Hm. Pojďme zavolat šerifovi, ať vezme Billa a přijede za námi.“

Zasmála se. „Páni! To bude děda Wiggins nadšením bez sebe, až zjistí, co se stalo!“

Bill Wiegart dokončil prohlídku psacího stroje zvětšovacím sklem a napřímil se. „Nikde žádné otisky prstů,“ prohlásil.

„Není to zvláštní?“ zeptal se Duryea.

„Taky bych myslel,“ přisvědčil Wiegart opatrně. „Abych řekl pravdu, pane Duryeo, s psacími stroji moc zkušeností nemám. Musím se na to ještě někde přeptat.“

„Nenašel jste na žádné součásti ani jeden otisk prstu?“

„Ne. Vypadá to, jako by ho někdo celý otřel mastným hadříkem. Ale možná je to v pořádku - třeba se to dělá pro udržení dobrého stavu. Ty slané výpary ve vzduchu jsou nejspíš pro kovové součásti pořádné svinstvo, a když by chtěl někdo stroj dobře udržovat, řádně by ho čistil a promašťoval.“

„Co klávesnice?“

„No, musíte mít na paměti, že když někdo klepe do klávesnice, nemá prsty v klidu. Probíhá přitom jistý otáčivý pohyb.“

„Připusťme tedy, že ho Stearne používal k psaní dopisů a že si je psal buď sám, nebo si je dával psát někým, komu svou korespondenci diktoval. Dále předpokládejme, že psací stroj otřel mastným hadříkem v rámci čištění, když se ho chystal uložit. Čemu ovšem nerozumím, je, proč tam nejsou otisky prstů od toho posledního sdělení. Pokud se ke stroji připlazil a naklepal tu zprávu, když umíral, rozhodně by nějaké otisky musel zanechat.“

„Taky bych myslel,“ řekl Wiegart přemýšlivě.

„Předtím jste tam otisky prstů nehledal?“

„Ne, nehledal. Psacímu stroji jsem, myslím, moc pozornosti nevěnoval. Lassen říkal, ať se zaměřím na dveřní kliky, kousky mosazi u zábradlí kolem lodi, západky na oknech a taková místa, kde by člověk čekal, že tam najde otisky po někom, kdo se dovnitř vloupal nebo odtud prchal po vraždě.“

„Našel jste něco?“ zeptal se Duryea.

„Mám pár otisků, které nesouhlasí s otisky těch dvou mrtvých. Ale s určitostí se to říct stejně nedá. Některé by mohly být dost staré.“

Šerif Lassen, který jachtu prohledával, sešel po kajutních schůdcích dolů. „Našel jsi něco, Bille?“

„Ani známku.“

„Může to být falešná stopa,“ řekl Duryea. „Někdo nás chtěl zmást. Anebo, což je ještě pravděpodobnější, to mělo napomoci některému z těch, kdo si dělají zálusk na majetek.“

„Tím by se to nejspíš dalo vysvětlit, co?“ řekl Lassen.

Duryea přikývl.

„Tak pojďme,“ pobídl je Lassen.

Při jízdě zpátky po California Avenue pronesla Milred, podivně klidná a zamyšlená: „Franku, vžij se do role umírajícího muže. Není to poněkud zvláštní, že by chtěl zanechat zprávu na psacím stroj i?“

„Taky mě to napadlo,“ přisvědčil Duryea, „ale kulka ho zasáhla do páteře. Byl od pasu dolů ochrnutý. Nemohl chodit, ale na klávesnici psacího stroje dosáhnout mohl. To je z fotografií zřejmé.“

„A při psaní té zprávy zemřel?“

„Ne nutně. Umíral, když ji psal. Zřejmě to pro něj byla přílišná námaha. Říkal si, že si trochu odpočine a pak to dopíše. Když začal psát, myslel, že má víc síly, než ve skutečnosti měl. Domníval se, že dokáže napsat delší zprávu. To se stává často u lidí, kteří mají vnitřní krvácení. Neuvědomují si rozsah nebo vážnost svého zranění. Soustředí se na nějakou činnost a skutečnost, že umírají, jim dojde teprve ve chvíli, kdyje síly opustí docela.“

Trochu se zachvěla v ramenou. „Asi na to přece jen nejsem stavěná,“ připustila. „Nikdy jsem nepomyslela, že je vražda něco tak... hrůzného.“

„Vražda,“ řekl Duryea, , je roztržením celého tkaniva života. Ne přetržením jedné nitky. A zůstávají po ní neklamné stopy pro toho, kdo má trpělivost ty nitky rozmotat. Co kdybys mě zavezla do kanceláře, zlato, a pak odjela autem domů? Až skončíme, šerif Lassen mě domů odveze.“

„Co budeš dělat?“

„Lékaři na tom pracují. Možná se od nich něco dozvím.“

„A zítra si zajdeme do kina?“

„Určitě.“

Zavezla ho k budově soudu. Políbil ji a dodal: „Nečekej na mě. Možná se zdržím dlouho do noci.“

Kapitola 17

Když se Frank Duryea probudil, byla Milred ve sprše. Frank měl onen nezvykle mdlý pocit, který se ho zmocňoval pokaždé, když pracoval dlouho do noci. Věděl, že je pozdě, ale neměl dost energie k tomu, aby zvedl z nočního stolku hodinky. Byl si vědom toho, že už by měl vstát, ale všemožně to odkládal.

Milred se vynořila ze sprchy svěží a zářící, v růžovém županu, přehozeném přes ramena. Když viděla, že je vzhůru, pozdravila: „Ahoj, Sherlocku."

„Ahoj, Watsone."

„Jak se ti spalo?"

„Šlo to. Jak tobě?"

„Dobře - jakmile jsem se uklidnila. Kdy ses dostal domů?"

„Skoro ve dvě."

„Probůh, co jsi dělal?"

„Ale, spoustu příšerností," řekl a nasadil grimasu mírného znechucení. „Dělaly se pitvy, aby se mohla stanovit doba úmrtí."

„Tys u toho byl?"

„Mluvil jsem s doktory a ti trvali na tom, že mi ukážou důkaz A a důkaz B. Doktoři jsou studení čumáci. Tys ještě nikdy neviděla pitvu, že ne, Millie?"

„Ne."

„Ani nechtěj."

„Co jste zjistili o době úmrtí?"

„S jistotou se to nedá tvrdit," řekl, „ale zřejmě zemřeli v sobotu odpoledne kolem páté hodiny, řekněme mezi čtvrtou a šestou. Jedna věc je jistá. V sobotu nevečeřeli."

Milred zmizela ve své šatně a za chvilku se odtud vynořila s domácími šaty, které si ještě přetahovala přes hlavu.

„Kolik je hodin?" zeptal se Duryea líně.

„Osm třicet."

„Proboha!"

„Co se děje?"

Namáhavě se vysoukal z postele. „Mám na dopoledne domluvenou schůzku s lidmi z té firmy, která pronajímá ropné pole, Elwell & Fielding."

Otevřeným oknem k nim dolehl neklamný zvuk lžíce, bušící zespoda do pánve.

„To bude děda," podotkla. „Volá nás k snídani. Slyšela jsem, jak vyhání služebnou z kuchyně. To mě právě probudilo."

Duryea se zazubil. „Páni, to si tedy dám, ty jeho míchaná vajíčka a tu speciální kávu, co vaří. Jdi mu říct, ať na mě chvilku počká, že tam budu co nevidět. Jen si skočím do sprchy a pak tam hned přijdu a posnídám v županu."

„Způsobíš šok sousedům."

„Sousedi ať jdou do háje."

Zasmála se. „Koneckonců, když už dědu vystáli tak dlouho -radši půjdu, ať si tím bušením neudělá díru do pánvičky."

Duryea skočil do sprchy, dal si vzpruhu studenou vodou, utřel se hrubým ručníkem, oblékl si spodní prádlo, zabalil se do těžkého županu a s nohama v bačkorách si to šinul k přívěsu, kde děda Wiggins právě obracel lívance jednoduchým účelným postupem, při kterém je vyhazoval do vzduchu, a jak padaly, za letu je pánvičkou chytal. Měl puštěné oba hořáky plynového sporáku a pracoval s dvěma pánvičkami; přehazování lívanců mu šlo levou rukou stejně snadno jako pravou.

„Pojď dál, posaď se a pusť se do jídla," zval ho. „Tahle bašta tě polechtá až někde u žeber. Tyhle lívance jsou z kynutýho těsta. Jen se do nich zakousni - a nalej si na ně spoustu toho javorovýho sirupu. Loni v zimě sem se v kempu na Floridě poznal s jedním chlápkem, co má

nahoře ve Vermontu javorovej lesík. Posílá mi sirup poštou. Stoprocentně čistej, hladkej jak olej. Takovýhle lívance vám půjdou oběma k duhu; dejte si jich, kolik se do vás vejde.“

Duryea vklouzl na polstrované sedátko. Milred nalévala kávu do velkého hrnku s achátovou glazurou.

„Láhev brandy je támhle...“

„Jen asi poloviční dávku,“ požádal Duryea. „Mám domluvenou schůzku.“

„Doslech sem se, že ste včera odhalili nový svědectví.“

„Kdo vám to řekl?“

„Je toho plná ulice.“

„Novinky se šíří rychle. Ty lívance se opravdu rozplývají na jazyku.“

„Mhm. Lívance z kynutýho těsta, to je dobrota. Dej si na ně kus másla, synu, a pak na ně nalij spoustu javorovýho sirupu.“

„Plním instrukci.“

„Zjistili jste ještě něco o tom psacím stroji?“ zeptala se Milred.

„Ne. Na fotografiích je vidět, že psací stroj byl v jeho dosahu...“ Okresní prokurátor zapíchl vidličku do lívance, ale jak nesl kapající sousto do úst, na půlce cesty se zastavil. „Na fotkách je vidět, že byl psací stroj opravdu ve zvláštní poloze - jako by ho někdo právě použil.“

Děda pohlédl na Milred. „Rád bych některou z těch fotek viděl,“ prohlásil.

Duryea na Milred mrkl. „Ne, dědo, to byste nechtěl. Jsou opravdu příšerné.“

Děda si odfrkl. „Řekněme, že už sem viděl takový věci, ze kterých by se tobě zdrcla krev. Já ty fotky prostě musím vidět.“

„S tím psacím strojem je to divné,“ pokračoval Duryea. „Fotky byly pořízené s bleskem. Samozřejmě se v té době ještě nevědělo, že ten psací stroj bude až tak důležitý. Ani na zvětšeni-ně žádné z těch fotek není vidět dost jasně, jestli tam ta zpráva opravdu byla v době, kdy byly snímky pořízeny. Někdo to samozřejmě mohl udělat později.“

Děda Wiggins se ozval od sporáku: „Víš, dobrej expert se koukne na text napsanej na stroji a poví ti, jakej to byl model stroje, z kterýho roku, a všechno ostatní.“

„Já vím,“ řekl Duryea. „Nezapomeňte dát Milred recept na tyhle lívance, dědo. Lepší jsem ještě nikdy neochutnal.“

„Taky jsou výživnější a vůbec jsou pro vás lepší,“ oznámil děda. „Ale je to docela fuška, mít pořád odloženej kvásek na další dávku. Tohle je kopie toho dopisu, co ho měl Stearne poslat těm naftařskejm kšeftařům - můžeš si to zkontrolovat s tím psacím strojem.“

Okresní prokurátor upil kávu s brandy. „To je něco pro tebe,“ mrkl na Milred.

„Je to jen takový ověřování,“ řekl děda, „ale nemůžeš si dovolit nic přehlídnout.“

Duryea pohlédl na hodinky. „Už jste něco zjistil o té stenografce s iniciálami ‚A. R.‘, dědo?“

„Kdepak. V noci se toho moc udělat nedá. Najdu ji dnes.“

„Dnes má přijet potápěč z Los Angeles, asi tak v jednu. Možná byste u toho rád byl, dědo.“

Oči starého muže se rozzářily. „Tak tohle je od tebe fakt moc hezký, synu. Co bude hledat - revolver?“

„Možná. Třeba najdeme ještě něco jiného.“

Děda o tom chvíli přemýšlel a naléval přitom další těsto do pánviček. „Někdy,“ oznámil posléze, „sem na tebe fakt pyšnej, synu. Máš všecko, co je k tomu zapotřebí. Tady máš, dej si ještě do kafe kapku toho životabudiče.“

Duryea si přidal dva další lívance a pak už se vyřítil z přívěsu, až za ním šosy vlály. Oholil se, oblékl a odjel do kanceláře. Když byl pryč, děda se posadil a nalil si velký hrnek kávy s brandy. „Moc šikovnej kluk. Až bude mít víc času, Milred, dám mu k tomu případu jeden tip.“

Usmála se. „Předpokládám, že čekáš, až se tě zeptám, o co jde?“ řekla se shovívavým pohledem.

„Mám totiž takovou teorii a chci si ji na tobě vyzkoušet.“

„Tak se do toho pusť.“

„Co měla bejt ta záhadná plavba, na jakou se měla Cikánská královna vydat ve tři hodiny?“ zeptal se děda tajemně ztišeným hlasem. „A proč ta jachta Albatros zvedla kotvy zrovínka v tu dobu a ujala se toho sama?“

„Ale neujala.“

„Houby s octem! Vyplula v první půlce odpoledne a vrátila se až skoro o půlnoci. Ted Shale tam přece byl. Probudil se, když zapadalo slunce. To mohlo bejt někdy kolem sedmý hodiny. Jachta už plula zpátky... nějakejch pět hodin plavby... Kam teda jela? Na schůzku, kterou si domluvili ti dva mrtví z Cikánský královny. Tak je to.“

„Ale, dědo, nemáš důkazy. Nemáš nic, z čeho bys mohl vyjít.“

„Zato mám tušení, jak se to nejspíš sběhlo. Úplně mě svrbí prsty, jak na to pomyslím. Musíme Franka přimět, aby se toho chytnul.“

„Jenomže okresní prokurátor si nemůže dotáhnout k výslechu, koho se mu zamane, a něco jen tak naznačovat - musí mít konkrétní důkaz.“

„Jak se má k těm důkazům dostat, když nebude lidi vyslýchat?“

„Musí postupovat pomalu, až dá celý případ dohromady.“

„Jdi z něj vyloudit tu fotku,“ řekl děda Wiggins. „Chci se na ni mrknout. Pak se pustíme do práce.“

„My?“

„Mhm. Potřebuju, aby mi s tím někdo pomoh.“

Zasmála se. „Obávám se, že jako detektiv za moc nestojím.“

„Proč ne?“

„Včera večer se mi z toho udělalo trochu špatně.“

„No tak! Ses přece do Wigginsů, nebo ne?“ řekl děda.

Zasmála se. „Po tom včerejšku si tím nejsem tak jistá.“

„Neříkej mi, že ses vyvedla do rodiny z babiččiny strany. Tvůj táta se po nich dal, ale to ještě nic neznamená. Ty ses Wigginsová už od pohledu. Jen co sem tě uviděl jako mimino, hned jsem říkal „Je do Wigginsů, díky Bohu“.“ Odmlčel se a potutelně se usmál. „Tvý babičce se to moc nelíbilo, ale to už jsme byli rozvedení, takže s tím moc dělat nemohla.“

„Proč jste se vlastně s babičkou nepohodli?“ zeptala se Milred.

Děda se přesunul na sedátko, které po sobě uvolnil Duryea. „Radši si ještě přidej lívance, Millie.“

„Ne, díky, už jsem jich snědla spoustu. Připadá mi, že jsem plná k prasknutí.“

„Přece nevyhodíme dobrý jídlo,“ řekl děda, přitáhl si tác lívanců k sobě, namazal si na ně hromadu másla a láhev sirupu vyprázdnil do poslední kapky.

„Proč babička požádala o rozvod?“

„Měla k tomu důvod.“

„Mám za to,“ řekla s úsměvem, „že jsi byl pořádný divoch.“

Položil vidličku a nůž a přes stůl na ni pohlédl. „To máš teda zatroleně pravdu. A pořád ještě mám páru, když na věc přijde.“

Zasmála se tomu. „Ale jdi ty, jenom se chvástáš, jaký jsi byl darebák. Podle toho, co se v naší rodině povídalo, jsi byl vzorný manžel, ale babička byla strašně nervózní, pořád si o tobě něco bláznivého domýšlela, a když prý podala žádost o rozvod a ty sis přečetl, co v té žalobě uvedla, dospěl jsi k názoru, že z tebe udělala divocha, a tak ses podle toho zařídil.“

Děda vyskočil a rty se mu rozčilením chvěly. „Takhle to vůbec nebylo! To máš od svýho táty, že jo? Ten se dal do rodiny svý mámy!“

Milred se spokojila s pousmáním. Později, když děda, jak tomu sám říkal ‚poklízeP ve svém přívěsu, vklouzla do domu, aby svému manželovi zatelefonovala. „Franku, už vím, jak na dědu,“ řekla.

„Jak?“

„Můžeme se ho zbavit, kdykoliv budeme chtít. Stačí, když mu řekneš, že je konzervativní spořádaný občan a že babička se s ním rozvedla proto, že trpěla na nervy. To nesnáší.“

„Dědovi dej pokoj. Dal mi opravdu dobrou radu.“

„Jakou?“

„Že máme zkontrolovat podle písma na kopii toho dopisu, jestli to bylo opravdu napsáno na stroji, který jsme na jachtě našli.“

Povzdychla si. „A já myslela, že to dělám pro tvoje dobro. No, už se stalo, ale ví Bůh, co teď děda udělá, aby nám dokázal, že je opravdu divoch.“

Kapitola 18

Frank Duryea pokynul třem lidem, kteří vstoupili do jeho kanceláře. Iniciativy se chopil Jack Elwell. Napřáhl ruku a představil se: „Já jsem Elwell. Moc mě těší, že vás poznávám. Velice rád pro vás uděláme, co bude nutné. Stearne byl moc sympatický člověk a jestli vám nějak můžeme pomoci ty jeho vrahy dopadnout, tak to chceme udělat... Nemám pravdu, Nede?“

Fielding přikývl.

„Můj společník - pan Fielding,“ představil ho Elwell.

Duryea si s nimi potřásl rukou.

„Moje manželka,“ řekl Fielding a obrátil se k mladé ženě po svém boku.

Duryea se znovu uklonil. „Těší mě, paní Fieldingová,“ zamumlal.

„Vzali se teprve včera,“ vysvětlil Elwell a zazubil se. „Milostný románek z kanceláře - rovnou mně před nosem. Odletěli do Yumy a nechali se oddat. Tak co pro vás můžeme udělat?“

„Pronajímáte nějaké ropné pozemky v okrese Ventura. Stearnovi jste na ně dali předkupní právo. Na jeho uplatnění měl lhůtu do sobotní půlnoci. Je to tak?“

„Je. Ale neuplatnil ho.“

„Zvláštní vykonavatelka jeho závěti to udělala?“

„To je otázka pro právníky. Co se nás týče, je to naprosto jasné. V dohodě o předkupním právu bylo stanoveno, že po sobotě už na ten pozemek nemá vůbec žádná práva. Lhůta pro uplatnění předkupního práva se nedá prodloužit podle žádného zákona, kvůli svátkům ani z žádných jiných příčin, ať už by na ně některá ze stran nebo obě strany měly vliv, nebo by se to jejich vlivu zcela vymykalo, jako třeba v případě vyšší moci. Víte, kdysi dávno jsem uzavřel dohodu o předkupním právu s jedním člověkem - tehdy se vyhlašovaly zvláštní svátky, aby si mohli v bankách odpočinout - a měl jsem pak na krku velkou soudní při. Když jsem uzavíral tuhle opční smlouvu, myslel jsem přitom na všechno.“

„Takže jste od Stearna nedostal žádný dopis s akceptací předkupního práva?“

„To rozhodně ne.“

„Advokát druhé strany říká, že byl takový dopis odeslán.“

Elwell na okresního prokurátora vrhl upřímný pohled. „Říkám vám pravdu, pane Duryeo. Stearne asi měl v úmyslu ten dopis poslat. Myslím, že už ho měl napsaný a chystal se ho odeslat, ale něco se mu stalo ještě dřív, než na to došlo.“

„To by bylo samozřejmě velmi důležité,“ řekl Duryea obezřele, „protože by nám to mohlo pomoci při stanovení doby úmrtí. Kopie, kterou mi ukázal pan Hazlit, byla opatřena poznámkou, napsanou, jak mi bylo řečeno, rukou zesnulého; podle ní byl originál dopisu vhozen do poštovní schránky na poště těsně před pátou hodinou. Samozřejmě je možné, že byla jako první odeslána kopie a Stearnova poznámka se vztahuje k tomu, co měl v úmyslu udělat.“

„Přesně tak se to stalo,“ řekl Elwell. „Kopii vhodil do nějaké místní schránky. Originál měl v úmyslu odnést na poštu, ale neodeslal ho z toho důvodu, že byl ještě před pátou hodinou zavražděný.“

„Víte jistě, že jste žádný takový dopis neobdržel?“

„Naprosto. V poště nebyl. Můžete se zeptat tady Marthy -paní Fieldingové. Pracuje už s námi mnoho a mnoho let. V pondělí ráno vybírala poštu.“

Duryea pohlédl na paní Fieldingovou.

Prohlížela si ho mírnýma očima, obličej prostý jakéhokoliv výrazu. „Když jsem v pondělí ráno přišla do kanceláře,“ řekla, „podívala jsem se do dveří; pošta už byla ve schránce. Bylo tam několik dopisů - nepropadly škvírou na podlahu, zůstaly zastrčené v otvoru. To proto, že jich bylo tolik.“

Duryea přikývl.

„Vytáhla jsem je a prohlédla si je, abych viděla, jaké jsou zpáteční adresy na obálkách. Potom jsem si vzala nůž na papír a obálky jsem rozřízla, všechny dopisy jsem vytáhla a přečetla.“

„Proč jste to udělala?“ zeptal se Duryea.

„Abych věděla, jestli je to záležitost, kterou mohu vyřídit sama - třeba nějaká objednávka - nebo zda mám dopis předat panu Elwellovi nebo Nedoví - tedy panu Fieldingovi.“

„To je váš obvyklý postup?“

„Mhm.“

„Co děláte s obálkami?“

„Připevním je svorkou k dopisům. Pan Elwell mi řekl, abych to tak vždycky dělala...“

Elwell ji přerušil. „Tak to mám v obchodní praxi zavedené. Dělá to tak od té doby, co u nás začala pracovat. Obálku chci vždycky ponechat u dopisu - dokud dopis sám neuvidím.“

„Budu po vás všech chtít psané místopřísežné prohlášení.“

„Ale jistě,“ souhlasil Elwell. „S radostí.“

„Kdyby vám to nevadilo, pane Duryeo,“ řekla Martha Fieldingová, „ráda bych své prohlášení napsala sama. Myslím, že už pracuji jako stenografka tak dlouho, že mě diktování znervózňuje. Kdybych mohla použít váš psací stroj, napsala bych to sama a ušetřila vám starost s diktováním.“

„Uveďte tam všechna fakta,“ požádal ji Duryea.

„Samozřejmě,“ řekla a usmála se.

Děda Wiggins eskortoval světlovlasou, nepříliš ochotnou mladou ženu do Duryeovy předkanceláře. „Je tu okresní prokurátor?“ zeptal se.

„Je zaneprázdněn,“ řekla Duryeova sekretářka. „Očekával vás?“

„To ne, ale musím ho teď hned vidět.“

„Některý z jeho zástupců by možná...“

„Jděte mu říct, že je tu pan Wiggins a musí s ním mluvit - že je to důležité. Chápete? Důležité,“ řekl Wiggins netrpělivě.

Odešla od psacího stroje, zmizela za dveřmi, označenými cedulkou SOUKROMÉ, za chvilku zas vyšla a prohlásila: „Můžete jít dál, pane Wigginsi.“

Děda uchopil mladou ženu za paži. „Tudy,“ vyzval ji.

Něco polohlasem zamumlala a děda ji uklidňoval: „To pusťte z hlavy. Vůbec nic na tom není. Nechtě to na mně, já s ním promluvím.“

Duryea měl starosti. Začínal si uvědomovat, že se ten případ vraždy vůbec nevyjasňuje, ale je čím dál komplikovanější. Kdyby Elwell a Fielding říkali pravdu - pokud byl Stearne zavražděný před tím, než odeslal dopis s akceptací - měl by okresní prokurátor cenné vodítko při stanovení toho, kdy byla vražda skutečně spáchána. Co když ale tihle lidé zfalšovali důkaz tak, aby mohli podruhé inkasovat za pronájem těch ropných pozemků? Pokud to byl podvod, Duryea na něm nechtěl stavět. Mohlo by být osudnou chybou, kdyby se pokusil postavit případ na základě jejich svědectví.“

„Můžu se vám věnovat jen pár minut,“ oznámil dědovi a položil na stůl svoje hodinky.

Děda přikývl. „Mám tady jednu mladou ženu, která něco ví,“ řekl. „Jmenuje se Rodmanová - Alta Rodmanová.“

Duryea sáhl mechanicky po poznámkovém bloku. „Slečna nebo paní?“ zeptal se s tužkou přichystanou ve vzduchu.

„Paní,“ řekla mladá žena.

Děda paní Rodmanové pokynul, aby se posadila, usadil se také a přehodil nohu přes nohu.

„Nuže? O co jde?“ zeptal se Duryea.

„Paní Rodmanová,“ vysvětlil děda, „pracuje jako uvaděčka v kině. Umí ale psát na stroji a ráda by si našla natrvalo místo jako sekretářka, kdyby se jí to podařilo. Nechala svý jméno u různejch zprostředkovacích agentur a řekla jim, že je ochotná jet ve dne kamkoliv a dělat práci stenografky. Chápeš, když jako uvaděčka dělá v noci, má přes den volno, takže...“

„Obávám se, že paní Rodmanové momentálně nemohu nabídnout žádnou...“ Náhle se odmlčel - pohled v dědově obličeji ho varoval. „Vy jste ta mladá žena, která byla v sobotu odpoledne na palubě Cikánské královny?“ zeptal se s pohledem obráceným k paní Rodmanové.

Přikývla.

„Odnesla jste nějaké dopisy panu Stearnovi?“

„Ano.“

Duryea nabral zhluboka dech, vzal hodinky a zastrčil je zpátky do kapsy. „V kolik hodin jste dorazila na palubu?“ zeptal se.

„Nechci se do toho míchat. Musíte mě z toho vynechat. Nemůžete mě nechat svědčit.“

„Proč ne?“

„Mám k tomu důvod.“

„Dělá po nocích,“ spustil děda Wiggins. „Má strach, že by dostala padáka, kdyby se přišlo na to, že si přes den přivydělává. Řek jsem jí, že bys to možná zařídil, aby se její jméno nedostalo do novin.“

„Obávám se, že to nemohu zaručit,“ řekl Duryea. „Ale udělám, co bude v mých silách.“

„Však on už se o vás postará. A teď mu povězte, co se stalo,“ vyzval ji děda laskavým hlasem.

Nepodívala se na Duryeu, ale na Wigginse.

„Udělejte, co vám říkám,“ řekl děda přísně. „Na zbytečný zdržovačky nemáme čas.“

„Ale no viny...“

„Já už jim něco navykládám,“ sliboval děda. „Když chci, umím lhát, až se mi od huby práší. A teď už spusťte a povězte tady kapitánovi o tom, co se stalo.“

„Pro pana Stearna jsem už jednou něco dělala,“ řekla tichým hlasem. „V sobotu mi zatelefonoval a požádal mě, ať za ním hned přijdu na jachtu.“

„A šla jste?“ zeptal se Duryea.

„Ovšem. Bylo to dobře placené.“

„Co bylo dál?“

„Pan Stearne říkal, že chce napsat nějaké dopisy. Bylo jich půl tuctu.“

„Jaké to byly dopisy?“

„Řek jsem jí, ať si vezme notes,“ vložil se do toho děda. „Má to tam všecko, zapsaný těsnopisem, jak jí to diktoval. Může je znovu přepsat.“

„Moje sekretářka vám dá psací stroj. Paní Rodmanová to může udělat rovnou tady v kanceláři. A teď mi povězte - byl tam i dopis pro firmu Elwell & Fielding?“

„Ano.“

„A odeslala jste jej?“ zeptal se Duryea s pocitem, že se konečně dostal k něčemu konkrétnímu.

„To ne, pane. Odeslala jsem kopii toho dopisu do kanceláře pana Stearna.“

„Originál jste firmě Elwell & Fielding neodesílala?“

„Ne, pane. Napsal poznámku na tu kopii a řekl mi, že mám na obálku napsat adresu jeho kanceláře v Los Angeles. Říkal, že kopii bych mohla vhodit do schránky, ale originál prý podá osobně na poště. Říkal, že bude muset odpřísáhnout, že dopis poslal osobně.“

„V kolik to bylo hodin?“

„Na jachtu jsem dorazila asi ve tři hodiny a odešla krátce po čtvrté.“

„Byl tam ještě někdo jiný?“

„Ne, jen ti dva muži.“

„Takže jste odeslala nějaké dopisy z poštovní schránky poblíž jachtařského klubu?“

„Ano. Pan Stearne říkal, že je mám vhodit do první schránky, na kterou narazím, a já jsem věděla, že tam ta schránka je. Než jsem je vhodila do otvoru, podívala jsem se, jestli ještě odpoledne schránku vybírají - byla přece jen sobota, jak víte - tak jsem si chtěla být jistá.“

„V kolik hodin jste dopisy odeslala?“

„Několik minut po čtvrté. Na schránce bylo uvedeno, že další výběr bude ve čtyři hodiny dvacet pět minut.“

„Teď začněte od začátku,“ požádal ji Duryea, „a povězte mi, co se stalo.“

„Já ani nevím, co ještě bych vám měla povědět. Pan Stearne mi telefonoval asi o půl třetí a zeptal se mě, jak rychle bych se tam dostala. Řekla jsem mu, že za takových dvacet minut, ale myslím, že jsem to zvládla za patnáct. Byla jsem totiž připravená jít ven, takže mi jen stačilo popadnout blok, něco na psaní a kabelku, nasadit klobouk a vyrazit...“

„Tramvají, pěšky nebo...“

„Vzala jsem si taxíka,“ řekla. „Požádal mě o to.“

„A z taxíku jste vystoupila na parkovišti u jachtařského klubu?“

„Ano.“

„Potom jste udělala co?“

„Šla jsem na přístavní můstek.“

„Jachtu jste samozřejmě znala?“

„Ano, už jsem ji viděla dřív.“

„Někdo pro vás dovesloval a odvezl vás na palubu?“

„Ano, pan Right.“

„Toho jste znala?“

„Ano.“

„Když jste dorazila na palubu, jak to probíhalo?“

„Pan Stearne vypadal, že má dobrou náladu. Byl v kajutě, kde je kormidlo, karetní stolky a další věci.“

„Co bylo dál?“

„Říkal, že mi chce něco nadiktovat. Posadila jsem se k jednomu z těch karetních stolků. Pan Stearne začal rovnou diktovat. Diktoval mi ty dopisy a přecházel přitom sem a zase tam. Diktuje rychle. Věděl, co chce říci, a také to řekl. Víte, spousta lidí sice mluví docela rychle, když jen tak mluví, ale jakmile začnou diktovat, nadiktují jedno dvě slova, pak se zarazí a přemýšlejí, nadiktují další slovo nebo dvě, znovu se odmlčí, zeptají se, co už vám řekli, a když jim to přečtete, prohlásí „Vyškrtněte to.“

Duryea se tomu zasmál.

„Já jsem to nemyslela na...“ řekla paní Rodmanová spěšně.

„To je v pořádku,“ přerušil ji Duryea. „Sedí to na devět lidí z deseti, kteří diktují.“

„U pana Stearna to tak ale nebylo. Věděl přesně, co chce říct, a taky to řekl - po osmi až deseti slovech se vždycky na chvíli odmlčel a pak zas nadiktoval dalších osm až deset slov.“

„Nadiktoval půl tuctu dopisů?“

„Pět nebo šest, myslím.“

„Byly dlouhé?“

„Ne. Ten pro firmu Elwell & Fielding byl jediný dlouhý. Ostatní byly krátké.“

„Řekla byste, že byl s diktováním hotový o půl čtvrté?“

„Ještě dřív. Počkejte, když začal diktovat, bylo asi... mohlo být tak dvacet minut po třetí hodině, když skončil.“

„Co bylo pak?“

„Potom mě pan Right odvedl dolů do spodní kajuty a nachystal psací stroj na stolek.“

„Přenosný stroj?“

„Ano.“

„Byla jste na něj zvyklá?“

„Umím psát na jakémkoliv stroji.“

„Nebylo by pohodlnější, kdybyste to napsala rovnou v horní kajutě?“

„Možná ano, ale nechtěli být rušeni hlukem psacího stroje. Proto jsem šla dolů do té spodní kajuty. Aspoň si to myslím.“

„Jak dlouho vám trvalo, než jste ty dopisy napsala?“

„Zhruba třicet minut.“

„Ale z jachty jste hned neodjela...“

„Ne, pane. Dopsala jsem ty dopisy a vrátila se zpátky do horní kajuty. Ti dva spolu hovořili. Myslím, že se pohněvali. Pan Stearne mi řekl, abych šla ven a chvíli počkala. Stála jsem skoro pět minut u zábradlí a dívala se na ostatní jachty. Pan Right vyšel ven a sešel do spodní kajuty. Potom mě pan Stearne zavolal, abych šla dál s těmi dopisy. V tváři byl rudý, mluvil krátce a úsečně. Přečetl si dopisy, podepsal je a řekl mi, abych je zapečetila a oznámkovala. Vložila jsem je do obálek a nalepila známky. Potom mi pan Stearne řekl, že pošle sám ten dopis firmě Elwell & Fielding. Vzal si průklepovou kopii, kterou jsem vyhotovila pro jeho kancelář, něco na ni napsal a vložil ji zpátky do obálky. Dal mi deset dolarů a chtěl vědět, jestli to bude stačit. Řekla jsem mu, že

úplně, a on řekl, že mě pan Right může vzít na břeh a že můžu vhodit ty ostatní dopisy do první poštovní schránky. Pan Right se mnou odvesloval ke břehu a to je všechno, co vím.“

„Všimla jste si nějaké změny v chování pana Righta?“

„Nijak zvlášť - i když ke mně, myslím, nepromluvil jediné slovo kromě toho, že mi řekl nashledanou, když mě vysadil na břeh.“

„Máte s sebou ten poznámkový blok?“

„Ano, pane.“

„Rád bych, kdybyste ty dopisy přepsala, abych si je mohl prostudovat.“

„Ano, pane.“

Duryea zvedl telefon. „Požádám sekretářku, aby vám dala psací stroj a...“

Děda Wiggins si rázně a významně odkašlal.

Duryea na něj pohlédl.

„Paní Rodmanová umí psát na jakémkoliv stroji,“ řekl děda Wiggins.

„No právě,“ řekl Duryea a znovu sáhl po telefonu.

Děda významně zakašlal.

Duryea se zarazil a zamračil se.

„Chystal ses, že se jí na ten stroj vyptáš, že je to tak, synu?“

„Říkala, že umí psát na... ach ano, ten psací stroj na jachtě. Vzpomínáte si na ten stroj dobře, paní Rodmanová?“

„Byl přenosný.“

„Byla v něm nová páska nebo nový válec?“

Chvíli o tom přemýšlela. „Válec nebyl nový, to ne. Páska byla nejspíš v pořádku. Nepamatuju si to, ale psal dobře.“

Děda se na okresního prokurátora zazubil. „Teď jsi na to káp, synu,“ řekl. „Jde ti to dobře - jako po másle.“

Když se dveře zavřely, Duryea se obrátil k dědovi Wigginso-vi. „Jsem vaším dlužníkem.“

„To nic nebylo,“ prohlásil děda. „Jen sem obvolal všecky zprostředkovatelny práce a vyptal se na písařky, který hledaj práci na částečnej úvazek. Dostal sem celej seznam jmen a na tom seznamu byly jen tři osoby, který měly iniciály , A. R.‘ Pak už to byla prkotina. Stačilo s každou z nich promluvit.“

„A já myslel, že se honíte za něčím, co neexistuje,“ přiznal Duryea. „Myslel jsem, že Stearne ten dopis nadiktoval C. Arthuru Rightovi a Right tam připojil své iniciály, ‚A. R.‘. Right totiž kdysi dělal Stearnovi tajemníka.“

„No jo,“ řekl děda, „když sem ty iniciály viděl, taky mě nejdřív nápad Right, ale pak sem to zavrh.“

„Vy jste na to myslel?“ zeptal se Duryea.

„Nejasně. Jenže Rightovy iniciály jsou C. A. R., chápeš. Všichni mu sice říkali Arthur, ale on se podepisoval jako C. Arthur Right. Kdyby tam s vy iniciály připsal on, byl by to udělal tak, jak se podepisuje, nejenom ‚A. R.‘.“

Duryease zeširoka usmíval. „Měl jste pravdu,“ připustil. „A vypadá to, že ten psací stroj, který jsme našli, tam byl nastrčený.“

„Podle mýho,“ řekl děda, ‚je tableta Molinová jediná, která by z toho mohla mít prospěch, kdyby to narafičila tak, jako že Right umřel první. No ne?“

„To ano.“

„Ať už ty psací stroje prohodil, kdo chtěl,“ pokračoval děda, „tak jistý věci věděl, a jiný zas nevěděl.“

„Co?“ zeptal se Duryea.

„Nevěděl, že si tam zavolali písařku, která v sobotu odpoledne odeslala dopisy, a věděl, že když byla nalezena těla, byl poblíž Stearna psací stroj.“

Duryea, sedící za svým psacím stolem, se nad tím problémem zamyslel a zamračil se. Pak zvedl sluchátko, zatelefonoval do šerifovy kanceláře, zjistil, že Lassen tam není, a chvíli mluvil se

zástupcem šerifa. „Rád bych, kdybyste mi sem do kanceláře poslali ten psací stroj včera večer přinesený z Cikánské královny. Jakmile se šerif Lassen vrátí, požádejte ho, aby mi zavolal.“

Duryea zavěsil.

„Ta Molinová, to je ale liška podšitá,“ řekl děda. „Cikánská královna se chystala ve tři hodiny někam jet. Nebyl to jen tak obyčejnej vejlet. Stearne chtěl, aby jela Nita Molinová s nimi. Ale proč jen sem v tu neděli dorazila tak brzy? V Los Angeles musela vstávat sakra brzy po ránu.“

Duryea přikývl. „Jen tak dál, dědo.“

„Možná se někde na moři měly setkat dvě jachty, ale to zase... A ta holka na Albatrosu, ta o tom možná všecko věděla a rozhodla se, jet na tu schůzku místo Cikánské královny. Na Albatros si dej náramnej pozor.“

„Dám,“ slíbil Duryea. „Slečna Harplerová se má dostavit do kanceláře dnes v pozdních odpoledních hodinách. Mám v plánu se jí na všechno podrobně vyptat.“

„To je dobře.“

Zástupce šerifa otevřel dveře do kanceláře a přinesl přenosný psací stroj.

Duryea zvedl telefonní sluchátko. „Požádejte paní Rodmanovou, aby sem přišla,“ řekl sekretářce. „Chci, aby se podívala na psací stroj.“

O chvíli později se objevila paní Rodmanová a položila Duryeovi na stůl několik dopisů. „Už zbývá jen jeden kromě toho dlouhého o pronájmu,“ oznámila.

„Podívejte se na tento psací stroj,“ vyzval ji Duryea.

Pečlivě si ho prohlížela.

„Je to ten, na kterém jste psala dopisy?“

Rozvážně zavrtěla hlavou

„Jste si tím jistá?“

„Absolutně.

„Podle čeho to poznáte?“

„Podle několika věcí. Tenhle psací stroj má na klávesách gumové polštářky. Ten, co jsem na něm psala, je neměl.“

Ticho, které se v místnosti rozhostilo, přerušilo sípavé chichotání dědy Wigginse. „No vida, a hned smě o kus dál!“

Kapitola 19

Šerif Pete Lassen zaujal nepřehlédnutelné postavení hned vedle potápěče, který si upravoval helmu. Muži ve skupince shromážděné na palubě jachty, kde došlo k vraždě, byli napjatí a tiší. Noviny dostaly hlášku a dostavilo se několik reportérů, kteří se chystali o akci napsat. Kamery byly připraveny.

Duryea, který míval ve zvyku držet se opodál, když se v rámci svých pracovních povinností ocitl sledován veřejností, zůstal poněkud stranou od ostatních policistů. Děda Wiggins po jeho boku zuřivě bafal ze zčernalé, ošumělé dýmky.

Potápěč se spustil do vody. Proběhla zkouška přívodu vzduchu a telefonního spojení. Pak už potápěč rychle zmizel z dohledu a jenom tenký proužek stoupajících vzduchových bublinek označoval místo, kde zmizel pod vodou.

Nahoře na palubě jachty drželi dva zřízenci rukojeti ručního čerpadla a máchali jimi s monotónní pravidelností. Jeden z mužů měl nasazená sluchátka, jejichž prostřednictvím mohl udržovat spojení s potápěčem. Čas od času předával útržky informací skupince, shromážděné podél zábradlí jachty.

„Mořské dno je čisté a písčité," hlásil muž obsluhující čerpadlo. Následovala odmlka, v níž oba muži rytmicky pracovali s čerpadlem. Skupinka se k nim přimkla těsněji.

„Něco našel - ohnutý zlatý drát... dva zlaté dráty... Jsou zapadlé v písku... Jsou to brýle. Máme mu tam poslat košík."

Bill Wiegart zvedl košík s víkem z drátěného pletiva zavěšený na lano, který byl pohotově přichystaný na zábradlí jachty, a spustil jej do vody. O chvíli později muž se sluchátky ohlásil: „Dobrý, už ho vytáhněte."

Wiegart košík vytáhl. Muži se kolem něj shlukli, aby si prohlédli brýle se zlatými obroučkami.

Muž u čerpadla hlásil: „Našel je asi patnáct stop od zádi na levoboku, čočky zabořené asi půl palce v písku, obroučky vyčnívající ven."

Novinoví reportéři si to horlivě zapisovali.

Kolem jachty se pomalu prodral proud vzduchových bublinek. Při přesunu potápěče bylo nutno provést drobný zásah, aby se hadice a lana nezapletly s uvazovacími lany a řetězy.

„Zdá se, že je to všechno," hlásil muž se sluchátky. „Pár prázdných plechovek, pohřbených v písku, ale nic jiného."

„Řekněte mu, ať se hlavně poohlédne po psacím stroji," řekl Lassen.

„Díval se. Nic tam není."

Děda se přitočil k okresnímu prokurátorovi. „Zrovna je odliv, co?"

„Správně."

„A když ta těla v neděli objevili, tak byl příliv?"

„Myslím, že ano."

„Když došlo v sobotu k vraždě, tak byl vrchol odlivu?"

„Jaký je v tom rozdíl?" zeptal se Duryea, když si děda v duchu propočítával harmonogram přílivu a odlivu.

„Snažím se přijít na to, jak byla natočená. Jachty se přece s větrem a přílivem otáčejí. V sobotu odpoledne vítr nefoukal, ani v sobotu ráno, takže se otáčela jenom podle přílivu."

„No a?"

Děda zastrčil mozolnatým ukazováčkem uhlíky z tabáku do kalíšku dýmky. „Jestli tomu dobře rozumím, je tahle jachta dlouhá víc jak sto stop. Vem si ten kotevní řetěz a přeber si to... Chápeš?"

Duryea pochopil. Udělal krok dozadu ke skupince. „Počkejte," řekl. „Řekněte mu, ať ještě nevyplouvá. Ať jde asi sto padesát stop směrem ke břehu."

„Nic tam nebude, Franku," řekl Lassen.

„Všimněte si, jak se s přílivem natáčí. Teď míří přídí ke břehu, ale od té vraždy se už musela několikrát otočit tak, že mířila přídí na širé moře."

Šerif se zamračil. Jeden z reportérů vrhl na Duryeu rychlý pohled a načmáral si poznámku na složený kus novinového papíru, který držel v ruce. Proud vzduchových bublin, označující místo, kde se právě potápěč nacházel, se začal syčivě přemisťovat směrem ke břehu.

Následovaly dvě až tři minuty zneklidňujícího ticha. „To přece nemá cenu...“ spustil šerif, ale vzápětí ho přerušil vzrušený hlas muže, udržujícího spojení s potápěčem. „Našel to!“ křičel. „Našel revolver ráže osmatřicet.“

„Počkat,“ řekl Duryea a udělal krok dopředu. „To místo chceme označit. Ať tam upevní plovák nebo něco takového.“

„Až budeme zvedat revolver, můžete dolů poslat plovák se závažím,“ navrhl muž od čerpadla Billovi Wiegartovi. „Budete si muset vzít loďku a odveslovat tam. Podle bublin poznáte, kde zrovna je.“ Do mluvítka oznámil: „Vyplouváme s loďkou pro revolver. Posíláme ti tam těžké závaží a boji.“

„Ještě ho pošlete zpátky k místu, kde našel ty brýle, a řekněte mu, ať to místo označí bojí,“ požádal Duryea.

Wiegart a další muž nastoupili nemotorně do loďky. Jeden z reportérů od novin jim hodil kovový košíček. Následovalo zmatené hledání závaží, až nakonec se jeden z mužů vynořil ze strojovny a nesl zvláštně tvarovaný francouzský klíč. „Dalo by se použít tohle?“ zeptal se. Jeden z reportérů na tu otázku odpověděl: „Vždyť je to nějaký nářadí z ropného vrtu.“

„Ale jo, hoši, klidně to vemte,“ řekl Lassen.

Trvalo nějakou chvíli, než ke klíči připevnili vlasec a kus dřeva; pak už Wiegart s loďkou odvesloval k místu, vzdálenému téměř dvě stě stop od přídi jachty. Spustil košík, vyzvedl jej i s revolverem a o několik minut později vyskočil na hladinu kus dřeva a vyznačil přesně místo, kde byl nalezen revolver. Pak se potápěč přesunul směrem k jachtě, aby označil místo, kde našel brýle.

Wiegart odvesloval zpátky k jachtě a skupinka se shlukla kolem revolveru z modré oceli ráže třicet osm, v jehož bubínku byly dva vystřelené náboje. Reportéři vytáhli fotoaparáty a Pete Lassen poodešel o kus dál, stoupl si k zábradlí jachty a podržel revolver před sebou. „Tak do toho, hoši,“ prohlásil. „Udělejte si fotky.“

Děda Wiggins odtáhl Duryeu stranou. „Už ti to došlo, synu?“ zeptal se vzrušeně.

Duryea se zasmál. „Jasně, že mi to došlo. Všem nám to došlo. Tenhle Pete Lassen je sice prima chlap, ale jak dojde na publicitu, vždycky se snaží urvat si pro sebe co největší kus slávy. Ne, že by na tom až tak moc záleželo. Je prostě...“

„Ne ne,“ přerušil ho děda vzrušeně přeskakujícím hlasem. „O tu bečku sádla vůbec nejde. Mluvím o důkazech.“

„Co je s nimi?“

„Zjistil sis, jak je to s přílivem?“ zeptal se děda.

Duryea zavrtěl hlavou.

„To sis ale měl zjistit,“ řekl děda vyčítavě. „Je to totiž tím nejlepším klíčem k celýmu tomu zašmodrchanýmu případu.“

„Jak to myslíte?“

„V sobotu odpoledne v 17.06 hodin byl odliv ve vrcholné fázi. Další vrchol odlivu byl v 5.34 nedělního rána. V 11.55 nedělního dopoledne byl vrchol přílivu, v 17.56 nedělního odpoledne vrchol odlivu a ve 23.48 nedělní noci byl další vrchol přílivu. No tak, hernajs krucinál! Pojďme odsud pryč. Musím ti to někde namalovat. Už máme klíč, klíč jako hrom, klíč jak malovaný!“

Duryea se shovívavě usmíval vzrušení drobného stařík a. „Tak dobře, dědo,“ souhlasil. „Pojďme.“

Děda vyrazil k loďce, ale náhle se otočil a namířil na Duryeu prstem. „Teď mě poslouchej, synu,“ řekl a kloval ukazovákem jako datel, zobající do sloupku u plotu. „Jinak si už dělej, co chceš, ale nechej tam ty bóje, co ti označujou místa, kde našli ty brýle a revolver. A dej sem zavolat nějaký lidi z měřičskýho ústavu, ať ti udělají mapu přístavu a vyznačej tam, kde kotví jachta, a místa, kde potápěč našel ty věci. Rozumíš mi?“

„Rozumím,“ řekl Duryea. „Asi bychom to museli udělat tak jako tak, ačkoliv nechápu, proč je to tak strašně důležité.“

Děda jej zatahal za rukáv saka. „Pojď se mnou," vyzval jej.

Teprve když se děda s okresním prokurátorem ocitl v osamělém koutě za jachtařským klubem, uznal za vhodné vyložit mu svou teorii.

„Teď mě poslouchej," spustil a poklepával pravou pěstí o levou dlaň. „Máme ten nejlepší klíč, nejohromnější věc, na jakou sme mohli natrefit. Je to..."

„Copak je to?"

„V sobotu odpoledne ani večer nefoukal vítr," vysvětloval děda. „Zvedl se až v neděli pozdě večer. I když to byl jenom vánek. V sobotu večer a v neděli se vzduch ani nepohnul."

„A co má být?"

„Copak nevidíš?" řekl děda. „Máme tu hodiny, co jdou podle přírody, a ty nám poví celou tuhle zatrolenou historii."

„Tomu nerozumím," řekl Duryea.

„Způsob, jakým se jachta točí kolem kotviště," objasňoval děda netrpělivě. „Takhle, podívej." Přičapl si, dosedl na paty a špičkou ukazováčku začal malovat na betonový chodník. „Už chápeš? Tohle je odliv. Co se stane s jachtou, která je ukotvená? Otáčí se kolem kotviště, až příď směřuje ke břehu. Že je to tak?"

Duryea přikývl; na dědovo vzrušení se díval stále ještě s takovým pobavením, že nebyl schopen věnovat pozornost tomu, o čem se ho děda pokoušel přesvědčit.

„Příliv a odliv se střídá," pokračoval děda. „V jednu chvíli je voda úplně stojatá - nejsou v ní žádný proudy. Pak se začne projevovat příliv, nejdřív pomalu, ale postupně nabírá na rychlosti a jachta, ukotvená za příď, se začíná pomalu otáčet. Po chvíli, když už má příliv sílu, je jachta otočená tak, že příď směřuje do moře. Teď si vem, že ta jachta měří sto stop, a představ si, že kotevní lano je ode dna k hladině napnuté pod určitým úhlem; mezi vrcholem odlivu a vrcholem přílivu je to už docela slušnej pohyb. Příď se pohybuje v kruhu, kterej může měřit kolem dvaceti stop, ale záď opisuje mnohem větší kruh. Už ti dochází, kam mířím?"

Děda vzhlédl k usmívajícímu se obličeji okresního prokurátora, vyskočil a rozčilením se až třásl. „Ne, ještě pořád ti to nedochází. Nedochází ti to ani za mák. Tak hele." Děda si jedním máchnutím sundal brýle. „Jak daleko je odhodíš?" zeptal se.

„Moc daleko ne," připustil okresní prokurátor.

„To je právě ono," řekl děda, „a ani by ses jimi nesnažil házet. Není důvod, proč by měl člověk odhazovat brejle, ale kdyby ses s někým pral, tak by sis brejle sundal, že jo?"

„Pravděpodobně."

„Jasně, že jo. Sundal by sis je a položil na nějaký místo, kde by sis je potom mohl vzít. Kdyby ses s někým pouštěl do rvačky na jachtě, tak by sis ty brejle sundal a položil na zábradlí. Bylo by to sice sakra špatný místo na odložení, ale bylo by to aspoň nějaký místo... Pak by ses pral a tvý brejle by přitom nejspíš slítly přes palubu. V takovým případě by dopadly rovnou na mořský dno, skoro přesně pod tím místem, odkud spadly, no ne?"

Duryea přikývl.

„A teď si vem revolver," řekl děda. „Revolver bys moh zahodit daleko, ale kdyby to bylo za denního světla a lidi na břehu se dívali, netrouf by sis s ním vůbec hodit. Jak by se ve vzduchu otáčel, odrážely by se od něj sluneční paprsky a lidi by ho uviděli."

Duryea znovu přikývl.

„Takže," pokračoval děda, „kdybys chtěl zahodit revolver, kterým se vraždilo, a na břehu by byli lidi, vzal bys ten revolver na palubu jachty, prošel by ses po straně, která je od břehu dál, a potichoučku bys jej po straně upustil, že jo?"

Úsměv z Duryeova obličeje se už vytratil. V očích se mu začal zračit zájem. „Ano," řekl, „asi bych to tak udělal, dědo."

„Jasně, že jo," zavýskl děda. „Copak ještě nevidíš, co se stalo? Podívej na tu vzdálenost mezi místem, kde se našly brejle, a tím, kde se našel revolver. Už chápeš, co mám na mysli? Ať už k tý rvačce, co při ní spadly brejle, došlo kdykoliv, byl zrovna odliv. Jachta byla natočená zádí k moři. Revolver byl ale odhozenej, až když se jachta celá otočila, takže byla zádí k pevnině. Jinými slovy, synu, revolver byl odhozenej za přílivu, jenže k těm vraždám došlo za odlivu. Muselo to tak bejt."

Duryea se teď mračil. „Máte na mysli, že revolver nebyl odhozen v době, kdy byly spáchány vraždy?“

„Přesně to mám na mysli. Revolver byl odhozenej až o hodně později, o takový tři nebo čtyři hodiny, ale spíš ještě o víc. Ještě furt nic? Všechno nasvědčuje tomu, že tahle Rightova vdova říká absolutní pravdu. Pamatuješ, jak paní Rodmanová říkala, že z jachty odešla krátce po čtvrté a že mezi těmi dvěma bylo jakýsi napětí. Něco se semlelo. Stearne byl přece v dobrým rozmaru, když začal diktovat ty dopisy. Když mu je ale přinesla k podepsání, mluvil s ní stručně a úsečně. No a když s těmi dopisy odjela na břeh, Right a Stearne šli nahoru na záď a tam se začali hádat. Paluba na zádi je zastřešená plachtou a za odlivu, když je záď otočená k vlnolamu, ti lidi posazení na břehu neviděli, co se tam děje. Takže se porvali. Jeden z nich si sundal brejle a ty brejle byly smetený přes palubu. Pak rvačka skončila, ale zlá krev v nich zůstala. Došlo na střílení. Nepochybuju ani v nejmenším, že až zkontrolujete číslo na tom revolveru, zjistíte, že patřil Rightovi. Říkám ti, že je to vražda a sebevražda, zrovna tak, jak to tvrdila ta ženská. A ty teď musíš udělat to, že najdeš tu chybějící závěť a prohlášení.“

Duryea, kterého to už velice zajímalo, prohlásil s respektem v hlase: „Na tom něco je, dědo.“

„To si teda piš, že na tom něco je! Někdy na druhý den ráno dorazila na palubu ta Molinová. Našla dole v kajutě natažená těla, revolver ležel na zemi a nejspíš taky zdlouhavý prohlášení, který Right sepsal a podepsal. Asi to napsal na stroji, podle toho, jak tam byl nachystanej. No, a něco v tom prohlášení se jí asi nepozdávalo - nechtěla nejspíš, aby se o tom šířili v novinách - a tak ten dopis stopila. Pak se ještě rozhodla, že taky radši zahodí revolver. Bála se jít na palubu a pustit ho do vody, protože by někdo moh zahlídnout záblesk sluníčka na hlavni, jak by revolver letěl přes palubu. To s těma mdlobama si vymyslela jako maskovací manévr. Revolver si strčila za halenku, a když přepadla přes palubu, nechala ho klesnout ke dnu.“

„To už toho vyvozujete nějak moc z jediného chabého klíče.“

„Jo tak chabého!“ zaječel děda. „Jenže je to příroda sama! Před tou se neschováš. Vem si tužku a papír a přeber si polohu tý jachty - uvidíš, že revolver byl odhozenej za přílivu a brejle tam slítly za odlivu. S přílivem a odlivem to bejvá různý, ale dá se zjistit, že tuhle sobotu a neděli to od vrcholu přílivu do vrcholu odlivu trvalo rovnejch šest hodin. Takže muselo uplynout dost času mezi tím, kdy byly shozené ty brejle, a tím...“

„S těmi brýlemi se tomu moc nedá věřit,“ namítl Duryea. „Mohly někomu vypadnout z kapsy a potom spadnout přes palubu. Vlastně v té vodě mohly ležet třeba měsíc.“

„Kdepak brejle,“ prohlásil děda. „Brejle maj takový tvar, že by se celý zavrtaly do písku. Ale to už se určitě brzy dozvíš. Můžeš si obstarat předpis brejlí, které ti dva nosili, ověřit, čí vlastně byly, a pak už...“

„Pojďte, dědo. Zajdu do kanceláře a začnu v té věci něco dělat.“

Duryea kráčel rychle po štěrkovaném chodníčku. Děda za ním zůstával pozadu - svýma krátkýma nožkama totiž musel udělat skoro dva kroky na jeden krok okresního prokurátora, a chvílemi musel dokonce popoběhnout, aby s ním udržel krok. I když mu to ale ztěžovalo dech a ubíralo sil, dařilo se mu prokládat chůzi drobnými radami.

„Ta Molinová,“ řekl. „Všim sem si, když ses díval na Tuckera... Tucker to tvý znamení hned nezachytil... ale ona jo... Dívala se... na něj. A dělalo jí to starosti... Poslyš, proč trochu... No tak, do háje zelenýho, zastav přece chvíli! Něco mě napadlo, ale jak ti to mám... povědět, když nemůžu popadnout dech... Zastav chvíli.“

Duryea pohlédl na hodinky a zpomalil. „Promiňte, dědo. Copak?“

„Počkej... nech mě vydechnout,“ lapal děda po dechu.

Duryea se zastavil a zapálil si cigaretu. Děda se rychle vzpamatoval. „Mám nápad a moh by stát za to. Díval sem se ty Molinový do obličeje, když vešli do místnosti Tucker s manželkou. Ta holka není hloupá. Věděla, žes tam ty lidi zavolal proto, že byli něčeho svědkem. Dívala se ti upřeně do obličeje a tys Tuckerovi pořád dával znamení - zvedal jsi obočí a poškubával hlavou směrem k Molinový. Viděl sem, že byla nervózní a měla děsnej strach, že ji ten Tucker pozná.“

„Na tom už teď nic nezměníme,“ řekl Duryea.

„Potom Tucker zavrtěl hlavou a hned byla zpátky ve svý kůži. Bylo vidět, jak se jí ulevilo.“

„No dobrá,“ řekl Duryea, „ale už je to pryč. Tucker svou výpověď nemůže změnit.“

„Mám takovej plán,“ pokračoval děda spěšně, „a je to plán jak fík. Čet jsem to v detektivce, kde s tím jeden polda vyrukoval na osobu, který se jinak nemoh dostat na kobylku. Udělal to tak, že...“

„Jak?“ přerušil ho Duryea.

„No, prostě si vybereš nějakou jinou dvojici,“ vysvětloval děda. „Je úplně jedno, kdo to bude - jde o to, aby je ta Molinová nikdy předtím neviděla. Pak sehraješ takovou pantomimu. Zopakuješ si ještě jednou celej ten kus, jak při něm zvedáš obočí, ale tentokrát to zařiď tak, aby ten muž a ta žena začali horlivě přikyvovat. Potom se usměj, jako by sis zrovínka ukrojil po-řádnej kus dortu, a řekni jim, že je to všechno, ať počkají venku. Pak začni mluvit s Molinovou a uvidíš, co se stane.“

„Obávám se, že to dost dobře nemůžu udělat, dědo,“ řekl Duryea.

„Proč ne?“

„Na slečnu Molinovou nic nemáme, jenom spoustu teorií. Má právního zástupce. Zdědila peníze. Ta se sebou nenechá zametat. Okresní prokurátor se nemůže uchylovat k takovým prostředkům z nouze, pokud se právě nejedná o někoho, u koho si je prakticky jist tím, že spáchal zločin. Musí...“

„Hernajs fagot,“ zaklel děda, „na to se teď vykašli. Nebuď tak zatraceně konzervativní. Láry fáry, vzal sis Wigginsovic holku, tak v sobě přece musíš mít nějaký ty sklony k riskování!“

Duryea se stařík ově vzrušení zasmál. „Obávám se, dědo,“ prohlásil, „že něco takového sice může vyjít v detektivce, ale ve skutečnosti by to vyjít nemuselo.“

„Houbeles,“ řekl děda. „Dýk ti to povídám - hleděl sem jí do obličeje. Když Tucker zavrtěl hlavou, hned celá ožila. Kdyby Tucker přikývl a po takový minutce přikývla i jeho manželka, co by asi udělala pak?“

„To nevím,“ řekl Duryea.

„Já taky ne, ale vsadím se, že by se hned pustila do vysvětlování, a jak se jednou pustěj do vysvětlování, tak...“

„Teď už se s tím nedá nic dělat, dědo,“ zopakoval Duryea hlasem, ve kterém zaznělo definitivní rozhodnutí. „Neslučovalo by se to s důstojností mého postavení. Kdybych někoho využil k takovému nahrávání, ti lidé by o tom někomu mohli povědět, hned nebo až někdy později, a nebylo by etické, aby...“

„No dobrá, dobrá,“ řekl děda znechuceně. „Tak pojď, půjdem po tý bouchačce.“

Kapitola 20

Nita Molinová seděla na protější straně stolu okresního prokurátora. Ruce v rukavičkách měla stisknuté do malých pěstiček. Barva líčidel, které si nanášela na obličej, se teď ale k její pleti vůbec nehodila - náhle totiž pobledla a růžový pudr na líčkách už plynule nepřecházel ve svěží barevný nádech, ale tvořil nepravidelné zubaté skvrny.

„Zopakuji ještě jednou otázku, slečno Molinová," řekl Duryea. „Byla jste v postavení, kdy byste měla ze smrti pana Stearna prospěch?"

„Asi ano."

Duryea otevřel zásuvku svého psacího stolu a vytáhl z něj revolver ráže třicet osm, který potápěč vyzvedl z mořského dna. „Ukážu vám tento revolver, slečno Molinová, a zeptám se vás, zda jste jej už někdy viděla."

Ucukla před ním a řekla rychle: „Promiňte, pane Duryeo. Nemám revolvery ráda."

„Jen se na něj podívejte," trval na svém Duryea a podával jí jej.

„Co... co chcete?"

„Už jste ten revolver někdy viděla?"

„Nevím o tom. Já jsem moc revolveru neviděla. Nemám je ráda. Držím se od nich dál."

„Takže ten revolver nepoznáváte?"

„Ne."

„Víte to jistě?"

„Ano."

„Ten revolver vyzvedl potápěč z moře," řekl Duryea působivě. „Je zřejmé, že tam byl hozen z paluby Cikánské královny."

Tiše kývla hlavou, oči stále ještě upřené na revolver.

„Je na něm vyražené číslo," pokračoval Duryea.

Znovu přikývla.

„Podle zákona platí pro prodej zbraní, že si obchodník musí vést záznamy o čísle a osobě, které byla zbraň prodána," řekl Duryea.

„Ano, o tom jsem slyšela."

„Skutečně?"

„Ano."

„Prostřednictvím toho čísla jsme o tom revolveru něco zjistili," řekl Duryea. „Výrobce ho prodal překupníkovi v Los Angeles. Překupník ho prodal obchodníkovi a obchodník ho prodal - hádejte komu?"

Vypadala zoufale, jakoby polapená, ale rty semkla těsně k sobě a zavrtěla hlavou.

„Prodal ho C. Arthurovi Rightovi," oznámil jí Duryea klidně.

„Arthurův revolver!" vykřikla.

„Ano."

„A byl hozený přes palubu jachty?"

„Patrně, ale to není všechno, slečno Molinová."

Zvedla obočí.

„Použitím přístroje, známého jako porovnávací mikroskop, můžeme prohlédnout kulky a stanovit s určitostí, zda byla daná kulka vypálena z příslušné střelné zbraně. Provedli jsme zkoušky s touto zbraní a nyní máme konkrétní důkaz, že toto je zbraň, z níž byly vypáleny kulky, které zabily Addisona Stearna a C.Arthura Righta."

Byla potichu, neřekla nic.

„Rekonstrukce zločinu naznačuje," pokračoval Duryea, „že namísto dvojnásobné vraždy se na té jachtě ve skutečnosti odehrála jiná tragédie: vražda a sebevražda. Takže mi povězte, co o tom víte."

„Vůbec nic."

„Jak dlouho jste byla na palubě té jachty, než jste omdlela?"

„Asi minutu nebo dvě. Stála jsem několik minut na molu a snažila se upoutat pozornost někoho na palubě jachty. Pak jsem si všimla, že loďka patřící k Cikánské královně je u mola přivázaná. Byla jsem si jistá tím, že pan Stearne, který věděl, že mám dorazit brzy po ránu, pravděpodobně ještě dřív, než sám vstane, zařídil, aby někdo z jachtařů odvezl loďku k přístavnímu můstku a nechal ji tam přivázanou, abych se dostala na palubu.

Odvázala jsem loďku, nastoupila do ní a odrazila. Chvíli mi to trvalo, ale pak už jsem vystoupila na palubu a zavolala, jestli je někdo vzhůru. Když mi nikdo neodpověděl, odtáhla jsem loďku k zádi a tam ji uvázala. To taky chvíli trvalo. Obešla jsem celou jachtu - myslela jsem, že Addison a Arthur ještě spí. Potom jsem dostala hlad a rozhodla jsem se, že si půjdu uvařit šálek kávy. Sešla jsem do spodní kajuty - a to je všechno. Uviděla jsem ta dvě těla.“

„Jak dlouho jste tam byla?“

„V té místnosti s těly?“

„Ano.“

„Jen pár vteřin. Nanejvýš minutu.“

„Co jste udělala potom?“

„Proběhla jsem přes jachtu, křičela a volala o pomoc, ale v žádné kajutě nikdo nebyl. Šla jsem do části vyhrazené pro posádku. Nikdo tam nebyl. Vrátila jsem se a šla do horní kajuty. Ani tam nikdo nebyl. Vyšla jsem nahoru, stoupla si k zábradlí... a pak jsem...“

„Ano, to víme přesně, co se stalo potom,“ prohlásil Duryea. „Snažím se zjistit, co se stalo předtím.“

„Nu, takhle se to stalo.“

„A teď jste mi pověděla všechno.“

„Ano. Všechno.“

„Nic jiného už o tomto případě nevíte?“

„Ne, vůbec nic.“

Duryea se zamračil. „Mám velmi výrazný dojem, slečno Molinová, že jste mi něco zatajila.“

Vzplanula rozhořčením a rázně odstrčila židli. „Snažím se s vámi spolupracovat, pane Duryeo. Řekla jsem vám všechno a nehodlám už podstupovat žádné další výslechy. Už jsme to probírali několikrát. Nebudu vám...“

Dveře do přijímací kanceláře se otevřely a slečna Stevensová, Duryeova sekretářka, oznámila omluvně: „Je tady pan Wiggins a říká, že ho čekáte.“

„Řekněte mu, ať počká,“ řekl Duryea nedůtklivě.

„Ale on říká, že jsou s ním ti lidé a vy prý...“

Děda ji jemně odstrčil stranou. „To je v pořádku, děvenko,“ prohlásil pronikavým, pisklavým hláskem. „To sou ti lidé, co s nimi chtěl pan Duryea... Jen pojďte dál, lidičky.“

Okresní prokurátor překvapeně zíral, když děda prošel kolem sekretářky do kanceláře s jedním mužem a jednou ženou.

Duryea na dvojici pohlédl s nelibostí. Byli poněkud ošuntělého zevnějšku. Muž sice vypadal jako poctivý člověk, ale tonul v rozpacích a byl celý nesvůj. Žena v sobě měla zjevně něco pochybného - ukřivděný postoj bojovně naladěné cuchty.

Děda se přesunul a chvíli stál mezi dvojicí a Nitou Molinovou. Žena dědu rázně odstrčila stranou, aby měla dobrý výhled. Muž se také podíval na slečnu Molinovou; obličej měl těžkopádný, neinteligentní, nejevící známky citu.

„Nuže?“ zeptal se Duryea podrážděně.

Muž pomalu pokýval hlavou. Současně s ním začala přikyvovat i žena s takovou vervou, až jí neúpravně zastřižené provázky vlasů poletovaly dopředu a dozadu.

Duryeovi najednou došlo, jak ho děda ošálil, a vyskočil na nohy. „Tak to už by snad stačilo,“ řekl dědovi nedůtklivě. „Jděte pryč! A ty lidi si odveďte s sebou.“

„Ano, pane,“ prohlásil děda a dodal ke dvojici, kterou s sebou přivedl. „To je všechno, co od vás okresní prokurátor chce. Už můžete jít.“

Duryeovo podráždění neopadlo, když si uvědomil, že děda vlastně počítal s tím, že bude z kanceláře vykázán, a patřičně té situace využil.

Jak odcházeli z kanceláře, Duryea se celý zakabonil, pokynul slečně Stevensové, aby zavřela dveře, a stále ještě podrážděně se otočil zpátky ke slečně Molinové.

Slupka povýšenosti z ní spadla. Rty se jí chvěly, jako by se zoufale a marně snažila udržet sebekontrolu; pak se s divokým a napůl hysterickým vzlyknutím schoulila a hlavu si zakryla pažemi.

„Promiňte," omluvil se jí Duryea.

„Ach, neměla jsem to dělat! Mohlo mě napadnout, že mě přitom určitě někdo viděl. Bála jsem se toho, už když jste sem přivedl tu první dvojici. Hned, jak jste to udělal, věděla jsem, o co vám jde. Já..."

Duryea se v duchu rychle přizpůsobil nové perspektivě. „Myslím," řekl vlídně důstojným hlasem, „že byste mi raději měla říci celou pravdu, slečno Molinová."

„Já... kdy mě ti lidé viděli?" zeptala se.

„Dřív než řeknu cokoliv jiného, slečno Molinová," prohlásil Duryea, „dám vám příležitost učinit úplné prohlášení."

Duryea vykročil ke dveřím své kanceláře. „Mohla byste si sem přinést notes, slečno Stevensová? Chci, abyste zapsala prohlášení."

Když se jeho sekretářka usadila a nachystala si notes, Duryea slečně Molinové pokynul. „Tak spusťte," vyzval ji tiše.

„Neřekla jsem vám celou pravdu," řekla slečna Molinová a uhýbala mu očima.

„O tom, kdy jste poprvé přišla na jachtu?"

„Ano."

„Doufám, slečno Molinová, že už mi teď povíte přesně, co se stalo."

„Byla jsem tu v sobotu odpoledne."

„V sobotu odpoledne?" vykřikl Duryea, ale vzápětí si uvědomil, že je nutné, aby svým hlasem nedal najevo překvapení. „Pokračujte, slečno Molinová," dodal.

„Chcete, abych vám to pověděla všechno?"

„Ano."

„Jak už jsem vám řekla, Addison chtěl, abych s ním vyrazila na tu plavbu. Domnívala jsem se, že je to důležité, že si chce o něčem promluvit. V sobotu jsem ale nemohla odjet, jak jsem vám řekla. Byla jsem objednaná u kadeřnice a..."

„Ano, to už jste vysvětlila. Povězte mi to ostatní."

„V sobotu kolem jedné hodiny mi Addison telefonoval."

„Kde jste byla?"

„U mé kadeřnice."

„A kde byl pan Stearne?"

„V Santa Delbarra. V jachtařském klubu, řekla bych."

„Co chtěl?"

„Zeptal se mě, jak rychle bych mohla odejít od kadeřnice. Řekla jsem mu, že asi tak ve dvě. Požádal mě, abych kadeřnici přiměla k tomu, aby si co nejvíce pospíšila. Říkal, že chce, abych mu zjistila, kde je Pearl Rightová, a kdyby nebyla doma, tak ať zjistím, kde je Warren Hilbers. Pak ať se s ním spojím a dám vědět, co a jak."

„Řekl vám, kde se s ním máte spojit?"

„Ano. Říkal, že mu můžu zavolat do jachtařského klubu v Santa Delbarra a oni už někoho pošlou, aby mu to na jachtě vyřídil."

„Co jste tedy udělala?"

„Požádala jsem kadeřnici, aby si pospíšila, a jela jsem k Pearl Rightové. Nebyla doma. Služka mluvila dost vyhýbavě."

„Warrena Hilberse jste znala?"

„Ach ano."

„Stearne chtěl, abyste zjistila, zda je paní Rightová se svým bratrem?"

„Ano."

„A kde je její bratr?"

„Přesně tak.“

„Co jste udělala?“

„Zjistila jsem, že doma Pearl není. Zavolala jsem jedněm známým do Cataliny a zjistila, že Warren a Pearl jsou tam od brzkého rána - asi od devíti nebo deseti hodin.“

„Co potom?“

„Lidi, co mají jachty, si docela často někam vyjedou a pronajmou si chatu. Někdy si lidé z jedné jachty pronajmou chatu jen pro sebe, a někdy se domluví lidé ze dvou nebo tří jachet a pronajmou si chatu společně - mají pak na pobřeží něco jako základnu, kde se můžou vykoupat a podobně. Zjistila jsem, že Warren a Pearl byli viděni, jak si to frčí kolem ostrova, a později někdo Warrena viděl v člunu samotného - nebyl tam s ním nikdo jiný. Tak jsem myslela, že si určitě pronajali chatku a Pearl je tam. Zeptala jsem se mých přátel, kterou chatku si Warren obvykle pronajímá, a oni mi řekli, že bývá v chatce paní Raleighové.“

„Zkoušela jste zavolat paní Rightové do chaty?“

„Tenkrát ne. Až později - v neděli odpoledne.“

„Warren Hilbers je nadšený jachtař?“

„Ano. Ale výletní jachty mu nic neříkají. Baví ho motorové čluny - cokoliv pod pětačtyřicet mil za hodinu je pro něj moc pomalé. Myslím, že jeho sestře se to taky líbí. Na jeho poslední člun mu dala peníze ona.“

„A to bylo všechno, co chtěl pan Stearne vědět? Jenom kde jsou?“

„Ano.“

„Řekl vám proč?“

„Ne. Myslela jsem, že se možná chtěl jenom ujistit - ale nevím.“

„Ujistit o čem?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím.“

„Pokračujte,“ řekl Duryea. „Co jste udělala, když jste je našla?“

„Snažila jsem se dovolat Addisonovi. V jachtařském klubu říkali, že tam není, a nevěděli, kdy se vrátí. Věděla jsem, že když na to šlápnu, netrvá cesta do Santa Delbarra až tak dlouho, a chtěla jsem s Addisonem mluvit.“

„O čem?“

„Chtěla jsem zjistit, jestli se schyluje k nějakým potížím mezi Pearl a Arthurem, protože kdyby tomu tak bylo, nechtěla jsem s tím mít nic společného.“

„Takže jste jela do Santa Delbarra?“

„Ano.“

„V kolik hodin jste tam přijela?“

„To nevím, pane Duryeo,“ řekla. „Nějak kolem čtvrté hodiny, možná o pár minut dřív a nebo o pár minut později.“

„Vydala jste se na jachtu?“

„Ano.“

„Jak?“

„Stála jsem na přístavní hrázi, když tam přišel někdo z jiné jachty a odvazoval člun. Zeptala jsem se ho, jestli by mě nehodil k Cikánské královně, a on řekl, že s radostí. Tak jsem naskočila, on se mnou odvesloval k Cikánské královně a já jsem vystoupila na palubu.“

„A viděla jste se s oběma, Rightem a Addisonem Stearnem?“

„Ne. Viděla jsem se s Addisonem.“

„Righta jste neviděla?“

„Ne.“

„Jak to?“ zeptal se Duryea.

„Když jsem dorazila na palubu jachty, Addison právě vycházel z kajuty.“

„Z které kajuty, horní nebo...“

„Přesně tak, z té horní, kormidelny.“

„Co se stalo?“

„Když mě viděl, vypadal hodně překvapený a myslím, že ho to naštvalo. Přiložil si prst na ústa, abych byla zticha, a odvedl mě k přídi, kde hned spustil: ‚Přece jsem ti to řekl do telefonu. Nechtěl jsem, abys přijela‘.“

„Co jste mu na to řekla?“

„Řekla jsem mu, že jsem chtěla vědět, na čem jsem a o co vůbec jde. Odpověděl, že si nemám dělat starosti a mám přijít v neděli brzy ráno, že bude všechno v pořádku.“

„Pověděla jste mu, co jste zjistila?“

„Ano. Všechno.“

„Komentoval to nějak?“

„Říkal, že se Arthur nesmí za žádných okolností dozvědět, že jsem tam byla.“

„Měla jste dojem, že je to poněkud neobvyklé?“

„Ano.“

„Co jste udělala?“

„Řekla jsem mu, že musím vědět, co se děje. Vyhýbal se přímé odpovědi. Po chvíli mi řekl, že když paní Rightová odešla z domu, měla možná v úmyslu odejít natrvalo. Pokud tomu bylo tak, prý tam zřejmě pro Arthura nechala dopis na rozloučenou a v tom dopise mohlo být i něco o mně. Říkal ale, že všechno bude v pořádku, a když mu budu důvěřovat a přijdu včas, abych se s ním vydala na tu plavbu, všechno se urovná a vyjasní. Požádal mě, abych přišla v neděli brzy ráno.“

„Řekl vám nějaké další podrobnosti?“

„Ne. Vypadal velice nervózní. Pořád mě postrkoval k zábradlí jachty. Říkal, že by to byla osudná chyba, kdyby Arthur zjistil, že jsem tam byla. Tvrdil, že musí cosi Arthurovi vysvětlit a že to musí udělat ve vhodnou chvíli.“

„Co bylo pak?“

„Nastoupila jsem do loďky a on se mnou odvesloval k jachtařskému klubu.“

„Arthur tedy nevěděl, že jste tam byla?“

Chvíli váhala a potom řekla: „Spíš bych myslela, že to věděl.“

„Proč si to myslíte?“

„Když jsem z loďky vystupovala, slyšela jsem, jak Addison šeptem zaklel a pak řekl:, Arthur je na palubě. Neohlížej se. Jdi pořád dál a zapadni do klubu.‘“

„Udělala jste to?“

„Ano.“

„Víte, zda se ten rozhovor odehrál před čtvrtou hodinou nebo až po čtvrté?“

„Bylo nějak kolem čtvrté hodiny. Pamatuju si, že jsem cestou zpátky zastavila u čerpací stanice a tam jsem si všimla, že hodiny ukazovaly za pět minut půl páté. Nechala jsem si vyměnit olej. Od té čerpací stanice jsem odjela nejpozději v půl páté a pět minut. To vím určitě.“

„Paní Rightové jste telefonovala na ostrov Catalina v neděli odpoledne poté, co jste se dozvěděla o té vraždě?“

„Ano.“

„Proč?“

„Najednou mě napadlo, že pokud tam nechala nějaký dopis v případě, že se nehodlala vrátit - že by prostě policisté mohli do toho domu vniknout nebo vyslýchat služebnictvo a ten dopis najít...“

„Pokračujte,“ řekl Duryea, když zaváhala.

„No, mohlo v něm být něco, co by pro Pearl mohlo vy padat špatně. Třeba něco - zkrátka nějaké špinavé prádlo, které by bylo lepší nevytahovat všem na oči.“

„Myslíte něco, co by na vás mohlo vrhat špatné světlo, je to tak?“ zeptal se Duryea.

„Na to jsem v tu chvíli tolik nemyslela. Myslela jsem na to, v jakém postavení se ocitla Pearl.“

„Moment,“ řekl Duryea náhle. „Napadlo vás, že možná svého manžela zavraždila ona sama, mám pravdu?“

Nita Molinová na zlomek vteřiny zaváhala, ale vzápětí řekla pomalu: „Ne. To ne.“

„Ale myslela jste, že by z toho mohla být obviněna?“

„Napadlo mě, že policisté by tu možnost mohli brát v úvahu -kdyby se k tomu dopisu dostali.“

„A věděla jste, že o vás v tom dopise byla zmínka?“

„Nevěděla - až později jsem si vybavila, co říkal Addison. Promiňte, pane Duryeo, ale víc už to zkrátka rozvádět nemůžu. Pearl byla nervózní a rozrušená a bylo toho hodně, čemu nerozuměla.“

„Je ještě něco, co mi k tomu můžete říci?“ zeptal se Duryea.

„To je vše.“

„Nic o tom, co se stalo v neděli ráno?“

Oči se jí mírně rozšířily. „Proč? Co se stalo v neděli ráno?“

„Potom, co jste objevila ta těla. Neodstranila jste nějaký důkaz?“

„To ne, pane Duryeo. Ne, čestné slovo. Jen tahle věc, kterou jsem udělala v sobotu, mě tížila na mysli - to, že jsem sem přijela a byla na palubě jachty a ne... - že jsem vám to prostě zatajila.“

„Chápu,“ řekl Duryea. „Takže teď už jste mi řekla všechno?“

„Ano, všechno. Naprosto všechno.“

„Myslím, že to je vše, slečno Molinová,“ řekl Duryea. „Škoda, že jste mi o tom neřekla hned.“

„Já... teď už chápete, co to znamenalo pro paní Rightovou -tedy co jsem si myslela, že to pro ni znamená. Je mi to líto. Prostě jsem měla pocit, že bych neměla být tím, kdo hodí první kámen.“

Duryea ji doprovodil ke dveřím. Když odešla, řekl slečně Stevensové: „Spojte mě s policejním velitelstvím v Los Angeles. Zařiďte to jako spěšný hovor.“

Slečna Stevensová vyběhla z kanceláře vytelefonovat spojení. Za malou chvíli měl Duryea druhou stranu na drátě. „Tady je Frank Duryea, okresní prokurátor v Santa Delbarra,“ ohlásil se. „Na adrese Maplehurst Apartments šest nula devět bydlí slečna Nita Molinová. Chci, abyste její byt prohledali. Raději si obstarejte příkaz k prohlídce. Má to souvislost s případem vraždy tady na jedné jachtě. Hledám dopis, který možná napsal C. Arthur Right; dopis byl z jachty odnesen a zatajen. Budete muset pracovat rychle. Slečna Molinová právě odešla z mé kanceláře. Než dorazí do svého bytu, bude jí to tak dvě hodiny trvat. Vyřízení příkazu a cesta tam by vám mělo zabrat zhruba hodinu. Ještě vám zůstane hodina na prohlídku.“

Duryea zavěsil.

Nita Molinová, oblečená elegantně ve světle šedé sukni a saku, čekala po odchodu z kanceláře okresního prokurátora jen tak dlouho, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje. Pak vstoupila do telefonního boxu v dragstóru. Rychle do něj vhodila minci, vytočila meziměsto a oznámila: „Tady slečna Smithová, volám z telefonního automatu šest čtyři jedna dva pět. Chci mluvit s panem Tedem Shalem v Richgrove, devět sedm tři dva čtyři - pokud není doma, nechci mluvit s nikým jiným. Spěšný hovor, prosím.“

Byla požádána, aby vhodila osmdesát pět centů a vyčkala u telefonu. Zatímco čekala, několikrát si rychle potáhla z cigarety. Lehký třes ruky, nesoucí sirku ke špičce cigarety, byl jedinou známkou její nervozity.

Když si potáhla podruhé zhluboka, oznámila jí spojovatelka: „Mluvte, prosím.“

Hodila cigaretu na podlahu telefonního boxu, přišlápla špičku podrážkou elegantního šedého střevíčku a uslyšela hlas Teda Shala, jak říká: „Haló.“

„Tede, víte, kdo volá?“ zeptala se.

„Ano.“

„Chci, abyste pro mě něco udělal.“

„Co?“

„Je to moc důležité. Víte, byla jsem jmenována vykonavatelkou závěti. V souvislosti s tím majetkem musím udělat pár věcí, podniknout několik velmi důležitých kroků. Udělala jsem si seznam dokumentů, které mám přinést svému advokátovi panu Hazlitovi z firmy Hazlit & Tucker. Ty dokumenty jsem nechala v hnědé kabelce, kterou jsem měla u sebe s jiným oblečením. Když jsem se převlékala, vzala jsem si jinou kabelku, ale něco jsem si zapomněla přendat. Ta hnědá kabelka je v pravém horním šuplíku malého toaletního stolku v severní části mého pokoje. Klíč jsem nechala v recepci. Zavolám tam a řeknu jim, aby vám ho dali.

Byl byste tak strašně hodný a zaběhl teď hned do Maplehurst Apartments? Požádejte o klíč slečny Molinové a jděte do mého bytu. Teď mě poslouchejte, Tede, tohle je moc důležité. Na recepci nemají rádi, když si nájemníci posílají cizí lidi, aby něco z bytu odnesli, ale nevadí jim, když tam někdo něco přinese. Mohl byste zabalit nějaký balíček? Je úplně jedno, co v něm bude.

Stavte se v knihkupectví a kupte první dvě knihy, které vám přijdou pod ruku, nebo jestli máte ranec špinavého prádla, tak ho tam vezměte. Zařiďte to tak, aby si toho balíčku hned všimli. Rozumíte mi?“

„Ano,“ řekl Shale. „Co mám dělat, až tu vaši kabelku budu mít?“

„Schovejte ji pod plást. Přidržte si ji pod paží, aby vám nevypadla. Vyjděte z bytu. Jděte do kanceláře mého advokáta a povězte mu, že přijdu trochu později; vy že jste se mnou zašel na drink a zjistil jste, že jsem ve vašem autě nešťastnou náhodou nechala kabelku, takže mi ji tam chcete nechat, abych si ji mohla vzít hned, až tam dorazím. Je vám to všechno jasné?“

„Jasné jako facka,“ řekl Shale.

„Až to vyřídím,“ navrhla, „mohli bychom si někam vyrazit, něco popít a trochu si zatančit. Líbilo by se vám to?“

„Velice moc,“ řekl.

Zasmála se hrdelním, svůdným hlasem. „Mně taky,“ dodala. „Nashle!“

Zavěsila sluchátko do vidlice a pečlivě zkontrolovala čas na svých náramkových hodinkách.

Kapitola 21

Joan Harplerová pohlédla přes stůl na Franka Duryeu upřímnýma a vyrovnanýma očima - očima, jimiž probleskoval náznak úsměvu.“

„Připadá mi, jako by si na mě všichni ukazovali,“ řekla.

„Je mi líto, že vám to způsobilo nepříjemnosti, ale nevím o tom, že by došlo k nějakému zveřejňování. Myslím, že jsem v tom smyslu učinil pečlivá opatření.“

„To jistě ano. Však také neříkám, že si na mě všichni ukazují. Říkám, že mi to tak připadá.“

Na té mladé ženě bylo něco, co okresnímu prokurátorovi vadilo. Vystupovala klidně, sebejistě a s takovou vyrovnaností, že z toho byl celý nesvůj. Když se to pokusil rozebrat, napadlo ho, že to možná bude naprostým nedostatkem nervozity. Většina svědků, kteří za tím stolem seděli, před ním něco skrývala a to něco jim neustále vrtalo hlavou. Jelikož věděli o citlivém místě na svém svědomí, měli strach, že by okresní prokurátor svými otázkami mohl píchnout rovnou do toho bolavého místa - a tak se ovládali a nasazovali si masku nenucenosti, aby potlačili byť jen nepatrné škubnutí, které by takové náhlé bodnutí způsobilo. Tato mladá žena však zjevně považovala svou návštěvu za nějakou zábavnou epizodu.

„Nevypadáte ani zdaleka jako žena, na kterou si všichni ukazují,“ řekl Duryea. „Vypadáte mladá a tak trochu nezkušená.“

Zasmála se tomu. „Budu to muset napravit. V dnešní době mladé ženy nemají moc rády, když se o nich mluví jako o nezkušených.“

„Měl jsem spíš na mysli to, že jste sotva typ ženy, od které by člověk čekal, že se bude plavit sama na soukromé jachtě,“ pokračoval Duryea. „Jestlipak obvykle někoho nepřiberete do party, když vyplouváte?“

„Někdy ano - když si spolu rozumíme. Ale nudí mě mít na jachtě takovou tu průměrnou společnost - muže, kteří prahnou po milostném dobrodružství, dívky, které se chtějí dobře pobavit, příliš mnoho alkoholu - nakonec z toho máte na jachtě jenom nepořádek. Mám jachtu proto, že mám ráda moře. Ráda provozuju sportovní rybolov. Mám několik přátel s podobným vkusem.“

„Není ta jachta trochu velká pro někoho, kdo má rád malou společnost?“

„Je větší, než pro jakou bych se rozhodla, kdybych si ji stavěla sama. Vybrala jsem si ji vloni. Přirozeně jsem ji dostala za výhodnou cenu. Je to báječná loď. Ale musím vás varovat. Vím, že jste mě sem nevolal jen proto, abyste se mě vyptával na mou jachtu a můj vkus při jachtaření. Jen si mě oťukáváte, než na mě spustíte zhurta. Jenomže jestli mě necháte, abych se rozvykládala o Albatrosu, nic jiného už neuslyšíte. Raději přejděte rovnou k věci.“

Duryea se usmál. „Připusťme, že máte tu nejbáječnější jachtu na celém pobřeží - nemáte ale pocit, že plavit se na ní sama je poněkud nepohodlné?“

„Ano. Moc často to nedělám.“

„Mám tomu rozumět tak, že tento výlet do Santa Delbarra byl výjimkou?“

„Svým způsobem ano.“

„A mohl bych se vás zeptat, co z něj učinilo výjimku?“

Zasmála se. „Vy ale umíte obratně manévrovat, pane Duryeo. Chvíli jsem už myslela, že jsou ty řeči o jachtě jen takovou rozcvičkou. Zaútočil jste tak plynule, že jsem to málem nezpozorovala.“

Oplatil jí úsměv, ale za zdvořilostí toho úsměvu byla odhodlaná neústupnost.

„Jeden mladý muž, který mě poslední dobou čím dál více zajímal, začíná být maličko - trochu příliš - nezávislý. Ne. To opravdu nemyslím vážně, pane Duryeo. Nejde ani tak o to, že je on nezávislý, ale o to, že chce připravit mě o mou nezávislost. Naše přátelství pokročilo do stádia, ve kterém si on myslí, že má právo mi říkat, co mám a co nemám dělat. Takže mi připadalo velmi vhodné vyjet si na výlet, aniž bych mu řekla, kam jedu a s kým. S tím, že až přijde na vyptávání a protesty, klidně počkám, až ho to přejde, dokážu mu, že jsem si vyjela úplně sama, a tak ho dostanu do pozice člověka, který se velice zmýlil. Myslela jsem, že je to dobrý výchovný prostředek -a kdyby kolem toho dělal příliš velký rozruch, aspoň bych si uvědomila zavčasu, jak velmi neblahé by bylo mít ho v roli žárlivého manžela.“

„Neděláte si až příliš těžkou hlavu s tím, jak vychovávat mladé muže?“

„S výchovou mladého muže je tak či onak spousta práce,“ zasmála se. „Ale najednou jsem si uvědomila, že mi na té osobě záleží mnohem víc, než jsem si myslela. I když si své nezávislosti velmi cením. Tak je to tedy, pane Duryeo. Poněkud špatná kombinace, při které je nutno myslet - nebo spíš pečlivě rozvažovat. Teď už víte, co vězí za tou mladou ženou, která putuje úplně sama na své jachtě.“

„Už chápu. A co ten výlet v neděli odpoledne?“

Maličko se ušklíbla. „Ten výlet! Rozhodně lituju, že jsem se do toho vůbec pletla. Ocitla jsem se v pozici nevinně přihlížejícího, který utrží nejvíc modřin.“

„Ale jděte, tak zlé to snad není?“

„Téměř ano. Každopádně je to nepříjemné.“

„Snad byste mi o tom výletě mohla povyprávět se stejnou upřímností, s jakou jste mi pověděla o tom prvním?“

„Tím spíš, že je mnohem méně osobní a má s tím případem tak zřejmou souvislost.“

Usmál se. „Musím uznat, že tohle bylo podáno elegantně -i když to mířilo pod pás.“

„Promiňte. Bylo to tak velké pokušení. Měla jsem ten osten víc zaobalit. Takže - slečna Molinová se ke mně přišla převléknout. Nabídla jsem jí pohostinně, že je jí má jachta k dispozici. Myslela jsem, že to je to nejmenší, co může jeden jachtař pro druhého za daných okolností udělat.“

„A potom?“

„Ten mladý muž - Shale - odjel na břeh. Bylo mi ho opravdu líto, když jsem viděla, jak se sotva plahočí v těch promočených šatech, které se na něj lepily. Vypořádal se s tím tak, že nasadil takový nonšalantní výraz. Rozhodně jsem s ním cítila, ale přesto jsem se musela smát.“

„Ráda se v životě zasmějete?“

„Upřímně řečeno je to tak - a velmi často se směju sama sobě.“

„Zatímco jste sledovala mladého Shala, slečna Molinová se převlékala?“

„Ano, a potom mi něco navrhla. Říkala, že je pro ni nesmírně důležité zjistit, kdo všechno přijde na palubu Cikánské královny. Kromě policistů, samozřejmě.“

„Řekla vám, proč to chce vědět?“

„Moc to nerozebírala, ale vypadalo to, že chce vyvolat dojem, jako by tam byl očekáván někdo, kdo se měl zúčastnit plavby, ale nedorazil. Chtěla zjistit, zda se ta osoba opozdila nebo se rozhodla, že se k nim nepřipojí. Ale to je pouze moje domněnka. Nemělo by se to ze záznamu vyškrtnout?“

„Jak přesně zněla její nabídka?“

„Chtěla vědět, zda bych byla ochotná přistoupit na jednu finanční nabídku. Řekla jsem jí, že nebyla, a ona mi začala vysvětlovat, co to pro ni znamená; musí prý najít někoho, kdo by jí to pohlídal, ale kromě mé jachty neexistuje žádné jiné místo, odkud by ten člověk mohl dobře vidět.“

„Takže jste její žádosti vyhověla?“

„Ano, velmi zdráhavě.“

„Za finanční odměnu.“

„Ne. Ovšemže ne. Řekla jsem jí, že s ní budu ráda spolupracovat.“

„Tím se tedy vysvětluje onen výlet.“

„Ano.“

„No dobrá, pokračujte.“

„Nějak se dohodla s Tedem Shalem, který se toho hlídání měl z velké části ujmout. Ona chtěla zůstat na palubě a pomáhat. Proti tomu jsem nic neměla. Potom navrhla, aby Ted Shale sešel dolů a trochu se prospal, což on udělal. Pak slečna Molinová rozhodla, že by stejně nemělo smysl něco dělat, dokud jsou na palubě Cikánské královny policisté. Chtěla si zatelefonovat a zeptala se mě, zda bych mohla pana Shala probudit, kdybych si všimla, že policisté z Cikánské královny odcházejí. Řekla jsem jí, že neslibuju, že to pohlídám. Víte, pane Duryeo, najednou mě napadlo, že si to všechno možná vymyslela proto, že chtěla mít někoho na palubě mé jachty - třeba aby to tam obhlédl. Pocítila jsem vztek. Řekla jsem jí, že nebudu sedět na stráži, abych viděla, jestli už policisté odcházejí, a že jí ani neslibuju, že tam s jachtou zůstanu. Dala jsem jí najevo, že mám pocit, jako bych byla tak trochu podvedena.

Vrátila se na břeh a můj hněv postupně narůstal. Zvědavost mě ale ponoukala, abych se čas od času na tu druhou jachtu podívala. Pak jsem si začala myslet, že slečna Molinová možná prostě chtěla pana Shala někam na čas uklidit, než si promyslí, jak přizpůsobí svému obrazu jeho vzpomínky na to, co se stalo. Úplně mě rozlítilo pomyšlení, jak své problémy vysypala do mého klína. Tak jsem se rozhodla, že jí taky něco ukážu. Prostě jsem zvedla kotvy a vyjela si na malou plavbu pro vlastní potěšení.“

„Mladého Shala jste podle všeho nechala zamčeného v kajutě?“

Usmála se. „Sešla jsem k jeho kajutě a zavolala přes dveře, že vyplouvám a že se musí vrátit na břeh. Odpovědí mi bylo jen usilovné chrápání. Myslela jsem, že to na mě mladý pán možná jen tak hraje, nebo mi třeba chce na té mé osamělé jachtařské výpravě dělat doprovod. Mohu vás ujistit, že za takových okolností se mohou z ctižádostivých mladých mužů vyklubat pořádně otravní jedinci. Podnikla jsem tedy jisté kroky, abych měla jistotu, že bude přinejmenším vzhůru, až z té místnosti vyjde. Nechtěla jsem, aby se oháněl tou starou výmluvou, že chodí ve spánku.“

„Jak daleko jste plula?“

„Ani nevím. Prostě jsem si vyjela, plavila se jen tak bez cíle a pozorovala slunce nad horami.“

„A mladý Shale?“

„Probudil se, když už slunce zapadalo. Spustil příšerný povyk, takže jsem se šla dolů podívat, jak to tam vypadá. Zdálo se, že není zvyklý pobývat v zamčené místnosti.“

„Co jste mu řekla?“

„Řekla jsem mu, že se omlouvám za to, že jsem ho tam zamkla, ale jelikož jsem se rozhodla udělat si malou vyjížďku, měla jsem pocit, že opatrnosti není nikdy nazbyt. Zasmál se a prohlásil, že bude spát klidně dál, když ho ujistím, že se nejedná o únos. Ale co prý jeho práce? Nu, vzal to tak mile a měl tak rozumné argumenty, že jsem dveře otevřela a pustila ho ven. Ani jsem ho nenutila k nějakým slibům. Nebylo to nutné. Je to prima mládenec, a dokonce něco ví o jachtaření. Pomohl mi vrátit se s jachtou do přístavu.“

„Slečna Molinová se s vámi setkala?“

„Ano.“

„Jaký k tomu zaujala postoj?“

„Obávám se, že slečna Molinová je drobátko rozmazlená. Musela jsem jí vysvětlit, že nejsem její zaměstnankyně a nenechám se sebou orat. Takže mě poprosila o prominutí a...“

„Pan Shale pak zůstal na palubě a hlídal?“

„Ano. Slečna Molinová se mi moc hezky omluvila. Říkala, že si někam musela zatelefonovat a že trvalo jí to strašně dlouho. Poprosila, zda bych mohla pana Shala nechat hlídat až do rána. Pak že si to už zařídí jinak, takže ať prý nekazím legraci a nedělám si hlavu s konvencemi.“

„Co jste jí na to řekla?“

„Tou dobou jsem už měla pocit, že se s Shalem docela dobře znám. Cítila jsem jistotu, že i když nic neodpřísáhne, nehrozí od něj ženám žádné nebezpečí, pokud nevezmou iniciativu do svých rukou. Tak jsem jí řekla, že tedy do rána spánembohem.“

„Co udělala potom?“

„Odjela do Los Angeles. Vypadalo to, že si pro ni poslal advokát pana Stearna. Pan Shale hlídal jachtu celou noc. Dělal to velice zodpovědně a choval se jako perfektní džentlmen.“

„Nevíte, zda někoho viděl jít na palubu jachty?“ zeptal se Duryea víceméně ze zvyku.

„Ano. Než jsem se uložila ke spánku, někdo tam byl. Bylo to krátce poté, co slečna Molinová odešla - řekla bych kolem jedné hodiny.“

Duryea se na židli napřímil, zpevnil záda a oči mu ztvrdly a zpozorněly. „Chcete tím říct, že někdo vnikl na palubu Cikánské královny?“

„Ano.“

„Kdo?“

„To nevíme.“

„To už s vámi slečna Molinová nebyla?“

„Ne. Už byla pryč.“

„Byl to muž nebo žena?“

Joan Harplerová váhala tak dlouho, že už samo to váhání vypadalo významně. „Buď to byl muž, nebo žena v mužských šatech," prohlásila.

„Jak dlouho byla ta osoba na palubě?"

„Ne déle jak pět minut."

„Víte, o co jí šlo?"

„O něco, co bylo na jachtě."

„Proč jste mi o tom neřekla?"

„Vy jste mě nepožádal, ať držím stráž. Předpokládala jsem, že kdybyste chtěl nechat jachtu hlídat, byl byste si to hlídání zařídil. Rozhodně jste měl spoustu lidí a možností."

„Ano," připustil Duryea. „Musím přiznat, že v tomhle máte pravdu. Mohla byste toho muže dobře popsat?"

„Obávám se, že nemohla. Viděla jsem jen nezřetelně nějakou postavu. S loďkou zacházel velmi obratně, toho jsem si všimla. Byl to Shale, kdo ho při tom pozoroval nočním dalekohledem, a Shale by toho o něm věděl určitě víc než já. Ten muž něco nesl - jak když na palubu přišel, tak když se vracel na břeh - něco malého a těžkého v tašce."

„Jak jste poznala, že to bylo těžké?"

„Podle toho, jak s tím manipuloval, a podle hluku, který natropil, když to položil na dno loďky."

„V cestovní tašce?" zeptal se Duryea.

„Spíš to vypadalo jako malý, čtveratý kufřík." Pozorně si prohlížel její obličej, zda v jejím výrazu nenajde náznak toho, že by věděla o významu toho, co říká, ale nic takového neviděl. „Byl to přenosný psací stroj?"

Zamračila se, jako by se snažila si tu scénu znovu vybavit. „Docela dobře to mohl být přenosný psací stroj," připustila.

Kapitola 22

Frank Duryea se v soláriu natáhl do ratanového křesla s podnožkou a vychutnával doutník. Byl to jeden z těch mýtických okamžiků, při nichž se starosti pracovního světa rozplývají v modrém oparu vonného kouře.

Služebná, která se už vrátila ke svým povinnostem, se právě chystala přinést večeři na stůl. Milred v šatech s jemným potiskem, ve kterých vypadala tak čisťounce a k nakousnutí, jako by byla nějaká vybraná lahůdka, zabalená do celofánu, si svého manžela zamyšleně prohlížela. Přimhouřené oči propůjčovaly jejímu obličeji výraz spokojenosti a svůdné zahloubanosti.

Děda Wiggins, pobíhající sem a zase tam v obleku, který vyhrabal ze skříně v přívěsu, třímal v rukou orosený koktejlový šejkr a třepal s ním nahoru a dolů s vehemencí velkého psa, třesoucího králíkem.

„Jak tomu říkáš, dědo?“ zeptala se Milred.

„Abych pravdu řek, vlastně to žádný jméno nemá. Tuhle večer sem zaslech jednoho chlápka, jak cosi mudruje o svým koktejlu. Povídal, že mu říká ‚Blok Lok‘, poněvadž jak prej si dáš lok, ujdeš blok a řádíš jak cvok. Jenže u tohohle koktejlu to tak neúčinkuje. Kdepak. Nemusíš ujít žádnej blok, prostě ho vyzunkneš a hned fíííí! Vystartuješ jak raketa!“

„Vymyslel jsi ho sám?“ zeptala se Milred.

„Mhm - a nejsou v něm žádný takový ty neutrální přísady. Jak ho vypiješ, víš, že v něm něco bylo. Má trochu zastřenou chuť, ale tím se nedejte mejlit! Je to s ním podobný jako u ženskejch, co sice vypadaj jako mírný, domácí puťky, ale zatím -jejdajejda!“

„Jsem ochoten to zkusit, ale večer ještě možná budu muset do práce,“ řekl Duryea.

Milred protáhla obličej. „Už zase! Proč nenecháš šerifa, ať ten případ dodělá?“

„Protože se obávám, že by zatkl nesprávnou osobu,“ vysvětloval Duryea, „a pak bych musel jít k soudu s totálně zpackaným případem.“

„Z večerních novin jsem získala dojem, že se nad tou Molinovou stahují hodně černá mračna.“

Děda odšrouboval klobouček z hubičky koktej lového šejkru. „Podle toho, jak to teď vypadá,“ prohlásil, „záleží na tom dopisu těm kšeftařům s ropou. Stearne řekl písařce, že musí odejít zavčasu, aby stihl donést dopis na poštu před pátou hodinou. To znamená, že by musel z jachty odejít nejpozději dvacet minut před pátou. Jestli ten dopis neposlal, vypadá to, že byl zamordovanej v době od čtyř hodin pěti minut do čtyř čtyřiceti. A Molinová na tý jachtě zrovna v tu dobu byla a nemůže dokázat, kde byla potom, až do čtyř třiceti. Jak mi to jde, Franku?“

„Docela dobře,“ řekl Duryea. „Abych pravdu řekl, Milred, budu asi muset dědu přijmout do sboru.“

Děda Wiggins k němu vzhlédl rychlým, jakoby ptačím záškubem hlavy. „To myslíš vážně?“ zeptal se.

Duryea se zasmál. „Ne.“

„Toho jsem se bál.“

„Měl byste toho za deset dní plné zuby, dědo,“ řekl Duryea. „Není to nic než spousta rutinní práce. Lidi páchají samé malé zločiny. Děcka kradou auta, muži řídí přiopilí, sem tam dojde k vloupání. Čas od času do města dorazí nějaký talentovaný podvodník a provádí všelijaké čachry. Většina těch lidí není dopadena, ale když už je někdo chytí, je to skoro vždycky jasný případ.“

„A co případy vraždy?“

„Případ vraždy se tu objeví zhruba dvakrát do roka. Většinou se jedná o zabití z citových důvodů, kdy někdo někoho zastřelí v záchvatu hněvu, pak jde a sám se udá, nebo spáchá sebevraždu.“

„Co se dá dělat,“ řekl děda, „budu si to muset ohlídat a jezdit sem máknout jednou za uherskej rok. Tady to máte, lidičky.“

Děda jim podal tác s koktejlovými sklenkami. Milred okusila ze své a řekla hlasem, v němž se ozval slabý náznak překvapení: „Je to dobré, dědo.“

„Ovšem, že je to dobré,“ prohlásil děda rozhořčeně. „Co sis myslela, že celou tu dobu dělám? Že se dřu jak mezek pro nic za nic a plejtvám pitím na něco, co není dobré?“

„Chutná to, jako by v tom byl rum,“ podotkl Duryea.

„Prostě to vypij,“ ponoukal ho děda, „a nedělej si s tím hlavu.“

„Ale ta chuť je opravdu jemná. Nemyslel jsi to jenom v žertu, že to má takové grády?“ zeptala se Milred.

Děda Wiggins na ni pohlédl přes horní okraj brýlí. „Poslouchej, Milred. Já už se po tyhle zemi něco nachodil a mockrát sem se dostal do potyčky s králem Ječmínkem. Nikdy sem ho nepřemoh a on nikdy nepřemoh mě. Jednou nebo dvakrát už mě položil, ale já sem dole nezůstal. Pořád je to vyrovnaný. Ale to ti povídám, že tenhle koktejl, to je jeho eso v rukávě. Tohle používá jako zaručenej lomcovák.“

„Už jsem rozhodně okusila koktejly, které mi připadaly silnější.“

Milred se obrátila k manželovi. „Co s tou Molinovou uděláte?“ zeptala se.

„To kdybych tak věděl,“ připustil Duryea vesele. „Šerif to chce rozjet a vznést proti ní obvinění. Já bych s tím chvíli počkal. Chci ještě něco prošetřit. Zítra bych chtěl zajet do Cataliny a pár věcí si tam ověřit.“

„Tak mě s sebou vezmi,“ navrhla Milred.

„Pojedu tam pracovně.“

„Nebudu se ti do ničeho plést. Jen bych chtěla jet s tebou.“

Zavrtěl hlavou.

„Já ti něco povím, holka. Pojeď se mnou. Taky sem přemejšlel, že bych zejtra zajel do Cataliny, a my dva můžeme jet klidně spolu. Jestli se tvůj manžel dostane čirou náhodou na stejnou loď, nic s tím nenaděláme.“

„Možná poletím,“ řekl Duryea s úsměvem.

„Pche,“ odsekla. „To si moc legrace neužiješ. Co takhle raději jet s námi, vychutnávat vzrušení z plavby lodí, cítit příchuť slané vody v povětří, vidět různé typy lidí? Až budeš v Catalině hotový se svou prací, mohl by sis najít hodinku dvě na opravdový odpočinek. Poslední dobou trávíš v kanceláři až moc času.“

„Opravdu pojedete?“ zeptal se Duryea.

„Slyšel jsi, že mě o to děda požádal, ne?“

„A když někoho z Wigginsů požádáš, ať někam jede, tak je to hotová věc,“ chichotal se děda. „Žádnej opravdovej Wiggins ještě nikdy neseděl na zadku a nežral se nudou. Jsme zkrátka přelétaví ptáci, opravdoví neposedové.“

„Co budeš prošetřovat?“ zeptala se Milred manžela.

„Chci si něco ověřit ohledně paní Rightové a jejího bratra.“

„Ale, Franku, proč, proboha?“

„V rámci běžných povinností.“

„Proč to nenecháš na policii?“

„Nechci, aby se kolem toho dělalo moc rozruchu.“

„Ale proč je chceš kontrolovat?“

„Zhruba ve čtyři hodiny v neděli odpoledne se něco možná stalo. Nebo, řekl bych, se něco podle plánu mělo stát,“ odpověděl Duryea téměř zahloubaně.

„Co?“

„To nevím. Zdá se, že to neví nikdo. Cikánská královna měla vyplout ve tři. A ve tři hodiny byl na moři Albatros. Kdyby vyšlo najevo, že Pearl Rightová v motorovém člunu svého bratra ve tři hodiny odpoledne také brázdila moře, byla by to zvláštní shoda okolností, nemyslíte?“

„Teď jsi na to káp, synu,“ řekl děda. „Však jsem doufal, že tě taky napadne přebrat si, co ti navykládala tahle Joan Harplerová. Dočista tě zhypnotizovala a dobře o tom ví.

Je to pěkná hadimrška - až moc pěkná. Tu svou historku o tom, jak se plaví sama, umí podat tak, že zní dočista pravdivě a upřímně, když ji tak člověk poslouchá. Když ale odejde a člověk už u toho nevidí ty doširoka rozevřený kukadla a neslyší ten vemlouvavej hlas, jak do tebe hučí, a jen si vybaví ty slova samotný, tak mu to začne bejt podezřelý.“

„Na tom koktejlu asi opravdu něco bude," řekla Milred, „děda se nám rozpovídal."

„Co tím chceš říct?" dožadoval se děda. „Já přece povídám vždycky."

„Ale teď mi vykládáš tajemství z kanceláře mého manžela. Ten když přijde domů, mluví o běžných právnických záležitostech. Ale ty si dáš dva koktejly a já zjišťuju, že tráví čas povídáním s krásnými ženami a nechává se jimi přivádět do stavu vytržení."

„Něco na tom je," připustil děda. „Ta Harplerová je hezká jak obrázek, a Molinová je taky..."

„Ale co, té se nebojím," řekla Milred. „To není Frankův typ. Rafinovaná elegance, lesk a nápadně vystavované hezky tvarované nohy ho díkybohu zanechávají chladným, ale jak si před ním nějaká hezká holka začne hrát na dobrou kamarádku, usmívá se mu rovnou do očí a vřele si s ním tiskne ruku, zbaští to i s navijákem."

„Tak ty sis zase hrála s odposlouchávacím zařízením, co?"

„Kdepak, drahý. Jen jsem si tě dobře prohlédla."

„Kdy?"

„Než jsem tě ulovila, ty hlupáčku. Copak nevíš, že si každý lovec prostuduje zvyky zvěře, kterou má v úmyslu vystopovat?"

Děda se začal chichotat. „Ha ha ha. Vsadím se, že si myslel, že ti vyrazil dočista dech. Neměl ponětí, že přitom polyká návnadu a háček už se do něj zasekává."

„Jako bych už neměl dost zklamání v práci," povzdychl si Duryea.

Ke dveřím přišla služebná. „Bude se podávat večeře," oznámila.

Děda svůj koktejl vyzunkl do poslední kapky. „Poslouchej, synu. Nedovol ty Harplerový, aby ti nasadila klapky na oči. Když sem dočista střízlivěj a pomyslím na to, jak na mě hleděla, jak přitom nasadila ten svůj úsměv maličko nakřivo a upírala na mě ty svý břidlicově šedý kukadla, jako by neměla vůbec co skrejvat, tak si řeknu ‚No jo, na tu Molinovou je možná dobré dát si pozor, ale tahle Harplerová, to je jiná, ta je čistá jako lilie.' Ale jak sem trochu stříknutej a přemej šlím znovu nad tím, co říkala, tak ti povídám, že tady něco nehraje. Naštve se, že ji někdo zneužívá, a tak uteče na moře. Bojí se, že jí bude nějakej mužskej dělat milostný návrhy, tak ho zamkne v kajutě. Tedy tímhle mě neoblafne, Franku Duryeo."

Okresní prokurátor položil svou prázdnou koktejlovou sklenku, vědom si toho, že Milrediny oči na něm spočívají a pozorně si ho prohlížejí.

„Možná něco skrývá v souvislosti se svými soukromými záležitostmi," napadlo Duryeu.

„Ano, dědo, zítra se jede do Cataliny - určitě," rozhodla Milred. „Jak se u něj začnou projevovat tyhle syndromy, není rad-no mu důvěřovat."

Když byli v půlce večeře, zazvonil telefon a služebná oznámila, že volá šerif Lassen a má nějakou důležitou informaci pro Duryeu. Okresní prokurátor šel k telefonu, a když se po několika minutách vrátil, musel čelit dychtivým, čekajícím očím dědy Wigginse.

„Je mi líto, dědo. Nevyšlo to."

„Co?"

„Vaše teorie."

„Co je s ní?"

„Ty brýle už byly nějakou dobu ve vodě."

„Proč si to myslíš?"

„Šerif se spojil s očním lékařem, který oběma mužům předepisoval brýle. Je naprosto vyloučeno, že by ty brýle měly s kterýmkoliv z nich něco společného."

„Proč ne?"

„Předpis vůbec neodpovídá. Muž, kterému tyhle brýle patřily, potřeboval značnou korekturu na levém oku. Pravé oko je téměř v pořádku. Je to neobvyklá kombinace. Šerif si je jistý, že spadly do vody z nějaké jiné jachty."

„A která jachta tam ještě v průběhu posledního týdne byla?"

„Dvě nebo tři. Šerif už to prověřuje, čistě pro jistotu."

Děda se zazubil. „Škoda - mohla to bejt dobrá teorie," prohlásil.

„To tedy mohla," připustil Duryea. „Všechny vaše teorie jsou nám ku prospěchu. Ten váš nákres způsobu, jakým se loď otáčela s přílivem, a místo, na kterém byl nalezen revolver, stále ještě

něco naznačují. A to, jak jste Nitě Molinové zařídil výslech třetího stupně, byl přímo mistrovský kousek.“

„Už zase jsme u té Molinové,“ řekl děda. „Pořád se k ní vracíme.“

„Jak je to s tím místem, kde byl nalezen revolver?“ zeptala se Milred. „Zdá se, že mi něco uniklo.“

„Nevím, jestli je to tím koktejlem nebo tím, že čím víc o tom přemýšlím, tím víc si uvědomuju, jak to bylo naprosto logické a chytré, ale děda nám skoro s určitostí dokázal, že revolver byl hozen přes palubu té jachty až nějakou dobu po spáchání vraždy. Otázka zní, kým?“

„Nitou Molinovou?“ zeptala se Milred.

„To už je téměř jisté,“ řekl Duryea.

Děda Wiggins zaklepal vidličkou a nožem o talíř. „Herdek filek,“ zvolal. „Mám teorii!“

„Ne, ne,“ prosil smějící se Duryea. „Další už ne. Až po večeři.“

„Ba jo, pane,“ řekl děda. „Napadla mě zatraceně dobrá teorie.“

„Jakápak?“

„Ta Harplerovic holka. Když ji Ted Shale uviděl, stála na palubě jachty. Shale říká, že byla oblečená v plavkách; na rukách a nohách prý se jí třpytily kapky vody. Klidně si k ty jachtě mohla doplavat. A na jedno nezapomeň, synu. Loďka, co patřila k Cikánský královně, byla uvázaná u přístavního můstku. To znamená, že z ty jachty někdo musel po spáchání zločinu odjet. A kdyby to byla vražda a sebevražda, někdo o tom věděl - byl na tý lodi, pak si vzal loďku a odjel na břeh.“

„Molinová,“ poznamenala Milred.

„Ne, ta to bejt nemohla - ta přece našla loďku uvázanou u přístavního můstku. Musela to bejt jedna ze dvou možností. Buď byl někdo na palubě jachty a odvesloval ke břehu, nebo někdo v plavkách doplaval k jachtě, našel důkazy o vraždě a sebevraždě, důkazy stopil z důvodů, který znal jen on sám, a potom loďku dopravil ke břehu, aby to vypadalo jako vražda. To mohla klidně udělat nějaká dívka v plavkách. Dívka, která na sobě plavky neměla, to udělat nemohla. Takže si dávej dobrý pozor, ať tě ta Harplerová nepoblázní docela, synu. Seš mladej a dobrosrdečnej a podléháš jejímu kouzlu.“

V dědově prosbě byla patrná vážnost.

Milred, která ho zamyšleně sledovala, se obrátila k Frankovi Duryeovi. Duryea cítil, jak se pod skoumavým pohledem jejích očí červená. S vědomím toho, že se zarděl, jeho rozpaky ještě vzrostly a červeň zvýrazněla.

Aniž by přitom spustila z manželova obličeje oči, Milred prohlásila: „Dědo, ještě než odejdeš, nech mi tady recept na ten koktejl. Ženuška ho ještě bude potřebovat.“

Kapitola 23

Paní Gibbsová vzhlédla od novin a probodla manžela upřeným pohledem.

„Podle toho, co píšou v novinách, si ta tvoje přítelkyně vymýšlela.“

„Jaká přítelkyně?“

„Však ty dobře víš, koho tím myslím.“

„Ta Molinová?“

„Přesně ta. Zdá se, že je to s ní nahnuté. Byla poslední osobou, která ty dva muže viděla naživu.“

„Jen pokud vědí.“

„On prý měl v úmyslu odeslat krátce před pátou hodinou dopis, jenže na poštu už s ním nedošel. Víš, co to znamená. Byl mrtvý dřív, než dojela za město.“

„Tak už na to děvče nenajížděj. Říkám ti, že na ni nic nemají.“

„To jsou celí chlapi, ještě se jí zastávat. A to se mi snažíš navykládat, že jsi s ní nic neměl, poněvadž jsi byl tak unavený, žes prostě usnul a ji nechal řídit. Nevěnoval jsi jí vůbec pozornost, kdepak. A ta její fotka v novinách, no co, s tou to jako bylo taky v pořádku. ‚Tak si hned nemysli kdovíco, zlato. Takhle se dnes fotí všechny ženské. Fotografové na tom trvají‘.“

Gibbs pokračoval v pojídání večeře a zarputile mlčel.

„Co se stalo - co se vlastně doopravdy stalo? Když jsi ji tenkrát v Santa Delbarra našel a přijel s ní zpátky, opravdu jste vyjeli ve tři hodiny ráno?“

„Nevím přesně, kolik bylo hodin.“

„Našel jsi ji kolem půlnoci. Tak jsi to aspoň říkal, ne?“

„Asi ano.“

„Ale sem jsi dorazil až v sedm třicet ráno.“

„Zastavil jsem se na snídani.“

„Jo, tak tys s ní snídal?“

„Samozřejmě. Zatelefonoval jsem jejímu advokátovi a zatímco čekala, až se dostaví do kanceláře, stavili jsme se na šálek kávy.“

„Kde jste se stavili?“

„V restauraci s celonočním provozem.“

„Ale dal sis víc než kávu, protože když jsi přišel domů, neměl jsi hlad, a to ...“

„Dal jsem si šunku s vejci.“

„Co si dala ona?“

„Totéž.“

„Takže to nebyl jen šálek kávy. Společně jste posnídali.“

„No dobrá, tak jsme spolu posnídali. Co má být?“

Chvíli byla zticha a pak se náhle zeptala: „Kde máš psací stroj?“

„Kde by - ve své pracovně.“

„To není ten, který jsi měl ještě před několika dny.“

Zarazil se s vidličkou na půl cesty k ústům. „Jak to víš?“

„Protože to vím. Psala jsem na něm dopis.“

„Říkal jsem ti, že si nepřeju, abys používala můj psací stroj.“

„Proč bych ho neměla používat, když chci?“

„Protože se mi rozhasí.“

„To je teda pěkné. A proč by se měl rozhasit mně, když se nerozhasí tobě? Já ho přece nerozbíjím, jen na něm píšu dopis. Ale ty se vyhýbáš mé otázce. Kde jsi k tomu psacímu stroji přišel?“

„Víš jistě, že to není ten, který mám celou dobu?“

„Naprosto jistě. Na tom tvém byl na krytu poškrábaný lak a taky sis na něm nedávno nechal vyměnit válec a kromě toho...“

Gibbs jí skočil do řeči a spěšně vysvětloval: „Musel jsem někde popadnout psací stroj někoho jiného.“

„Kde?“

„To nevím. Asi někde v hotelu.“

„O to mi právě jde,“ řekla. „Udělal jsi to v hotelu. Já to věděla.“

„Cos věděla?“

„Že jsi s tou ženskou byl.“

„O čem to, sakra, mluvíš?“

„Je to její psací stroj. Prohodil sis s ní psací stroj.“

„Neměla psací stroj.“

„Nemluv hlouposti. V novinách je fotka psacího stroje. Píšou tam, že je klíčem k vraždě těch mužů. Našli ho na jachtě. Nechala ho tam ta Molinová. To ona ho zabila. Ty sis ale vzal její psací stroj a ona si zas vzala tvůj. Je to tvůj psací stroj tak jistě, jako že tu sedím, Parkere Gibbsi.“

„Poslyš, zlato,“ řekl Gibbs, „mluvme o té věci rozumně. Přece...“

„Vždyť jsi to sám říkal, že sis ho s někým vyměnil.“

„Poslyš, kočičko, to není psací stroj slečny Molinové.“

„Jak víš, že ne?“

„Protože... protože to tak nemůže být.“

„Ale přiznáváš, že to není tvůj psací stroj.“

„Musím se na něj ještě podívat. Možná je to ten, co jsem měl. Víš, tyhle válce se otlučou hrozně rychle. Teď jsem toho psal hodně, zvlášť při té poslední cestě. Musel jsem napsat dlouhou, obšírnou zprávu.“

„Jen se mě snažíš obalamutit. Chceš mi nasadit klapky na oči. Už jsi jednou řekl, že to není tvůj psací stroj. Tohle tě zrovna napadlo.“

„Prosím tě, už toho nech!“

„Nenechám toho. Jestli mi nemůžeš dokázat, že jsi s tou Molinovou nebyl, zavolám tomu okresnímu prokurátorovi a řeknu mu, že ten její psací stroj mám.“

„Zkus něco takového udělat,“ řekl Gibbs, „a přerazím ti hřbet.“

„Tak ty se za ni chceš postavit!“

„Řekl jsem ti, že pracuju pro nějaké advokáty. Jestli se mi do toho budeš plést, zničíš mi kariéru.“

„No dobrá, tak napíšu anonymní dopis.“

„Nic takového neuděláš,“ řekl Gibbs a usilovně přemýšlel.

„Že ne? Jak víš, že už jsem to neudělala?“

„A hrome!“ zvolal Gibbs. „Už si vzpomínám, jak se to stalo. Vzal jsem si psací stroj do kanceláře toho advokáta a nechal ho v předkanceláři. Když jsem odcházel, musel jsem popadnout některý z psacích strojů toho advokáta. Teď ho odvezu zpátky a vyměním za svůj. Udělám to hned.“

Paní Gibbsová stála a dívala se na něj, ruce založené v bok; v koutcích úst jí pohrával ironický úsměv.

„Nesnědl sis zákusek.“

„Nemám hlad. Nechci ho.“

„Zdá se, že máš s tou výměnou psacího stroje strašně naspěch.“

„Nerad bych, aby si ten advokát myslel... a chci mít zpátky ten svůj.“

„Takže si nemyslíš, že je to psací stroj Nity Molinové?“

„Ovšemže není.“

„Tak teda jdi, Parkere,“ pobídla ho. „Jdi rovnou do kanceláře toho advokáta a vem si tam ten svůj psací stroj. Až ho přineseš zpátky, probuď mě a ukaž mi ho, bez ohledu na to, kolik bude hodin. Pak ti dovolím vzít si tenhle. Ale zatím ho dám pod zámek. A nechám ho zamčený.“

Hazlit vzhlédl k Tuckerovi, vracejícímu se z právnické knihovny s triumfálním úsměvem ve tváři.

„Dostali jsme je,“ řekl Tucker.

„Copak máš, Neldone?“

„Právnickou kličku, která se nám bude sakramentsky hodit.“

„Jakou?“

„Rozhodnutí Nejvyššího soudu, které všichni zúčastnění přehlédli - jedno z těch zvláštních rozhodnutí, které zní docela logicky, když ho člověk čte, ale už si nevzpomene, když...“

„O co jde?“

„Rozhodnutí, že vražda, při níž jsou zabiti dva nebo více lidí, má povahu veřejné pohromy.“

„Nu,“ usmíval se Hazlit, „rozhodně bych nemyslel, že to slouží veřejnosti ku prospěchu - pokud oběti nemohu sám vybrat, v kterémžto případě bych možná prokázal dobrou službu všem, kterých se to týká.“

„Stojí to tu černé na bílém,“ trval na svém Tucker. „Taková vražda je veřejná pohroma.“

Hazlit na něj vrhl zachmuřený nechápavý pohled. „K čemu je to dobré? Jak nám to pomůže?“

„Copak nechápeš?“

„Ne. Ať visím, jestli ano.“

„Pomůže nám to vyšvihnout se do sedla a taky se tam udržet.“

„Vysvětlil bys mi to, prosím tě?“

„Copak ti ta slova ‚veřejná pohroma‘ nic neříkají?“

„Ani náhodou,“ řekl Hazlit podrážděně. „Vím jen, že to vypadá, jakoby Gibbs... Ale co s tím má co dělat veřej na pohroma?“

„Ty si nevzpomínáš na oddíl v zákoníku, pojednávající o sporných předpokladech?“

„No ano, ale co má být? Je tam stanoveno, že dopis, který byl oznámkován a podán na poště, se pokládá za přijatý osobou, které byl adresován. To si pamatuju.“

Tucker se zasmál. Překypoval nadšením, a jeho společník se zatím utápěl v zlosti. „Skonají-li při jedné pohromě dva nebo více osob, patří k předpokladům i stanovení pořadí smrti při absenci důkazů svědčících o opaku.“

Hazlit zamrkal. „Ten oddíl,“ namítl, „se týká výlučně havárií, bitev a velkých požárů.“

„Ale kdeže. Slova havárie, bitva nebo požár jsou tam použita spíš pro ilustraci než za účelem omezení dosahu toho oddílu. Je to čtyřicátá dílčí sekce oddílu devatenáct set šedesát tři a ve čtvrtém bodě této dílčí sekce je stanoveno, že jsou-li obě osoby téhož pohlaví a oběma je více než patnáct a méně než šedesát let, předpoklad zní, že starší osoba žila déle než mladší.“

Hazlit se nad tím zamyslel. „Bože na nebesích, Neldone, jestli je to opravdu tak - kdyby se ta sekce dala použít - propánakrále, člověče, to bychom měli vyhráno! Tím pádem je majetek náš! Heršvec, tak to jsme tedy opravdu na koni a nikdo s tím nic nenadělá.“

„Přesně tak,“ řekl Tucker. „Vždyť ti to povídám. Máme to v suchu.“

„To je skvělé,“ řekl Hazlit, „pokud ovšem Gibbs neprovedl nějakou hloupost.“

„Co s tím má společného Gibbs?“ zeptal se Tucker.

„Soukromý detektiv se vždycky snaží poukázat na kvalitu svých služeb. Chce odevzdávat uspokojivá hlášení, z kterých je patrný pokrok. Doufám, že Gibbs - to by tedy bylo dvojnásobně nepříjemné teď, když už víme, že právo je na naší straně, kdyby Gibbs... no nic, radši to nechejme být.“

Tucker na něj zvědavě pohlédl. „S Gibbsem jsi mluvil ty. Ne já,“ podotkl.

Odebral se do právnické knihovny a zavřel za sebou dveře s energickým gestem neochvějnosti.

Hazlit vstal a začal přecházet po místnosti, čelo zkrabacené do hlubokých vrásek.

Kapitola 24

Úhledný parníček, brázdící modrou vodu průplavu, připomínal zmenšeninu zaoceánských lodí. Po obou stranách bílé přídě se valily se sykotem vlny a vzadu za lodí se táhla kypící brázda. Nahoře se prostírala modrá bezmračná obloha, proti níž se rýsovali rackové, zavěšení s přirozenou lehkostí ve vzduchu těsně za zádí, kde je podtlak vzduchu unášel dopředu.

Vzadu za lodí se v modré mlze rýsovalo kalifornské pobřeží. Vpředu, červenavě zlaté v ranním slunci, se vypínaly svahy Cataliny.

Frank Duryea, Milred a děda Wiggins seděli na horní palubě v jednom z oddělení chráněných stříškou.

Duryea vytáhl z vnitřní kapsy svého pláště dopis doručený spěšnou poštou; byla na něm strojem psaná adresa Okresní prokurátor Santa Delbarra, Kalifornie. Obracel ho v rukách a zkoumavě si ho prohlížel.

„To je ten, co přišel dnes ráno v pět hodin?“ zeptal se děda Wiggins.

„To je on. Slyšel jste zvonění zvonku?“

„Probudil sem se, když jsem tě zaslech volat, kdo je to, a slyšel sem, jak ti ten hoch odpověděl ‚Dopis spěšnou poštou‘.“

Na obálce je napsáno ‚Naléhavé - doručte ihned‘,“ řekl Duryea. Vytáhl z obálky list papíru a rozložil jej.

Děda a Milred se k němu naklonili, aby si přečetli slova napsaná strojem. „Jestli chcete přijít na to, kdo zavraždil ty dva muže na jachtě, zjistěte si, kde byla Nita Molinová od půlnoci v neděli do tří hodin pondělního rána. Tohle je opravdový tip od někoho, kdo to nemyslí ve zlém, ale chce, aby se ta vražda vyřešila. Až zjistíte, kde byla, dejte prosím inzerát do rubriky pro osobní oznámení v losangeleských novinách Examiner s textem: Dotyčná osoba byla v... a dál uveďte, s kým tam byla. Napíšu vám další dopis a v něm vám sdělím něco důležitého. Neudělám to ale, dokud mi v tom inzerátu nesdělíte, kde byla a s kým tam byla.“

Dopis byl podepsán jednoduše „Přítel“.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Duryea.

„Napsala to žena,“ řekla Milred.

„Podle čeho soudíš?“

„Řekla bych, že to napsala nějaká žárlivá žena,“ pokračovala Milred. „Dá se to poznat podle několika věcí. Tak za prvé si všimni, jak tam píše, že to nemyslí ve zlém. To je přece typicky ženské rčení. Pak si ještě všimni, že chce, abys zjistil, kde byla slečna Molinová v tom období, a dal jí tu informaci k dispozici. Slibuje, že potom napíše a dá ti vědět, jestli to bylo správně. Je to žena, a k tomu žárlivá nebo podezřívavá.“

„Co vy myslíte, dědo?“ zeptal se Duryea.

„Zkusme, co by se tak dalo říct o té osobě, co ten dopis napsala,“ uvažoval děda. „Někdo, kdo je tak trochu nepořádnej. Všimněte si, že v tom dopise jsou čtyři překlepy. Jeden je pře-mazanej, ale tady dole, až skoro u konce, se ten člověk z lenosti nebo nedbalosti ani nenamáhal mazat, jednoduše písmenko překlep. Tam, kde mazal, si s tím velkou práci nedal. A tohle je dobrej příklad toho, jak se každej psací stroj projevuje něčím individuálním. Všimněte si, jak je A nakloněné k jedné straně, a E zase... Počkat, synu, to mi něco...!

„Co se děje?“ zeptal se Duryea.

„Matičko skákavá,“ vykřikoval děda.

Milred se na manžela usmála. „Kdoví, co si dal k snídani.“

„Spíš to bude tím, že si ji nedal,“ uvažoval Duryea. „Já mám z toho slaného vzduchu hrozný apetit. Vsadím se, že...“

„Božíčku svatý,“ pištěl děda. „Víš, na co smě kápli, synu? Víš, co to je?“

„Ne,“ řekl Duryea. „Co je to?“

„Nejsenzačnější stopa v celým tomhle zatrachtilým případě!“

Duryea se díval do vzrušeného obličeje starého muže. „Co je to?“ zeptal se znovu.

„Ještě ti to nedošlo? Ty drobný zvláštnosti daný seřízením stroje jsou v tomhle dopise stejný jako na tý kopii dopisu ze Stearnovy kanceláře. Ten dopis, synu, byl napsanej na tom samým psacím stroji, co na něm v sobotu odpoledne psala paní Rodmanová!“

Duryea se podíval na výraz v dědově obličeji a pak z kapsy hbitě vylovil fotokopii druhého dopisu. Jak ty dvě porovnával, bylo z jeho tváře možno vyčíst verdikt ještě dřív, než prohlásil: „Máte pravdu, dědo. Teď musíme najít tu osobu, která dopis napsala.“

„Odkud je poštovní razítko?“ zeptal se děda.

„Z Los Angeles.“

„A chce, abys tu informaci dal do losangeleských novin,“ pokračoval děda. „Takže tam bydlí.

Obálka je obyčejná, s poštovní známkou spěšné pošty...“

Jeho slova pohltil chraplavý zvuk píšťaly. Vyskočil, běžel k místu, odkud měl výhled dopředu, a zase se vrátil. „Vplouváme do přístavu, synu,“ oznámil. „Ten dopis radši schovej, ale do peněženky už ho nedávej. Kdyby se na tebe nalepil chmaták, první věc, kterou by otočil, by byla kůže...“

„Počkat počkat,“ zarazil ho Duryea se smíchem. „Používáte spoustu technických termínů, dědo. Jak jste se dostal ke kapsářům?“

Děda Wiggins vypadal zaraženě. „Ech, asi jsem to někde vyčet, nejspíš v některý z těch detektivek.“

Duryea se zasmál zdvořilým nevěřícným smíchem.

„A vůbec, všichni kapsáři nejsou špatní,“ tvrdil děda. „Některý z nich jsou fajn kluci, co zkrátka neměli dobrej start, a jak do toho vlítnou, nevědí, jak se z toho dostat.“

„Tak už pojďme na břeh,“ řekla Milred. „Co takhle se najíst? Pomysli na ten skandál, až by si dnes večer obyvatelé Santa Delbarra koupili noviny a přečetli si: ‚Zvláštní zpráva z Cataliny. Přespříliš horlivý veřejný činitel zanedbává výživu manželky. Naši čtenáři budou jistě šokováni zprávou o paní Milred Duryeové, která se dnes v časných ranních hodinách zhroutila na pobřežní promenádě ostrova Santa Catalina. Lékaři, kteří se jí ujali, tvrdí, že...“

„Vzdávám se,“ ohlásil Duryea.

„Hamburger se vším,“ řekla.

„Dva,“ přisadil si svou fistulkou děda. „Se spoustou cibule.“

„Tři,“ zasmál se Duryea.

S nalezením domku, který hledali, neměli potíže. Byla to malá chatka s cedulkou, hlásající, že je k pronajmutí na den, týden nebo měsíc, se zařízením. Paní Raleighová si prohlédla Duryeovy doklady. „Ano, vzpomínám si na ně. Bylo to minulou sobotu, kolem poledne.“

„Přesně tak.“

„Když sem přišel pan Hilbers, ten jachtař,“ pokračovala po chvíli, „neříkal, kolik lidí tu bude. Říkal, že sem připluje se svou jachtou a má v úmyslu zdržet se tu přes konec týdne. Chtěl nějaké místo, kde by si mohl zřídit něco jako hlavní stan - aby se tu mohli koupat. Neříkal, jak velká to bude společnost.“

„Mohla byste ho popsat?“ zeptal se Duryea.

„To ano. Už tady byl dřív, jednou nebo dvakrát. Vysoký a štíhlý, tmavovlasý. Soudím, že je mu tak dvacet sedm, dvacet osm, celkem pohledný. Jak jednou člověk slyší ten jeho hlas, už na něj nezapomene. Měl na sobě modrý seržový oblek s dvouřadovým zapínáním a jachtařskou čapku.“

„Viděla jste i ženu?“

„Viděla jsem jeho sestru. Byla s ním, když se odhlašoval.“

„Mohla byste ji popsat?“

„Ano. Atraktivní mladá brunetka, kolem šedesáti kilo. Má hezkou postavu a taky o tom ví.“

„Viděla jste ji někdy dřív?“

„Ano, ale nevzpomínám si, kdy to bylo. Abych nezapomněla, třeba by vás zajímalo, že tady něco nechala.“

„Co?“

„Plavky.“

„Kde jsou?“

„Mám je v domě. Chtěli byste je?“

„To opravdu ano,“ řekl Duryea. „Mohlo by to být důležité -víte jistě, že je tady nechala jeho sestra?“

„Přinejmenším jedna z žen, které tady s tou společností pana Hilberse byly. Visely ve sprše. Chtěla jsem ještě počkat, kdyby se tu pan Hilbers náhodou ukázal. Okamžik, hned je přinesu.“

Zmizela v domě a za malou chvíli se vrátila s elastickými plavkami. Do elastických vláken byl zapracován zvláštní výjev s mořskou tématikou - vlnky, zčeřené do zelených hřebínků, nad nimiž poletují pelikáni. Tu a tam vystrkuje z vody hlavu tuleň. Všichni tuleni mají v obličejích stejný výraz - uculují se pod fousy a vrhají úkosem pohled cynického triumfu.

Duryea je přidržel Milred. Jeho žena si je pečlivě prohlédla cvičeným okem a prohlásila: „Nejsou špatné. Vypadá to, že v nich vyniknou ladné tvary.“

„Tohle si vezmu,“ řekl Duryea paní Raleighové. „Byla byste tak hodná a napsala někam na lem svoje jméno nebo iniciály? Nějaké malé znaménko, abyste je později mohla identifikovat jako tytéž plavky, které jste našla ve sprše.“

Podal jí plnicí pero. Načmárala na lem kalhotek své iniciály.

Duryea vytáhl z kapsy fotku, kterou vystřihl z novin. „Jen pro jistotu - je to ta žena?“

„Ano. Té fotky jsem si ani nevšimla. Jak to, že byla v novinách?“

„Jejím manželem byl Arthur C. Right,“ řekl Duryea. „Byl zavražděn.“

„Tak to byl její manžel? Proboha! Věděla jsem, že je vdaná, ale nevěděla jsem, jaké má po svatbě jméno.“

Duryea plavky složil. „Prosím vás, o tomto rozhovoru nikomu neříkejte,“ varoval ji.

Až při procházce zpátky k molu se Milred otázala: „Jak je to s těmi plavkami, Franku? Tváříš se pochmurně jako nějaký kat.“

„Když jsem v neděli ráno dorazil na tu jachtu,“ řekl Duryea, „byli tam tři svědkové: slečna Molinová a Ted Shale, ze kterých crčela voda, a slečna Harplerová. Slečna Harplerová na sobě měla plavky. Elastické. Byl na nich barevný dekorativní vzor se zčeřenými vlnkami, létajícími pelikány a uculujícími se tuleni. Tak si to považ!“

Děda se zachichotal: „Teď jsi zabodoval, synu. Jde ti to parádně!“

I přes masku bezstarostného škádlení vypadala slečna Harplerová zřetelně podrážděně.

„Být okresním prokurátorem asi musí být něčím vyváženo, jak by řekl Emerson,“ prohlásila. „Ale stejně si myslím, že by pro mě bylo příšerně nudné, ba dokonce trapné, kdybych byla nucena vyšetřovat takové intimní a triviální záležitosti.“

Duryea se stále ještě usmíval, ale obočí srovnal tak, jak to pro křížový výslech považoval za nejlepší. „Záleží na tom, čemu člověk říká triviální.“

„To asi ano,“ souhlasila a upravila si nedbale účes. „Ale obávám se, že já bych se asi nepřiměla považovat osobní a soukromé součásti garderóby přihlížejících za mimořádně důležité. Cože jste to chtěl vědět o mých plavkách, pane Duryeo?“

„Jsou z elastické tkaniny, že ano?“

„Myslím, že ano. Tam, kde mi je prodali, to tvrdili.“

„A ústředním motivem vzoru je život na mořském břehu -uculující se tuleni, pelikáni poletující nad vlnami?“

„Přesně tak,“ řekla, „a sem tam nějaký ten pelikán se vrhá do vody. Nepřehlížela jsem si je dost pečlivě na to, abych si všimla, jestli přitom chytí nějakou rybu. Ale samozřejmě bychom to mohli udělat. Předpokládám, že je to navýsost důležité. A ten výraz ve tvářích tuleňů. Myslíte, že zpívají? Nepřehlížela jsem si je moc zblízka, ale to víte, já nemám trénovanou právnickou hlavu. Já nosím plavky proto, abych vyhověla zákonu. Ani mě nenapadlo, že výraz ve tvářích tuleňů by mohl mít něco společného s vyřešením dvojnásobné vraždy. Jestli si ale myslíte, že jsou výrazy na těch jejich rozkošných čumáčcích až tak důležité, nemohu odmítnout vám je předvést, abyste si je mohl prohlédnout.“

„Myslím, že to je navýsost důležité,“ řekl Duryea. „Neumím si představit významnější stopu.“

„Tak to se na ně musíme neodkladně podívat. Měla jsem totiž v úmyslu vyjít si na večeři. Upřímně řečeno, když jsem od vás dostala to předvolání, poněkud se mě dotklo, že musím svého

hostitele nechat čekat. Ale koneckonců, když budu moci tak významně přispět k zadržení vraha dvou kolegů jachtařů tím, že se podívám, jestli se ti tuleni na mých plavkách skutečně uculují, budu mít pocit, že ta oběť zajisté nebyla marná.“

Duryea odstrčil židli. „Jsem rád, že se k tomu tak stavíte. Co kdybychom hned teď skočili na vaši jachtu a ty plavky si prohlédli?“

„Je vůbec nutné, abych u toho byla?“ zeptala se. „Nechcete si je prohlédnout s ještě větší profesionální nestranností v mé nepřítomnosti?“

„Ba ne, měl bych je vidět na vás, abych mohl pozorovat celkový dojem, jakým působí.“

„Ach tak. Bohužel, pane Duryeo, jsem na jachtě sama, a i když byste díky svému horlivému zajmu o profesionální povinnosti zajisté soustředil svou pozornost výhradně na výraz těch tuleních tvorečků, raději bych...“

„Moje manželka je ve vedlejší kanceláři,“ přerušil ji Duryea s veškerou důstojností, jaké byl za daných okolností schopen. „Požádám ji, aby vás doprovodila.“

„To by bylo prostě skvělé! Častokrát mě napadlo, že takovou manželku velkého detektiva musí povolání jejího muže ohromně zajímat. Jak je to od vás milé, nechat ji přihlížet. Aspoň uvidí, jak se plazíte po kolenou a pozorně si prohlížíte vzor dívčích plavek. Na vlastní uši uslyší, jak říkáte , Slečno Harplerová, jste si absolutně jistá tím, že jsou to opravdu vaše plavky? Otočte se, prosím, abych viděl, jak vám padnou vzadu.‘ Ach, myslím, že je to senzační nápad, vzít paní Duryeovou s námi! Je to jen náhoda, nebo jste si to tak skutečně naplánoval?“

Duryea prošel přes předkancelář do knihovny. Zavřel za sebou dveře a spěšně prohlásil: „Poslyšte, budu vás muset požádat, abyste...“

Milred se zničehonic rozesmála.

„Copak?“ zeptal se jí nakvašeně.

„Tvůj obličej. Vypadáš, jako bys byl přistižený při ulizování marmelády.“

„A ty si možná myslíš, že bych na to neměl chuť.“

„Proč? Co se děje?“

„No víš, místo abych jí ty plavky ukázal a zeptal se, jestli jsou její, jsem myslel, že bude možná lepší dostat se k tomu tématu oklikou.“

„A ona si myslela, že jí děláš návrhy?“ zeptala se Milred.

„Vypadalo to, že ji ta možnost napadla. Je jasné, že jestli má své plavky, tak tyhle nejsou její. Ale jestli ty své plavky nenajde, tak si aspoň vyslechneme, co nám k tomu poví, a nemusíme přitom odkrývat karty.“

„No a v čem je problém?“ zeptal se děda.

„Zřejmě berete na lehkou váhu to, jak slečna Harplerová ovládá zdvořilou ironii,“ vysvětloval Duryea. „Díky ní si teď připadám jak nějaký zvědavec, který zneužívá svého postavení k tomu, aby...“

„A chceš, abych ti dělala gardedámu?“ přerušila jej Milred.

Přikývl.

„Obávám se, že bych byla špatná gardedáma, drahý. Prostě se nenechej zmást. Však ty to umíš, vyvést hezké mladé ženy z rovnováhy. To náhodou vím. A jestli je dost inteligentní na to, aby byla zdvořile ironická, moc dobře se baví tvými očividnými rozpaky. Přehni si ji přes koleno a pořádně jí naplácej.“

„Bohužel nejsem v situaci, kdy bych se mohl řídit svými soukromými choutkami. Jsem veřejný činitel, který zabředl do poněkud choulostivé záležitosti. Jestli ty své plavky má, budu se muset stáhnout a sypat si popel na hlavu. Jestli je nemá, budu se jí na to muset vyptat, takticky, ale vytrvale. Nemůžu přece lidi vytahovat z jacht a obviňovat je z různých zločinů jen proto, že jsem se spletl v dezénu jejich plavek.“

„Pojďme, dědo. Trochu mu s tím pomůžeme. Koneckonců, ty veřejný činitel nejsi, dědo. Kdyby moc vyskakovala, mohl bys sehrát roli chlípného starce, takže by si nakonec myslela, že Frank je vzor vší ctnosti.“

„Být chlípnej mi nevadí, ale nestrpím, aby mě někdo nazýval starcem. Nejsem starej. Sem už prostě na světě dlouho,“ ohradil se děda dotčeně.

Duryea, na kterém bylo vidět, že je mu to poněkud trapné, je odvedl do své soukromé kanceláře a představil Milred. Slečna Harplerová při představování paní Duryeové pokračovala ve zdvořilých projevech přehnané radosti: „To je od vás opravdu skvělé, že jste přišla, paní Duryeová. Patrně jsem neměla vyjadřovat pochybnosti o tom, že je váš manžel schopen soustředit se na abstraktní problémy a současně se dívat, jak se převlékám, ale víte...“

„Ach, to já znám, jaké to je,“ řekla Milred. „I okresní prokurátoři mívají chvíle, kdy se projevují jako lidé - i když vám se to asi bude zdát k nevíře. Ale nemusíte si dělat starosti. Když u toho budu já, shledáte, že je nanejvýš diskrétní.“

„A tohle je manželčin dědeček, pan Wiggins,“ oznámil Duryea úsečně.

Joan Harplerová mu podala ruku. „Ó, dokonce i dědeček!“ zvolala. „Jak milé. Skutečně, pane Duryeo, vy jste přímo zosobněná diskrétnost. Dvougenerační garde! Bude mi potěšením předvést svoje plavky pro...“

„Já jsem vás nežádal, abyste je předváděla,“ skočil jí Duryea do řeči.

„Že ne? Přece jste po mně chtěl, abych si je oblékla...“

„Chtěl jsem je na vás vidět proto, abych si byl jistý, že vám padnou.“

„Propánajána,“ komentovala to Joan Harplerová. „To by jeden nevěřil, jak jsou tihle strážci zákona v dnešní době přepečliví. Mám jedny večerní šaty, které mi sahají sotva pod zadeček. Nechtěl byste se na ně taky podívat?“

Duryea, zlostí celý rudý, se už už něco chystal říci, ale děda Wiggins ho předešel a přisadil si: „Neví, kam dřív skočit,“ prohlásil a v očích mu přes horní okraj brýlí s kovovými obroučkami zajiskřilo. „Jestli tak moc chcete ten svůj zadeček někomu ukázat, zkuste to se mnou.“

Rozlíceně se k němu otočila. „Já nechci tak moc ukazovat zadeček. Žádám o jediné - abyste mi dali pokoj. Měla jsem dnes večer jít na večeři s někým, kdo je pro mě moc důležitý, a místo toho jsem byla předvolána, abych obětovala svůj čas a pohodlí jen proto, že okresního prokurátora ze Santa Delbarra zajímá výraz v obličeji tuleně na mých plavkách!“

„Chápu, jak vám asi je,“ řekla Milred přívětivě. „Ale víte, slečno Harplerová, můj manžel je velice odhodlaný člověk.“

„Předpokládám, že jste na to přišla hned vzápětí poté, co jste se vzali,“ odsekla slečna Harplerová.

Milred sklopila ostýchavě zrak. „Už asi tři nebo čtyři týdny před tím,“ upřesnila.

Slečna Harplerová na ni rychle pohlédla a usoudila, že prohrála. „Půjdeme?“ zeptala se.

Jeli autem k její jachtě. Slečna Harplerová se ledově otázala:

„Předpokládám, že mi bude dovoleno převléknout se v soukromí?“

„Zajisté.“

„Franku, nemyslíš, že to bylo poněkud strohé odmítnutí?“ řekla Milred káravě.

„Já jsem ho nezvala, aby se na mě při převlékání díval,“ vzplála slečna Harplerová.

„Ach tak,“ odtušila Milred tónem, který dával jasně na srozuměnou, že o tom pochybuje. „Ale mohl aspoň zaváhat.“

Slečna Harplerová je nechala usazené v kajutě a odebrala se do spodní kajuty, ze které se vzápětí vynořila v těsně padnoucích elastických plavkách, na kterých hejno pelikánů poletovalo nad zčeřenými vlnami a sem tam nějaký pelikán se v příboji potápěl. Tuleni vystrkovali hlavičky z namalované vody a potutelně se usmívali.

„Velice vám děkuji, slečno Harplerová,“ řekl Duryea rozpačitě. „To je vše.“

„Ó,“ prohlásila překvapeně. „Já myslela, že jste chtěl pohlédnout tuleňům do očí a zkontrolovat, zda ti pelikáni skutečně loví ryby. Nebylo to jedno z nejdůležitějších vodítek k vyřešení té vaší vraždy, pane Duryeo?“

Děda vstal a přešel k ní. „Ba jo,“ souhlasil, „to se musí zjistit,“ sehnul se a pečlivě si chystal brýle.

Pohlédla na něj a podotkla káravě: „Taky takový otcovský typ.“

„To teda,“ přitakal děda bez jakéhokoliv studu. „Však mi taky kolikrát říkají‚taťka‘. Okamžíček. Stůjte klidně, slečno Harplerová. Já vás neukousnu.“ Pomaluji obešel a prohlížel si její plavky.

„Spokojen?“ zeptala se mrazivě.

Děda k ní vyslal zářivý pohled. „Co se týče zvědavosti, ano.“

Otočila se a vypochodovala z místnosti.

„Tyjí tedy rozhodně padnou, Franku. To musíš uznat,“ poznamenala Milred.

„Jak gumová rukavice,“ řekl Duryea.

„A nemysli si,“ podotkla jeho manželka, „že o tom neví. Koneckonců, Franku, nemusíš být v takových rozpacích. Za tímhle účelem byly koupené, víš.“

Kapitola 25

Duryea odstrčil židli od stolu a sáhl do kapsy pro doutník.

„Víš něco o dědovi?“ zeptala se Milred.

Uštípl špičku doutníku. „Pravděpodobně se toulá někde venku. Předpokládám, že už ho ta poměrná váženost, která se k nám pojí, unavuje, a nehodlá dopustit, aby mu zasahovala do jeho každotýdenního toulání.“

„Nepodceňuj mého dědečka,“ řekla. „Podle řečí, které v rodině Wigginsů sem tam občas někdo utrousil, když jsem ještě byla považována za příliš mladou a nezkušenou, abych je vůbec slyšela, usuzuju, že děda držel rekord v toulání, sedm dní v každém týdnu.“

„Kdyby mě aspoň vzal s sebou,“ povzdechl si Duryea. „Vinou té zatracené příhody s plavkami jsem se ocitl v nanejvýš trapné situaci. Nemůžu se smířit s tím, jak...“

„Pusť to z hlavy, Franku,“ řekla. „Prostě jsi to děvče naštval. Věděla, že ty plavky má, a moc dobře se bavila tím, jak ti to vytmaví.“

„Byla skutečně v právu.“

„Hloupost! Na dědu ten její postoj nezapůsobil a ona to dobře věděla.“

„Když vyrazíme dřív, než se ten tvůj úctyhodný dědeček vrátí od jakéhokoliv dobrodružství, které ho teď někde drží, můžeme si zajít do kina na něco, co není detektivka,“ navrhl Duryea.

„To je pozvání?“ zasmála se.

„To tedy je.“

„Půjdu se obléct,“ řekla, pak se na chvíli zastavila u jeho židle, sklonila se a rty položila na jeho. Když se zas narovnala, Duryea prohlásil: „Tohle moc hezky odvedlo mou mysl od těch odpoledních událostí, děkuji ti.“

„Však to taky byl jeden z mých cílů,“ podotkla šelmovsky, proplouvajíc místností.

Duryea se na židli pohodlně opřel a zapálil si doutník; když se pak s Milred uvelebili na sedadlech v lóži, dobrá nálada se mu nadobro vrátila.

O nějakých patnáct minut později byl však hrubě donucen se k povinnostem svého úřadu vrátit, když mu uvaděčka poklepala na rameno a oznámila: „Chtějí vás k telefonu, pane Duryeo. Je to prý důležité.“

„Omluv mě na chvilku, miláčku.“

„Půjdu s tebou, Franku,“ řekla. „Kdyby to bylo něco opravdu důležitého a musel jsi odejít, tak...“

„Pohlídám vám sedadla,“ slíbila uvaděčka.

Duryea šel k telefonní kabince a zavřel se v ní; Milred viděla, jak se v jeho obličeji objevilo překvapení a potom rozhořčení.

„Co se děje?“ zeptala se, když vyšel.

„Raději pojď se mnou,“ řekl. „Zdá se, že se tě to týká úplně stejně jako mě.“

„Bude to trvat dlouho?“ zeptala se. „Stihneme se na to dodívat při druhém představení?“

„To nevím,“ řekl jí. „Musíme jít na policejní stanici.“

Cestou autem na policejní stanici čekala, až prolomí ticho jako první. Když už to vypadalo, že to nemá v úmyslu, zeptala se: „O co jde, Franku?“

„Policie někoho zatkla.“

„Tak to tedy doufám, že už od toho případu vraždy bude konečně pokoj.“

„Kdepak, tohle zatčení s případem vraždy nesouvisí. Jde o jednoho muže, který si hraje na ženu.“

„Franku!“

„Přesně tak.“

„Řekl bys mi laskavě, proč máme být vytaženi z kina, na které ses těšil celý týden, a jít na policejní stanici proto, že zatkli nějakého chlapa, který si hraje na ženskou?“

Duryea zajel s autem před policejní stanici. „Myslím, že ti ten důvod bude brzy zřejmý,“ prohlásil.

Doprovodil ji do kanceláře velitele. „Promiňte, že vás vyrušuju, pane Duryeo," spustil šéf policie a vesele zamrkal. „Je to ale moc neobvyklý případ - nechce nám říct ani slovo o tom, proč..."

„To je v pořádku," řekl Duryea. „Přiveďte ho."

Velitel pokynul strážníkovi v uniformě. O chvíli později se na chodbě ozvaly šoupavé kroky, pak byla do místnosti postrčena jakási postava zabalená v dece, a když do ní strážník naposledy šťouchl, deka se rozbalila.

Před nimi stál děda Wiggins, snad poprvé v životě tonoucí v rozpacích, oděný pouze do ženských elastických plavek, velmi skrovného a rozhodně dámského ošacení, sestávajícího z jediného kousku. Na plavkách poletoval nekonečný zástup pelikánů přímo nad vlnami příboje, další se nořili do modrých mořských hlubin a rackové tomu představení přihlíželi s cynickými úsměvy.

„Ať se na místě propadnu!" zvolal Duryea.

„Nápodobně," podotkla Milred.

Děda na ně ztrápeně pohlédl. „Někdo mi ukradl šaty," řekl.

„Zřejmě se na pláži svlékl, navlékl se do tohohle a šel si zaplavat," vysvětloval velitel.„Když vylezl z vody, šaty byly pryč. Našel ho policista, jak chodí sem a tam po pláži. Po pravdě řečeno tam byl středem pozornosti. Vy ho znáte?"

„Ano, znám," přisvědčil Duryea.

„Tvrdil, že je příbuzný s paní Duryeovou a že..."

„Tu deku si půjčíme," přerušil ho Duryea, „a vezmeme ho s sebou."

„Žádný jméno sem jim neřek," pípl děda.

„To je v pořádku," řekl Duryea. „Pojďme."

Naložili ho do auta a Duryea vyrazil k domovu. Děda, zabalený do deky na zadním sedadle, se horlivě naklonil dopředu; jak se pohnul, zavanul z deky odporně sladký pach vězeňské dezinfekce. „Poslyš, synu," spustil, „teď už sem na to vážně přišel. Mám..."

Duryea, který nespouštěl oči ze silnice, ho požádal: „Kdyby vám to nevadilo, dědo, raději si to ušetřete."

„Ale poslouchej, synu, tohle dává smysl. Teď už to do sebe všecko zapadá..."

„Myslím," řekl Duryea, „že napříště už bude vyšetřování probíhat obvyklejšími metodami. Nerad bych s vámi hrál špinavou hru, dědo, ale pokud se teď rovnou na něčem nedohodneme, zavolám veliteli policie, řeknu mu, že jste mi k vašemu chování nepodal žádné uspokojivé vysvětlení, a nechám vás znovu uvěznit za pohoršující chování na veřejnosti."

„Tak dobře!" vypískl děda. „Klidně ze sebe toho blázna udělej, jestli chceš! Vždyť se ti to snažím povědět."

„Já vím, že ano."

„Tak já ti to, sakra, povím. Kdybys nebyl tak zabedněnej a nenechal tu holku, aby tě celýho popletla a znervózněla, tak bys viděl, že ty její plavky nebyly nikdá ve vodě."

Účinek toho, co mu děda Wiggins právě sdělil, k okresnímu prokurátorovi ještě chvíli nedolehl, ale jakmile se tak stalo, zajel prudce ke krajnici a zpomalil. „Jak to?" zeptal se.

„Byl jsi na ni tak naštvanej, žes nic neviděl, ale já sem si ji pořádně prohlíd."

„To bych řekla, že jo," podotkla Milred. „Vždyť ty sis ji v těch elastických plavkách prohlíd tak dokonale, dědo, že jestli má ještě nějaké skryté půvaby..."

„Ty mí nerozumíš," vysvětloval děda. „Tam sem se nedíval, i když moc nerad. Díval sem se na kraj těch plavek. Kolem horního dílu je něco jako lem, takové cosi, aby se ten pružnej materiál neroztrh, a kdyby ses dobře díval, tak bys viděl, že na tom lemu bylo cosi napsaného, vzadu na jednom z těch tentononc, co vedou kolem..."

„Na ramínkách," řekla Milred manželovi.

„Pokračujte," řekl Duryea.

„Připadalo mi to jako skladové číslo a hned mě napadlo, jestli by někdo prodával plavky počmárané skladovým číslem, které se nesmyje. To by asi nebyla moc chytrá prodejní politika, poněvadž když už si někdo kupuje takový nóbl plavky..."

„Pokračujte," vyzval ho Duryea.

„Tak sem jel do města. V největším obchodním domě samozřejmě zrovínka takovýhle plavky měli. Prý to teď v Los Angeles frčí, víš - a říkali, že se ty plavky prodávají teprve asi tejden. Zeptal sem se, jestli si je tam nedávno nekoupila jedna žena, a ta paní, co má na starosti oddělení plavek, mi řekla, že jedny odpoledne prodala. Popis se na tu Harplerovic holku hodil. Víc už sem moc neříkal, ale koupil sem jedny plavky, který byly tak na mě, a rozhod sem se, že zajedu na pláž a vyzkouším je ve slaný vodě, abych viděl, co to s nima udělá po jednom vykoupání. Vzpomínáš si, že když Ted Shale viděl tu holku na jachtě, byla si zrovna předtím zaplavat a hned potom skočila zase do vody a..."

„No ano," přerušil jej Duryea. „Co se stalo? Co se stalo s těmi čísly na kraji?"

„Ať sem jelen, jestli to vím," řekl děda rozhořčeně. „Někdo mi ukrad šaty a jak sem tam tak chodil a hledal je, všichni z toho měli hroznou srandu, a pak přišel polda a odvez mě do lochu. Neměl sem šanci si ten zatracenej hadr sundat a mrknout se. Ty čísla jsou vzadu."

Milred vrhla na manžela vítězoslavný pohled. „Domů, Jamesi, a nešetřete koně," prohlásila. „Střihni to přes střed města."

Duryea jel na plný plyn.

„Nám Wigginsům to u poldů vždycky projde," podotkla Milred.

Nejvyšší rychlostí prosvištěl obytnou čtvrtí a zajel autem před svůj dům. „Pojďte, dědo," řekl, zachumlával přitom hubenou postavu do deky a postrkoval ji z chodníku do domu.

Služebná, která zaslechla, jak Duryea zasouvá patentní klíč do dveří, přiběhla kvapem, ale při pohledu, který se naskytl jejím očím, se v zděšeném úžasu zarazila. Okresní prokurátor, stojící v chodbě, strhl deku z dědových kostnatých ramen. Děda se otočil, zkroutil krk a natahoval hlavu dozadu, jak se marně snažil dohlédnout mezi vlastní lopatky. „Nevrťte se," žádal ho Duryea, „... tady je to... safra, dědo, měl jste pravdu. Ta čísla byla tady, že?"

„Mhm."

„Úplně se slila - je z nich malá inkoustová skvrna. Je to inkoust, který se ve vodě rozpouští, takže..."

„Tak vidíš," řekl děda Milred triumfálně. „Já věděl, že ta holka něco skrejvá. Nechtěla, aby si Frank ty plavky moc prohlížel. Proto dělala takovou netykavku."

„Ale proč, dědo?" řekla Milred. „Proč jsou ty plavky tak důležité?"

„Tak to už nevím. Sem jenom amatér. Frank je profík."

Duryea nad tím s přimhouřenýma očima uvažoval.

„Tak dělej, synu," ponoukal ho děda. „Jak to bylo? Že by tam s ním na ostrově Catalina byla Harplerová?"

„Ne," řekl Duryea. „Byla to paní Rightová. Určitě. Ale mohly to být plavky Joan Harplerové. Pak ale musela být paní Rightová s Joan Harplerovou na palubě Albatrosu. Tak moment. Albatros zakotvil asi v šest hodin v sobotu odpoledne. To by šlo."

„Co by šlo?"

„Paní Rightová by tak měla spoustu času na to, aby spáchala vraždu a pak se vrátila na palubu Albatrosu. Joan Harplerová v tom může být docela nevinně. Paní Rightová jí mohla navykládat nějakou historku, aby uchlácholila její podezření - pravděpodobně něco v tom smyslu, že chce být někde, odkud by mohla manžela sledovat a vidět, kdo dorazí na palubu Cikánské královny. Když slečna Harplerová zakotvila, jela možná do města nakoupit zásoby. Paní Rightová mohla odveslovat a svého manžela zabít - a zřejmě to byla předem promyšlená vražda, protože si musela vzít revolver ze zásuvky jeho psacího stolu a pak si vymyslet tu historku o tom, že šel nahoru a ten revolver si vzal sám."

„Jen tak dál," řekla Milred. „Jde ti to."

„Tos teda herdek trefila, že mu to jde," řekl děda pyšně. „Ten to dotáhne daleko. Jde mu to jako po másle!"

„Jakmile se na tu vraždu přišlo," pokračoval Duryea, „slečna Harplerová si uvědomila, že by horko těžko vysvětlovala, proč byla paní Rightová potají na její jachtě, a raději mi neřekla vůbec nic, když jsem s ní tenkrát mluvil. Potom se vrátila na palubu své jachty, a přitom věděla, že paní Rightová bude chtít zůstat v úkrytu - pravděpodobně v té kajutě na pravoboku se zamknutými

dveřmi. Nita Molinová ale hned poznala, že byl na palubě jachty ještě někdo jiný - snad podle vůně parfému, nebo možná uviděla a poznala pudřenku paní Rightové na toaletním stolku, nebo něco jiného.“

„Bravo, hochu! Jen tak dál,“ přikyvoval děda horlivě.

„Takže slečna Molinová,“ pokračoval Duryea, „chtěla paní Rightovou na té jachtě uvěznit. Obrátila se tudíž na slečnu Harplerovou s žádostí, která vypadala jako dočista nevinná - zda by jí dovolila její jachtu využít k pozorování Cikánské královny, aby viděla, kdo na jachtě bude. Potom, když na jachtu nasadila Teda Shala, si šla klidně zjistit, jak to s Pearl Rightovou vlastně je.“

„Počkej chvíli,“ řekla Milred. „V neděli odpoledne byla Pearl Rightová na ostrově Catalina - slečna Molinová s ní mluvila po telefonu.“

„No jistě,“ řekl Duryea. „V tom je právě ten háček. Jakmile šla slečna Molinová telefonovat, Joan Harplerová Shala v kajutě zamkla, šla do jachtařského klubu a odtud si telefonicky něco vyřídila. Zavolala Warrenovi Hilbersovi do Cataliny, řekla mu, ať skočí do motorového člunu, nasadí kurs na Santa Delbarra a na širém moři se s ní setká. Potom se vrátila zpátky na jachtu, uvolnila kotevní lano, nastartovala motor a vyrazila směrem na Catalinu. Hilbers měl klidnou vodu, takže na to mohl šlápnout. Jakmile byla paní Rightová s bratrem, společně si vymysleli alibi. Provedli to šikovně - i s tím malým vylepšením, když mi Hilbers povídal, že s ním jeho sestra byla po celou dobu kromě několika kratších přestávek, a ona mu ještě schválně připomněla, že si v sobotu odpoledne v chatě zdřímla. To bylo vyloženě nahrané.“

„Ale jak to bylo s těmi plavkami?“ zeptala se Milred.

„Copak to nechápeš? Když ten motorový člun doplul k Albatrosu, paní Rightová svázala všechno svoje oblečení do jednoho rance. Mohla je sice do člunu vhodit, ale skočit do člunu z paluby Albatrosu dost dobře nemohla - člun by musel zajet tak těsně k jachtě, že by o ni narážel, a to by Shala probudilo. Tak se oblékla do plavek slečny Harplerové a skočila přes palubu. Slečna Harplerová pak jachtu v širokém kruhu otočila, Hilbers sestru naložil, otočili se a uháněli do Cataliny.“

„Jestli k tomu zabíjení došlo v šest hodin,“ napadlo dědu, „tak musel Stearne ten dopis naftařské firmě poslat.“

Duryea přikývl.

„Heršvec, tím se to vysvětluje.“

„Co?“

„To, že se ten mladší společník oženil se svou sekretářkou.“

Duryea se nad tím chvíli zamyslel a pak se usmál. „Na tom něco bude,“ řekl dědovi. „Takže teď zamířím do Los Angeles.“

„Já pojedu taky,“ řekla Milred.

„Já taky,“ vykřikl děda. „Jen na sebe něco hodím a hned... do prkýnka dubovýho!“

„Co se děje?“ zeptal se Duryea.

„Přívěs je zamčenej,“ řekl děda. „Klíč k přívěsu byl v tom oblečení, co mi šlohli. A tenhle zámek se ani nedá rozlomit, poněvadž sem tam dal jeden takovej vynález, poplašný zařízení, který se spustí a nadělá...“

„Můžeš si vzít... ne, nemůžeš,“ řekla Milred, když si prohlédla rozdíl mezi postavou svého manžela a dědy. „Vypadá to, že jsi namydlený.“

„To teda nejsem namydlenej,“ vypískl. „Pojedu tak, jak sem.“

„Neblázni. To nemůžeš. Zničilo by to Frankův případ, a Frankovo oblečení mít taky nemůžeš. Propadl bys rukávem nebo zapadl do nohavice zrovna v tu nejnapjatější chvíli.“

„Tak třeba...“

„Ne,“ řekl Duryea. „Už jsem důstojnost svého úředního postavení ohrozil i tak dost. Přece nemůžu jet do Los Angeles na návštěvu k vdově, kterou chci obžalovat z vraždy manžela, a vzít s sebou dědečka své ženy, oděného do těsně padnoucích dámských plavek.“

„No tohle,“ prskal děda, „takovej nevděk, taková...“

„Pojď, Milred,“ řekl Duryea a uchopil ji pod paží.

„Poslyš, Franku, děda má právo...“

„Povídám, že to nejde,“ přerušil ji Duryea. „Jde o drahocenné vteřiny. Musím se tam dostat včas a uzavřít ten případ dřív, než se něco stane. Vyrážím teď hned.“

„Promiň, dědo,“ řekla Milred.

Vystartovali ze dveří, seběhli po schodech, naskočili do auta a už si to fičeli ulicí. Děda Wiggins, oděný v elastických plavkách, za nimi hleděl s nevýslovným rozhořčením, ale vzápětí ho něco napadlo. „Hernajs, přívěs sice otevřít nemůžu, poněvadž nemám klíč, ale autem jet můžu, poněvadž to zamčený není.“

„Co se děje?“ zeptala se služebná.

Děda si přehodil deku kolem ramen, řekl „Nic,“ a vyrazil sprintem ze dveří. O chvíli později se rozburácel motor a rozhrkaný automobil se s prskáním probral k životu; uvolněná táhla a klepající písty spustily kakofonii nesouhlasných protestů.

Děda ani nepočkal, až se motor rozehřeje, zařadil rychlost, bryskně se rozjel i s přívěsem a už si to řinčel po příjezdové cestě ven; jak stařík nutil auto, aby nabralo nebezpečnou rychlost, podomácku vyrobený přívěs se zběsile houpal a nadskakoval.

Kapitola 26

Dům obklopovala aura smrti, nehmotné, mystické miazma násilného úmrtí. Ostatní domy v téže čtvrti byly jasně ozářeny nebo v naprosté tmě, takže působily buď dojmem života a radosti, nebo dojmem důstojného spánku. V domě Arthura C. Righta však dvě nebo tři okna vydávala chabé tlumené světlo, navozující dojem smrti.

Duryea, který se cestou stavil na velitelství pro policejní doprovod, zajel s autem před dům. Několik stop za ním nenápadně u obrubníku zastavilo policejní auto. Policisté se vyrojili na chodník a vytvořili s Frankem Duryeou a jeho manželkou kompaktní skupinku.

„Nechci, aby spáchala sebevraždu," řekl Duryea. „Jestli požádá, abychom ji omluvili, budeš muset jít s ní, Milred, a kdyby se náhodou pokusila..."

„Pusť se do toho, Franku. Udělám všechno, co bude zapotřebí."

„Jdeme na to, hoši," řekl Duryea a zazvonil.

Otevřela služebná.

„Paní Rightovou," řekl Duryea. „Jsem okresní prokurátor ze Santa Delbarra."

„Je mi líto. Paní Rightová nepřijímá vůbec žádné návštěvy. Je..."

„Mě ale bude muset přijmout," prohlásil Duryea, deroucí se do dveří.

Služebná něco namítala, ale když se kolem ní odhodlaná skupinka protlačila, ustoupila.

„Kde je?" zeptal se Duryea.

„Nahoře, leží ve své ložnici - té vpředu."

„Je oblečená?"

„Ano."

„Pojďte s námi," vyzval ji Duryea.

Jak vystupovali po schodech, prkna halasně protestovala skřípavými zvuky, když se těžká těla, těsně semknutá do soudržné skupinky, šinula nahoru po stupíncích, pokrytých koberci, aby vykonala svou nepříjemnou povinnost.

Služebná jim ukázala pokoj.

Když Duryea otevřel dveře, paní Rightová vzhlédla. Výraz v jejím obličeji prodělal v rychlém sledu několik změn; nejprve byl překvapený, pak rozhořčený a nakonec ohromený.

„Je mi líto, že vás musím obtěžovat, paní Rightová, a omlouvám se za tuto neobvyklou metodu konání návštěvy. Mám ale několik otázek v souvislosti se smrtí vašeho manžela, které mi budete muset osobně zodpovědět, a to ihned."

„Já... já tomu..."

Duryea se vytasil s elastickými plavkami. „Například, paní Rightová, vás požádám, abyste učinila upřímné doznání ohledně okolností, které vás přiměly k tomu, že jste si od slečny Harplerové vypůjčila plavky."

„Ale já... nechápu, proč..."

„Pamatujte, že cokoliv řeknete, může být použito proti vám," upozornil ji Duryea. „Mám prostředky, jimiž si to mohu zkontrolovat. Slečna Harplerová vám telefonovala, není-liž pravda?"

„Ano, ale..."

„Slečna Harplerová se ocitla v pasti," řekl Duryea se sebejistotou člověka, který blafuje a ví, že musí blafovat tak přesvědčivě, aby to mělo váhu. „Obávám se, že svou snahou obstarat si urychleně stejné plavky vás nejenže nezprostila podezření, ale postavila vás obě do velmi špatného světla."

Paní Rightová se rozhlédla po kruhu obviňujících tváří. „Nevím, o čem to mluvíte," řekla. „Slečna Harplerová mi telefonovala v úplně jiné záležitosti a co se týče těch plavek, já..."

„Měla jste je na sobě, když jste skočila přes palubu jachty slečny Harplerové, Warren Hilbers vás naložil do motorového člunu a odvezl vás zpátky do Cataliny, abyste si mohla vymyslet alibi. Obávám se, paní Rightová, že vás budu muset požádat, abyste mne doprovodila na policejní velitelství."

Chvíli mu hleděla zkoumavě do obličeje a potom naznačila rukou, že se podvoluje. „No dobrá," řekla utrápeně. „Bála jsem se, že to nevyjde. Máte pravdu. Byla jsem na Joanině jachtě.

Schovávala mě tam. Pak ale chtěla jachtu využít Nita Molinová a my jsme se bály, že kdybychom jí to nedovolily, mohla by pojmout podezření. I tak něco větřila. Asi už víte, jak se to všechno stalo.“

„Snad byste nám mohla říci přesně, proč jste svého manžela zabila, paní Rightová,“ řekl Duryea důstojně.

„Ale já ho nezabila. O to právě jde. Já...“

„To chcete, abychom vám uvěřili, že jste si dala takovou práci s vymýšlením alibi, když jste ani nevěděla o manželově smrti?“

„Měla jsem na manžela podezření,“ řekla. „Myslela jsem, že měli s Addisonem Stearnem v plánu něco, co by ohrozilo mé zájmy. Měla jsem pocit, že to chce zařídit tak, aby Nita Molinová svolila k sňatku s Arthurem, až si vyřídí rozvod. Chtěla jsem je sledovat, abych viděla, co se bude dít. Tak jsem to domluvila s Warrenem. Má motorový člun. Jakmile můj manžel vyplul, Warren a já jsme ho sledovali. Joan svolila, že můžu mít její jachtu k dispozici. Když jsme tedy zjistili, že míří do Santa Delbarra, Warren mě dopravil na palubu Albatrosu a pluli jsme do Santa Delbarra. Samozřejmě jsem se držela z dohledu.

Joan svou jachtu zakotvila tak, aby z ní bylo možné Cikánskou královnu sledovat. Chtěli jsme vidět, kdo přijde na palubu.“

„Kdo tedy přišel?“

„To je právě to. Nikdo. Pane Duryeo, ten zločin se nemohl stát tak, jak si myslíte. Addison mého manžela zastřelil a potom spáchal sebevraždu, a někdo, kdo nechtěl, aby vyšlo najevo, že spáchal sebevraždu, sebral revolver a hodil ho přes palubu.“

„Čímž se vysvětluje důvod toho, proč jste si dala tu práci s vymýšlením alibi?“ zeptal se Duryea jízlivě.

„Přiznávám, že to byla chyba, ale slečna Molinová už musela mít rozhodně podezření. Pořád kolem Albatrosu kroužila. A koneckonců, jak podotkla Joan, já jsem k té druhé jachtě prakticky kdykoliv té noci mohla přeplavat, zabít Arthura a Addisona Stearna a pak se vrátit. Joan říkala, že by si to policisté pravděpodobně mysleli, kdyby věděli, že se na té druhé jachtě skrývám. Raději zatelefonovala Warrenovi a řekla mu, ať vypluje s motorovou lodí a počká na nás. To ostatní už asi víte.“

„V kolik hodin jste do Santa Delbarra dorazila poprvé?“ zeptal se Duryea.

„Kolem šesté hodiny v sobotu. V sobotu dopoledne jsme se s motorovým člunem drželi poblíž tak dlouho, až jsme zjistili, že Stearne se svou jachtou míří do Santa Delbarra. Pak mě vzal Warren do Cataliny, aby mohl vyzvednout Joan. Čekala na Albatrosu. Nejprve jsme ji nemohli najít, protože si vyplula na moře zarybařit. Když jsme ji konečně objevili, musela zajet do Cataliny pro benzín a někam si zatelefonovat. Do Santa Delbarra jsme dorazili krátce před šestou. A pak už na palubu Cikánské královny nikdo nepřišel.“

„Předpokládám, že vám tohle alibi může dosvědčit slečna Harplerová?“

„Ano.“

„Takže jste svého manžela musela zavraždit téměř vzápětí poté, co jachta zakotvila,“ řekl Duryea.

„Říkám vám, že jsem to neudělala. Já...“

„Je mi líto, paní Rightová, ale podle vašeho vlastního doznání jste byla nějakých sto metrů od místa, kde byl váš manžel zabit. Měla jste příležitost ho zabít. Měla jste rozhodně důvod ho zabít. Zkonstruovala jste si falešné alibi. Sama jste přiznala, že jste o jeho smrti věděla, ale přesto jste si vymyslela spoustu důkazů, abyste policii svedla ze stopy. Za těchto okolností, paní Rightová, vás musím vzít do vazby. Takže si, prosím, připravte věci...“

Duryea se odmlčel; domem se rozléhaly zvuky zápasu. Dunivé nárazy a žuchnuti otřásaly obrazy na zdech. O tečku za bojovými zvuky se postaral výstřel z revolveru. Chvíli po výstřelu hluk ustal, ale pak se ozval znovu.

„Hlídejte tu ženu,“ řekl Duryea jednomu policistovi. „Mohla by to být léčka. Pojďte, chlapi.“

Všichni ostatní proběhli přes chodbu dolů po schodech směrem k zadní části domu, odkud vycházely zvuky.

Duryea rozrazil dveře. Když už byly dveře téměř otevřené, roztříštila se o ně židle, hozená s takovou silou, že to Duryeovi vyrazilo dveře z rukou.

Duryea skočil do místnosti, policisté v závěsu za ním.

Děda Wiggins, oděný ve svých elastických plavkách, čiperně pobíhal s násadou od smetáku a rozdával kolem sebe svižné, prudké rány. Warren Hilbers, s tváří zkroucenou hněvem a jednou paží bezvládně visící podél těla, sbíral druhou rukou cokoliv, co se dalo uchopit a skýtalo možnosti vražedného charakteru.

„Přestaňte!“ křikl jeden z policistů a zvedl revolver. „Přestaňte, nebo střelím!“

Muži se zastavili. Bylo to, jako by se na plátně v kině najednou zastavil záběr. „Seber ho, Franku,“ vypískl děda. „Seber ho! Copak ještě nechápeš?“

„Co mám chápat?“ zeptal se Duryea.

„To on zabil Righta a Stearna. Sbal ho. Ty brejle byly jeho. Očař to může...“

Hilbers se otočil a hnal se zběsile za svobodou.

Jeden z policistů se za ním skokem vymrštil a chytil ho za nohy.

Děda si prsty prohrábl šedivějící vlasy. „Ba jo,“ prohlásil, , jak sem jel, tak sem nad tím přemejšlel. Hernajs, synu, ta druhá jachta tam nedorazila dřív jak v šest. Vražda se možná odehrála dřív. Co když jo? Tak sem přišel na to, že když paní Rightová odešla z domu s Hilbersem a najednou se vynořila v Santa Delbarra na jachtě Joan Harplerový, tak ji přece na Albatros musel dopravit Hilbers. Jeho motorovej člun urazí takovejch pětatřicet čtyřicet mil za hodinu. Co mu mohlo zabránit v tom, aby paní Rightovou vysadil na Albatros, dělal, jako že se vrací, a místo toho jel do Santa Delbarra?

Hilbers dostával od sestry prachy. Ten jeho motorovej člun mu částečně zaplatila ona. Už ti to dochází? Kdyby se paní Righ-tová s manžílkem rozešla, Hilbers by se octnul na suchu. Kdyby ale Righta a Stearna odkrágloval, paní Rightová by zdědila hromadu dolárků.

Pak mu paní Rightová řekla, jak přišla na to o Nitě Molinové a Arthurovi Rightovi - a to byla Hilbersova šance. To už měl Rightův revolver. Right si pro něj možná do toho šuplíku šel, už byl dávno pryč.

Když se Hilbers dostal na palubu jachty, Right hned věděl, kolik uhodilo. Možná viděl bouchačku v Hilbersově kapse. On a Hilbers se porvali. Hilbersovy brejle slítly přes palubu. Pak se po kajutních schůdkách skutáleli dolů a Hilbers střelil. Střílet musel uvnitř, aby hluk nepřilákal pozornost.

Když se Stearne vrátil z pošty, kde podal dopis, Hilbers na něj čekal. Bylo to tak prosté a hezky vymyšlené - vražda a sebevražda, a potom slušnej balík. Nevěděl, že podle zákona by Right po Stearnovi stejně nemoh dědit - to by byl výsměch -i kdyby mu ten jeho plán vyšel.

Pak se Hilbers vypařil, jel do Cataliny, a když vyšla vražda najevo, byl oddaným, loajálním bratrem. Chápete - věděl, že se jeho sestra skrývala na té jachtě, a taky sakramentsky dobře věděl, že si nemohla v žádném případě dovolit, aby se policie dozvěděla, že tam byla. Pomohl jí zkonstruovat to alibi a celou tu dobu se smál pod fousy, poněvadž kdyby šlo všechno hladce, přišel by si na slušný prachy, a kdyby se to zvrtlo, měl to posichrované tak, že by tu vraždu odnesla ona.

Jel sem, jak rychle to šlo. Z tý svý starý rachotiny, navíc s přívěsem vzadu, sem toho víc nevymáčk. Ale dojel sem včas.

Byl doma se sestrou. Když slyšel, že se nahoru ženou poldové, snažil se zdrhnout. Chtěl ji nechat, ať v tom lítá sama.“

Děda přestal mluvit, pohlédl na Duryeu a pak na svou vnučku. „Jak mi to jde, Milred?“ zeptal se.

„Senzačně,“ řekla. „Podle těch nejlepších Wigginsovských tradic.“

„Máte to v hlavě popletený,“ obořil se Hilbers zuřivě na dědu. „Nemyslete si, že jsem tak pitoměj, abych po sobě nezamet stopy. Celý jsem to narafičil tak, aby to vypadalo jako vražda a sebevražda. Nechal jsem tam strojem psanej dopis se sakra dobrou napodobeninou Arthurova podpisu. Vy, ubozí balící, byste na mě neměli vůbec nic, kdyby se s tím důkazem něco nebylo stalo.“

Děda se na okresního prokurátora zazubil. „Tak v tomhle bodě jsme měli bejt moudřejší, synu. Sice jsme to vykoumali, ale pak už jsme neměli kuráž se toho přesvědčení držet. Asi tak jedinej člověk, kterej to doznání moh stopit a hodit bouchačku přes palubu, byla ta Molinová, ale po tom, co to udělala, si dala velkou práci s tím, aby tu jachtu pozorovala. Už se ti to rýsuje? Věděla, že to přiznání bylo padělek a že to byla dvojnásobná vražda. Jak to mohla vědět? Poněvadž věděla, že Addison Stearne a Right by se kvůli ní nemohli nikdy hádat, protože v tu chvíli, kdy by Right vyrukoval se svým odhalením, Stearne by mu pověděl podle pravdy, že v Nitě Molinový vidí svou dceru. Takže když ta Molinová našla to přiznání a bouchačku a viděla, že tam byla tahle zmínka o jejím jméně, věděla, že to byla vražda. Ale ani tak nechtěla, aby se její jméno veřejně přetřásalo, takže tu bouchačku hodila přes palubu, doznání stopila a pak se snažila pohlídat si, kdo se na jachtu vrátí.“

Děda se čile obrátil zpátky k Hilbersovi. „Ale nemyslete si, že bysme na vás nepřišli. Prověřovali sme v tom případu každýho. Nejpozději do zejtřka bysme měli zprávu o vašich očích. Když vám přes palubu spadly ty brejle, moh ste tam zrovna nechat vizitku.“

„Vzpomínám si, Hilbersi, jak moc práce vám dalo najít zápalkou konec cigarety. Musel jste s ní mávat dopředu a zas dozadu,“ řekl Duryea.

Děda se triumfálně zakřenil. „Co sem vám říkal?“ řekl Hilbersovi.

Jeden z policistů se obrátil k Duryeovi. „Poslyšte,“ prohlásil a nasupeně hleděl na scvrklého stařík v dámských plavkách, „kdo je, sakra, tohle?“

„Tohle,“ řekl Duryea, ,je vyženěný příbuzný, který usiluje o to, stát se detektivem.“

„Usiluje! To teda ne!“ vypískl děda. „Zrovna jsem odpromoval.“